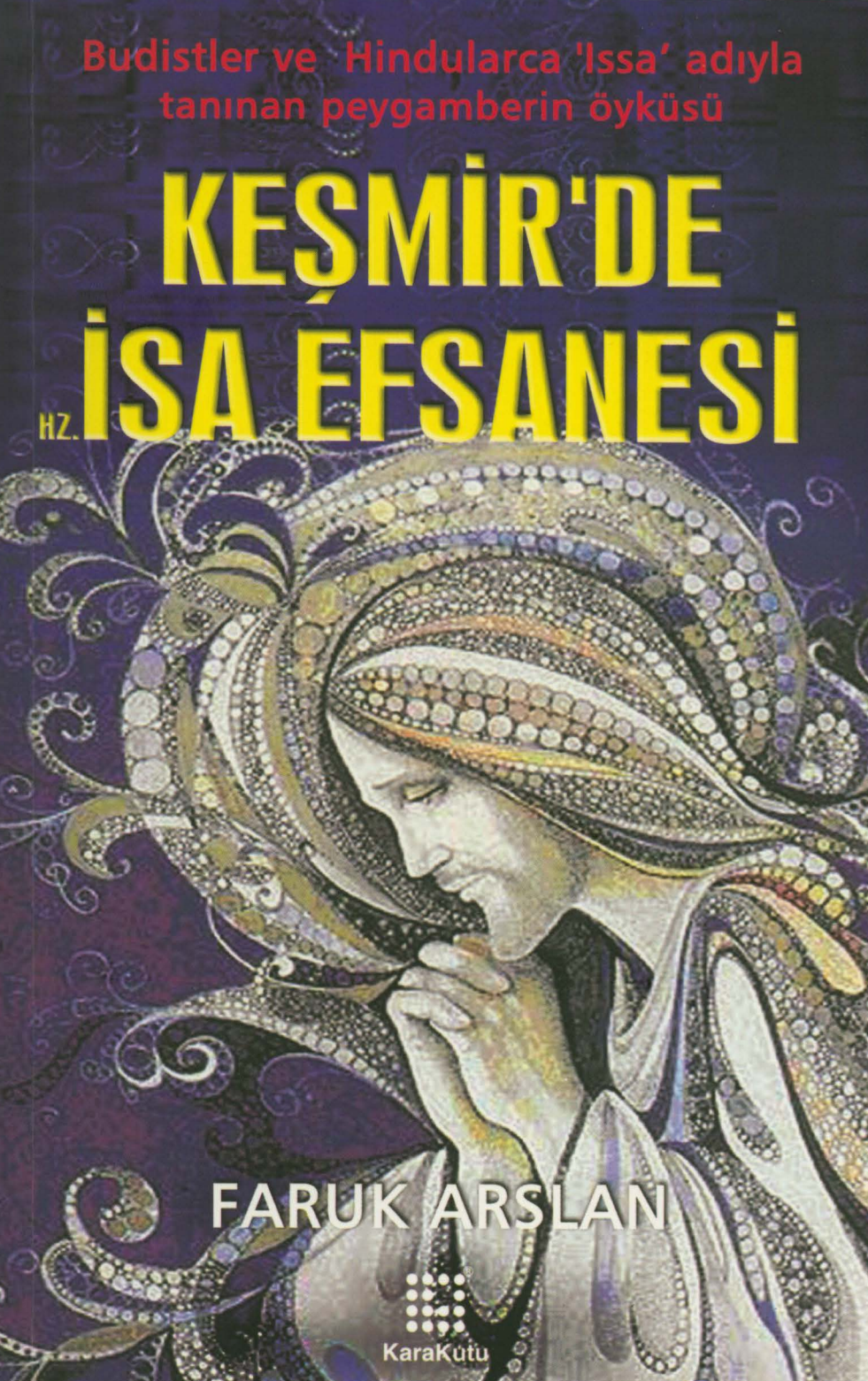
Budistler ve Hindularca 'Issa' adıyla tanınan peygamberin öyküsü

HZ. İSA EFSANESİ KEŞMİR'DE

FARUK ARSLAN

KaraKutu

Karakutu Yayınları: 129
Araştırma-İnceleme: 21

© 2006, Karakutu Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.
© Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
Karakutu Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ye aittir.

Yayın Yönetmeni: Rasih Yılmaz
Editör: Asya Çağlar
Yayın Koordinatörü: Z. Aybike Yılmaz

Kapak Tasarım: Karakutu - Hüseyin Özkan
İç Tasarım: Burhan Maden

Baskı: İdil Matbaası
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol Sanayi Sitesi
No: 19 Topkapı-İstanbul

Cilt: Yıldız Mücellit
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol Sanayi Sitesi
No: 25 Topkapı-İstanbul

ISBN: 975-6054-66-2

1. Baskı: Aralık 2006

İnternet: www.karakutuyayinlari.com
E–mail: karakutu@karakutuyayinlari.com

KaraKutu

Cağaloğlu Yokuşu No: 6-8
Karvar Han Kat: 4 Eminönü-İstanbul
Tel: (0212) 519 83 74 (2 Hat)
Faks: (0212) 519 83 77

Genel Dağıtım: Gülbahar Mah. Gayret Sk. No: 21-1/2
Mecidiyeköy - İstanbul
Tel: (0212) 272 45 46 (Pbx) – Faks: (0212) 272 45 55

Budistler ve Hindularca 'Issa' adıyla tanınan peygamberin öyküsü

KEŞMİR'DE HZ. İSA EFSANESİ

FARUK ARSLAN

KaraKutu

[Faruk Arslan]

12 Nisan 1969'da Ankara'da doğdu. GATA Sağlık Astsubay Hazırlama Okulu'nda eğitim gördü.

Azerbaycan Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü bitirdi. Hazar'ın statüsü konusunda tez yazarak 1997'de uluslararası hukukçu unvanını kazandı. Azerbaycan Zaman Gazetesi'nde muhabirlik, haber müdürlüğü ve köşe yazarlığı yaptı. CHA Azerbaycan temsilciliğini 3 yıl yürüttü. 2 yıl süresince Türkiye'de yayımlanan Zaman Gazetesi'nde Bakü Mektubu adlı köşeyi yazdı. Azerbaycan'da yayımlanan ilk çocuk gazetesi Tomurcuk'un kurucularından oldu. Zaman Gazetesi'nde 2000 yılı sonuna kadar Ankara'da diplomasi, dış politika ve enerji muhabirliğini yürüttü. Azerbaycan Gazeteciler Cemiyeti ve Ankara Diplomasi Muhabirliği Derneği üyesidir.

Ali Alperen mahlasıyla Muhalif, Gelecek ve Hür Gelecek gazetelerinde köşe yazıları yazdı. http://www.sonsani-ye.net'de yazdığı köşe yazılarıyla internet haberciliğini ara vermeden sürdürdü. Kanada'nın Toronto kentinde The Bickford Centre'de İngilizce dil eğitimi alırken, Centennial College'de sosyoloji eğitimi gördü. Kanada Zaman Gazetesi temsilcisi görevini üstlenirken Toronto muhabiri olarak çalıştı. Kanada Türkleri'nin posta ile dağılan tek ücretsiz haber dergisi Sunrise'ı kurdu ve bir yıl boyunca editörlüğünü üstlendi. Halen Sunrise'da yayın danışmanı ve köşe yazarlığını sürdüren Arslan, Türkiye'de Hür Gelecek Gazetesi'nde köşe yazarlığı yapıyor.

Arslan, iyi derecede İngilizce, Almanca ve Azerice biliyor.

Yayımlanan Eserleri

- Hazar'ın Kurtlar Vadisi
- Vadinin Şifresi Çözülüyor
- Petrol Satrancı
- Mesih'in Hızır'ı Barnaba/Hıristiyanlığın Gizli Tarihi
- Keşmir'de Hz. İsa Efsanesi

Takdim

Hz. İsa'ya Mektup

Bu kitap, aslında Hz. İsa'ya yazılmış bir mektuptur. Daha önce Hz. İsa'ya mektup yazan usta yazarımız Süleyman Nazif, kitabımıza takdim yazısını 1924 yılında yazmıştı!

Edebiyatçılarımızdan Süleyman Nazif'in (1870-1927), 1924 yılında Avrupalıları Hz. İsa'ya şikâyet etmek için yazdığı "Hz. İsa'ya Açık Mektup", (1) bugünü de işaret ediyor. Nazif, Hz. İsa'ya yazdığı mektuba karşılık bir de Hz. İsa adına bir cevap hazırlamıştı. Mektuplar 20. yüzyılın başlarında Batı'ya karşı bir Osmanlı aydınının bakış açısını yansıtırken, Türkiye ve Avrupa devletleri arasındaki ilişkilerin, Müslüman ve Hıristiyanların birbirlerine olan önyargılarını nasıl beslediğinin de bir göstergesiydi.

Süleyman Nazif'in aklına Hz. İsa'ya mektup yazmak nereden gelmişti acaba? İstanbul'un işgal altında olduğu dönemde İtilaf Kuvvetleri'ne karşı olan tutumuyla zaten kara listeye alınan ve Malta'ya sürgüne gönderilen Nazif'i bu kez harekete geçiren şey, Milletler Cemiyeti İngi-

liz delegesinin, Hıristiyan azınlık haklarının ne durumda olduğunu görmek için Türkiye'ye bir heyet gönderilmesini teklif etmesiydi. Nazif, insan hakları koruyuculuğuna soyunan Avrupalıların aslında tarih boyunca en çok hak yiyen topluluk oldukları düşüncesini ifade etmek için Hz. İsa'ya hitaben bir mektup yazarak Hıristiyanlık dünyasını Hz. İsa'ya şikâyet eder. Mektupta sanki çok yakın bir arkadaşına yazarmış gibi bir üslup kullanan Nazif'in söyledikleri oldukça ilginçtir. Mektubun başında Hz. İsa'ya şöyle seslenir:

"Söyle; var mısın, yok musun?.. Kimsin, nesin? Yerde mi, göklerde misin? Senden beş yüz yetmiş bir sene sonra doğmuş olan Hz. Muhammed... benim peygamberim, Allah'ın Meryem'e üflediği ruhundan senin vücut bulmuş olduğunu söylüyor. Hatta insanların seni haç ile katletmiş olduklarını söylemeye o şefkatli Nebi'nin gönlü razı olmadığından, dipdiri göğe çıktığını bir muhbir-i sadık sıfatıyla haber vermiştir."

"O halde sen sağsın. O bulunduğun yerden dünya denilen bu belalı yeri görüyor, buradan yükselen dua ve bedduaları işitiyorsun demektir. Eğer hâlâ iman ediyorsam sebebini sen kendi zatında arama. Seni onaylamazsam kendi peygamberimi inkâr etmiş olacağım. Allah'ın bu emrini, o yüce Peygamber, ilk Müslüman ceddim vasıtasıyla bana bildirdi. Yoksa yirmi asırdan beri namına işlenen cinayetleri insanlığın tarihinden senin amel defterine aktararak, Ruhullah olduğunu da, peygamber olduğunu da inkâr ederdim."

Hz. İsa'ya, İslam dini kendisini peygamber olarak kabul ettiği için inandığını, aksi takdirde onun ümmetinin amellerine bakacak olursa ona asla inanamayacağını ifade eden Nazif, şikâyetlerini bir bir sıralar.

Süleyman Nazif, Hz. İsa'ya inandıklarını söyleyen Batılıların tarih boyunca onun öğretilerine uymayan bir biçimde davrandıklarını ve hatta onun adını kullanarak her yere zulüm ve ölüm götürdüklerini ifade eder. Nazif'e göre; "Papa" lakabıyla Hz. İsa'nın vekili olduklarını iddia eden "şahısların" cinayetleri, Roma Kayseri Neron'un ilk Hıristiyanları öldürmesinden kat be kat kötüdür; "İtalyan mı, İspanyol mu, Allah'ın ne belası olduğunu bilmediği serseri" Kristof Kolomb'un Amerika'yı keşfetmesiyle Yeni Dünya halkının katline davetiye çıkmıştır. Hz. İsa adına hareket ettiklerini söyleyen misyonerler ise Müslüman Afrika'da ellerinde haç, her tarafa, her kabileye, her eve ateş ve ölüm saçmışlardır. Tüm bunların yanı sıra Nazif, Hıristiyanların Hz. İsa'yı da yanlış anladıklarını ifade etmektedir ve ona karşı yapılan "haksızlıklara" karşı nasıl boyun eğebildiğinin hesabını sormaktadır:

"Sana Allah'ın oğlu dediler; sıkılmadın. Hatırın için Allah'ı üç parça ettiler; titremedin. Adına İncil namıyla birbirini bozucu kitaplar yazdılar; utanmadın. Mabed'den ticari vurgunculuğu uzaklaştırmak isterken dünyada belaya girmiştin; kiliselerin minber ve mihrabına kadar, Hıristiyanlık âleminin her tarafı kumarhanelerden kötü bir madrabazlık alanına döndü; sen hissedarlar gibi susuyorsun. Dininin dünyayı istila ettiği kâfi değilmiş gibi, Roma'daki vekilin ahirette cennetler ve cennetlerde yer satıyor; sen bir tapu memuru tevazuuyla bu alışverişi yumuşaklılığın suskunluğuyla tescil ettirmektesin. Ayıp değil mi?.. Ve sen peygamber değil misin?..."

Nazif, mektubun son kısmında ise göğe yükseldiğine inandığı Hz. İsa'yı tekrar yeryüzüne inmeye çağırır:

"Eğer gerçekten âlemin ıslahı için geleceksen, vakti çoktan gelmiş, hatta geçmiştir. Şam'daki minareye mi, nereye ineceksen acele et. Artık beşerin sabrı ve seninkilere karşı tahammülü kalmadı. Ey Meryem'in oğlu, Âdemoğullarını bilhassa seninkilerin şer ve zulmünden kurtarmak için, ümmetinin mezbahaya çevirdiği bu dünyaya ya hemen gel; veya iki elini utanç ile iki yanaklarına tutarak, hangi katında bulunduğunu bilmediğim göklerden kendini en aşağılara at!..."

Hıristiyanlık dünyasını, Hz. İsa'ya şikâyet yoluyla hicveden Nazif, bir de Hz. İsa'nın ağzından kendisine bir cevap yazar. Birinci mektuptan çok daha ilginç olan bu mektupta Hz. İsa kendisine inandıklarını söyleyenlerin yaptıklarından kendisinin sorumlu tutulamayacağını ve öğretilerine uymayanların onun dinine mensup olmadıklarını açıklar:

"Zayıf omuzlarımda tam yirmi asrın ıstırabının ağırlığını taşıyorum. İnsanlar arasına karıştığım dakikadan beri huzursuzum... Namıma nispet iddia eden şerir ümmetin yaptıklarından beni azarlamak ve sorumlu tutmak doğru değildir. Ben onları hiçbir vakit kabul etmedim. Ve daima reddettim... İnkâr ettim... Çirkin gördüm ve lanetledim. Buna gökteki meleklerle nebilerin ruhları ve Cenab-ı Allah şahittir... Adı Hıristiyan, Nasrani, İsevi, ne olursa olsun yeryüzünü huzursuz eden din, bana mensup değildir... Güya dinimin kitabı olan İncilleri yazanlar ne benim yüzümü görmüşler, ne sesimi işitmişlerdir. Hıristiyanlık birtakım meczupların elinde maskara oldu... 'Hatırın için Allah'ı üç parça ettiler; titremedin' diyorsun. Senin o vakit altmışıncı, yetmişinci ceddin henüz doğmamıştı. Etkilenip etkilenmediğimi nereden bileceksin?.. Titremedim mi?.. Titreyen yalnız ben değildim; gökler de

benimle beraber titredi. Ve ben göklerle birlikte hâlâ titriyorum."

Nazif'in Hz. İsa'yla senli benli konuşan, ona ümmetini şikâyet eden, hatta bir nevi hesap soran tarzına İstanbul'un Ermeni, Rum ve Fransız gazetelerinden ve de Avrupa basınından büyük bir tepki gelir. Sadece sözlü tenkit ile sınırlı kalan bu protestolarda, Avrupa'da "Haçın girdiği yere hilal giremez" gibi bir cümle bile sarf edilir. Nazif'in mektupları, Batı'nın İslam dünyasına bakış açısının 20. yüzyılın başlarında da günümüzdeki anlayışla benzer özellikler gösterdiğini ortaya koyar ve bir Osmanlı aydınının kaleminden Batı'ya ve Hıristiyanlığa karşı oluşan tepkiyi ifade eder. Mektuplardan Süleyman Nazif'in Hz. İsa'ya inandığını, onu kendi inançları gereğince kutsal biri olarak gördüğünü de okuyoruz. Nazif'in Hz. İsa ile senli benli konuşması ise Hz. İsa'ya özel bir durum değildir. "Hz. İsa'ya Açık Mektup" meselesinin uyandırdığı yankıdan sonra yayınladığı bir yazıda Nazif, "Mektup yazmak niçin doğru olmasın?.. Tevhitler, münacatlar Allah'a; ve naatlar Peygamber'e birer mektuptan başka şeyler midir?.. Yazacağım... O'na da... evet, Allah'a da yazacağım..." diyor. Nazif her ne kadar ilk mektubunda, yeryüzünde yaşananlardan dolayı Hz. İsa'ya sitem etse ve olanlardan onu mesul tutar gibi bir portre çizse de, Hz. İsa'nın ağzından yazdığı ikinci mektubunda ilk mektuptaki yaklaşımının yanlış olduğunu belirterek kendisine bir nevi ders de vermektedir.

Nazif, çareyi Hz. İsa'yı yeryüzüne geri çağırmakta bulmuştur. Nazif'in İblis ile olan aşağıdaki monologu, Müslümanların ümitsizce bir kurtarıcı bekleyişini anlatması açısından da manidardır:

"Bana bak!... Galiba sen bunadın. Eski zekâ ve şeytaniyetin dört beş asırdan beri görülmüyor. İsa'nın gavurcukları yeryüzünde seni fersah fersah geçtiler. Böyle giderse Hıristiyan olmayan diğer kavimler gibi, sizin taifeye de bu dünyada ekmek kalmayacak. Hızır'ı bekledik... Mehdi'yi bekledik... Mesih'i bekledik; hiçbiri gelmedi. Hatta bizi Hıristiyan istilasına karşı avutacak Yecüc Mecüc'lere de razıyız. Bunlar da gavurların korkusundan, Kaf dağlarının ötesinde birer deliğe gizlenmişler. İnsaniyeti hiç olmazsa çektiği eziyetlerden kurtaracak bir Deccal, bir Dabbetü'l-Arz bile yok. Bari sen gel."

Faruk Arslan

1. Bölüm

İsa'laştırılan Meçhul Peygamber Yuz Asaf

Yuz Asaf veya Yus Asaph ya da Şehzade Nebi Hazreti Yura Asaf, Budistler ve Hindularca "Bodhisattva" veya "İssa" adıyla tanınan, peygamberliğini M.Ö. 100'de Hindistan'da ilan eden meçhul bir peygamber. Etrafında koparılan fırtınalar ise kitabımızın konusunu oluşturmakta. Keşmir'de Srinagar'ın nahiyesi Khanyar mevkii Roza Bal'da bulunan mezarı, İslamiyet Keşmir'e gelene kadar bu büyük şahsiyete sahip çıkan Hindu ve Budistler tarafından korundu.(2)

O, tebliğ tarzı Hz. İsa ile örtüştüğü, Allah'ın oğlu hikâyesi dışında Hıristiyanlıkla birebir benzerlik arz ettiği ve daha sonraları Budizm üzerinde etkili olduğu için hem Hıristiyanlar, hem Budistler, Allah'ın birliği davasını getirdiği için hem de bazı Müslümanlar tarafından saygı gördü. Ahmediye mezhebi ise, "Mehdilik ve Hali-

felik" makamını ele geçirmek adına Yuz Asaf'ı imanın şartı seviyesinde Hz. İsa olarak tanımayı içselleştirdi. İsminin Hindu dilindeki karşılığı Losaphat'ın tercümesi, Buda'ydı. Budistler, Yuz Asaf'ı "ruh değiştirme" inançları çerçevesinde Buda'nın kendisi veya hocası konumuna yükselti. Kayıp 10 İsrail kavminin izini Afganistan ve Hindistan'da bulan Yahudiler de Yuz Asaf'a sahip çıkarak, bu çerçevede dilleri Sanskritçe'den ziyade Hebrew diline benzeyen Keşmirlilerin, kayıp Yahudi kavmi Kush'dan türediğini öne sürdü. 21. yüzyıl "Yeni Dünya Düzeni"nin kurucularından sayılan New Age akımı, Yuz Asaf'ı semavi dinlerin dışında, Budizm ve Hinduizm de dahil tüm dinlerin ortak paydası olarak kabul edip, fantastik projeleri "Tek Dünya Devleti, Tek Dünya Dini" adına Yuz Asaf'ın İsa olarak pazarlanmasına destek verdi. Matloc ve Suzanne Marie Olsson gibi yazarlar, Hz. İsa'nın Hindistan'ı hayatında birkaç kez ziyaret ettiğini ortaya atmakla kalmayıp, Rosa Bal'daki mezarın açılarak DNA testi yapılmasını ve orada yatan kişinin Hz. İsa olup olmadığının bilimsel olarak tespit edilmesini önerdiler. Bu talebini uluslararası mahkemelere taşıdığı için Vatikan tarafından aforoz edilen Olsson, Yuz Asaf'ın çarmıha gerilmekten kurtulan Hz. İsa olduğunu şiddetle savunuyor. Yuz Asaf'ın "Yakup'un Oğulları" manasına geldiğine dikkat çeken Olsson, ayrıca Afganistan'da bulunan "Yusufzai" adlı kavmin halen Yahudi adetlerini koruduğuna da işaret ederek, Hz. İsa'nın İsrailoğullarına gönderilen bir peygamber olarak irşad vazifesini Hindistan ve Afganistan'da öldüğü 120 yaşına kadar sürdürdüğünü ileri sürüyor.

Amerikalı araştırmacı Olsson, Pakistan'daki bir türbede de bazı çalışmalar yürüttü. Olsson, Muree Türbe-

si'nin, Hz. İsa'nın annesi Meryem'in ebedi istirahatgâhı olduğuna dair bir iddiayı da ortaya attı. Roza Bal'ın anahtar niteliğinde bir bölge olduğunu belirten Olsson, buradaki kalıntıların test edildikten sonra, Murree'den elde edilenlerle karşılaştırılacağını söylüyor. Olsson, ceset kalıntılarının incelenmesiyle bunların aynı kökene ve tarihe sahip olup olmadıklarının; yani Meryem-İsa teorisine uyup uymadıklarının anlaşılacağını ve aralarında bir bağlantı olup olmadığı konusunun açıklık kazanacağını kaydediyor.

Diğer taraftan, Yuz Asaf'a bir peygamber ve Hz. İsa olduğu iddiasıyla sahip çıkan Ahmediye mezhebinin kurucusu Mirza Gulam Ahmed, "Hz. İsa Hindistan'da" adlı kitabıyla geçtiğimiz yüzyılda İslam dünyasında büyük bir tartışma başlattı.(3) Yuz Asaf'ın Müslüman ve Hıristiyanların beklediği kurtarıcı olduğunu ileri süren ve kendisini "Mehdi" sıfatıyla onun halifesi ilan eden Gulam Ahmed'in akımını ve günümüzdeki hedeflerini kitabımız içinde ayrıca inceleyeceğiz. Müslümanları bölmek için İngiliz istihbaratının ortaya çıkardığı bir akım olduğu gerekçesiyle başta ünlü âlim Mevdudi olmak üzere Pakistan ve Hindistan Müslümanlarınca büyük tepki gösterilen Ahmediye mezhebinin bugünkü merkezi Londra'da bulunuyor ve son halifesi de orada oturuyor. Gulam Ahmed'den sonra silsile ile "Mehdilik-Halifelik" makamını bugün 7'nci kuşağa taşıyan Ahmediyelik, bir milyar 400 milyon Müslüman içinde 180 milyonluk kitleye sahip büyük bir topluluk. Her yedi Müslüman'dan biri Ahmediye tarikatına bağlı veya bu tarikatın inançlarını paylaşıyor. Bu nedenlerle de bu tarikatın dikkatle mercek altına alınıp incelenmesi gerekiyor.

Gulam Ahmed'in Yuz Asaf'ı Hz. İsa olarak lanse etmesinde elbette İngiliz istihbaratının payı büyük. Ahmed'den sonra bu konuya sahip çıkan Ahmediye Müslümanları ile Hıristiyan ve Yahudi yazarlar, bölgede bu tezi destekleyecek bulgulara ulaştıklarını iddia ederek, teze "bilimsel kisveler" biçtiler. Esasen bu iddiaların kökeni ve geçmişi oldukça eski. Bu iddialara göre, Yuz Asaf'ın evlendiği ve çocuk sahibi olduğu hanımın isminin Meryem olması, Mecdelli Meryem'in de Hz. İsa ile bu topraklara geldiğini güya ispatlıyordu. Ayrıca Hz. İsa'nın annesi Hz. Meryem'in mezarının Pakistan'da Murree kasabasında bulunduğu iddiası ve mezarın bulunduğu mevkie Mai Mari da Ashtan isminin verilmiş olması, "Yuz Asaf, Hz. İsa"dır tezinin bazı çevrelerde kabul görmesine neden oluyor.

İngiliz sömürgesi altında bulunan Hindistan'da 1900'lü yılların başında Mirza Gulam Ahmed tarafından kurulan Ahmediye mezhebi, Hz. İsa'nın çarmıhta dört saat kaldığını, ancak orada ölmediğini ve Keşmir'e gelerek Yuz Asaf adını aldığını, bilinçli olarak iddia etmeye başladı.(4)

Öte yandan, bu bölgede uzun süre yaşadığı kabul edilen Yuz Asaf, gerçekten de 120 yaşlarında hayata veda etmiş, her peygamber gibi tevhid dinini getirmiş gerçek bir Hintli peygamber de olabilir. Ahmediye mezhebi taraftarlarının, Mirza Gulam'ın dünyayı kurtarmak için gelen Mehdi olduğuna inanması, gerçek Yuz Asaf'ın İslam dünyasında tanınmasını engelledi. Bu dönemde bir çok âlim Mirza Gulam'ın iddialarının asılsız olduğunu insanlara anlatmaya çalıştı. Özellikle Mevdudi, Gulam'ın iç yüzünü anlattığı kitabının yayınından sonra oldukça

sıkıntılı günler geçirdi. İngilizlerin desteklediği Mirza Gulam, bu işgale karşı çıkan Müslümanların birliğini bozmaya çalışıyordu.

Aslında Hıristiyan dünyasında Hz. İsa'nın hayatının kendilerine anlatıldığı gibi olmadığını savunanların mücadelesi iki yüzyıl önce başlamıştı. 1804'te Kudüs'e giden şair, felsefeci, yazar William Blake, Hz. İsa'nın 12-29 yaşları arasındaki bilinmeyen hayatını kapsayan 17 yılını İngiltere'de geçirdiğini iddia eden ilk kişi oldu. Rus-Yahudi yazar Nicolas Notovitch de, Budist kaynaklara dayanarak yazdığı kitabında söz konusu kayıp yıllarda Hz. İsa'nın Hindistan'a gittiğini ortaya attı.(4) Notovitch, Hz. İsa'nın çocukken Puri and Varanasi'yi ziyaret ettiğini güya belgeledi. Ayrıca Hz. İsa'nın ruhunun Buda'ya geçtiğine de inandı.

Hz. İsa'nın çarmıha gerilmekten kurtularak Keşmir'e geldiğini öne süren Hint kökenli hikâyeler de bu şekilde başladı. Hindular, tanrı kabul ettikleri "Bhavishya Mahapurana"yı Hz. İsa ile özdeşleştirdi. Bu hikâye, Yahudi Masonlar tarafından da benimsendi. Çünkü Hindistan'da bugün Shankaracharya Hill'de bulunan Hz. Süleyman'ın Tahtı, Yahudilerin kayıp neslinin Hindistan'da olduğunu gösteriyordu. Her yıl milyona yakın İsrailli turist burayı ziyaret ediyordu. Keşmir Srinagar'da bulunan Yuz Asaf adlı meçhul peygamberin mezarı da bu hikâye ile örtüşüyordu. Kayıp Yahudi kavmi Kush (Kassite), Keşmir'de bulunmuştu. Nestori Hıristiyanlarından George Moore, 1861 yılında yayımlanan "Kayıp Kavim" adlı kitabında İrlandalı Anglo Saksonlardan bahsederken, kayıp 10 Yahudi aşiretinin Hindistan'a gittiğini, Budizm'in Yahudi kaynaklı olduğunu yazdı. İsa'nın

bilinmeyen 17 yılını bu kavimlerle Hindistan'da geçirdiği varsayımı ile de oldukça ilgi çekti. Üstelik Pakistan'ın Pencab eyaleti Murree'de bulunan bir mezar, Hz. İsa'nın annesi Hz. Meryem'in adını taşıyordu. Bazıları ise bu mezarın Hz. İsa'nın eşi olduğu varsayılan Mecdelli Meryem'e ait olduğunu savundu.(5)

Hz. İsa'nın aynı anda hem İngiltere'de, hem de Hindistan'da bulunmasının mümkün olmadığı göz önüne alınarak, hikâyeye başka bir ek daha yapıldı. Buna göre, Hz. İsa'nın çarmıhtan kurtulduktan sonra Türkiye-İran-Afganistan üzerinden Hindistan'a geldiği, isim değiştirerek Yuz Asaf adını aldığı ve 120 yaşına kadar burada dinini tebliğe devam ettiği ileri sürüldü. Paralel görüşü savunan Nestura Hıristiyanları ve Buda taraftarlarına ilave olarak Hindu dini mensupları, Hz. İsa'nın ruhunu sahiplenmişti. Geriye bir tek Müslümanlar kalmıştı. Bu boşluk da Ahmediye tarikatıyla dolduruldu.

Dan Brown, "Da Vinci Şifresi" adlı kitabında aslında bu hikâyeyi Fransızlaştırarak romanlaştırdı. Bu dönemde kitabı ve filmini yerden yere vuran Vatikan'ın, yeni bulunan 1700 yıllık kayıp İncil ile başı dertteydi. National Geographics tarafından ortaya çıkarılan Yahuda İncili'ne göre, Hz. İsa Yahuda'dan kendisine ihanet etmesini istiyordu. Ancak mektupta Hz. İsa'nın tevhid dini getirdiğine ilişkin kısımlar sansürlenmişti.

American National Geographics Society'nin 1970 yılında Mısır'da bir çölde bulunan "Kıpti dilinde" yazılmış bir el yazmasını inceledikten sonra dünyaya duyurduğu bir araştırma, Hıristiyan dünyasında Da Vinci'den daha şiddetli bir bomba etkisi yapmıştı. Da Vinci Şifresi'nde yer alan "Hz İsa çarmıha gerildikten sonra ölmedi, çoluk

çocuğa karıştı" yönündeki iddiaları "Kayıp İncil" de doğruluyordu. 1700 yıllık olduğu anlaşılan 30 sayfalık bir papirüs rulosunda, İncil'de Hz. İsa'yı yanağından öperek ona ihanet eden ve onu Romalılara ihbar eden kişi olan Yahuda İskariyot'un hayatı anlatılıyordu. Vatikan ve Hıristiyan doktrinine göre Yahuda, "Kimi öpersem o İsa'dır" diyerek Hz. İsa'yı 30 gümüş para karşılığında Roma askerlerinin yanında öperek ele vermişti. Bu nedenle Yahuda, Hıristiyanlıkta en büyük "hain" olarak görülür, hatta Yahuda kelimesi İtalyanca'da hain anlamında kullanılırdı. Beni Masar Çölü'nde 36 yıl önce bulunan ve elden ele dolaştıktan sonra uzmanlar tarafından incelenen yazmalara göre, Yahuda Hz. İsa'ya ihanet etmemiş, kendisini ihbar etmesini Hz İsa Yahuda'dan istemişti.(6)

Yahuda tarafından yazıldığı iddia edilen, ancak bugünkü dört İncil'in kabul edildiği İznik Konsülü'nde reddedilen İncillerden biri olan "Kayıp İncil"de Hz İsa, Yahuda'ya şöyle diyordu: "Beni saran vücudumdaki kutsallığı ortaya çıkar. Bunu yaptığın için gelecek nesillerce lanetleneceksin. Ancak bir gün geri dönüp onlara hükmedeceksin." Yahuda'nın sanıldığı gibi Hz. İsa'ya ihanet edip etmediği yıllardır tartışma konusu olmuştur. Bazılarına göre Hz İsa ve havarilerinin kasasından sorumlu Yahuda, kasadakinden çok daha az miktar olan 30 gümüş para için böyle bir ihaneti göze almazdı. Martin Scorsese'nin 1988 tarihli "Günaha Son Çağrı" (The Last Temptation of Jesus Christ) adlı tartışmalı filminde de Hz İsa Yahuda'dan kendisini, insanlığı kurtarabilmek için, Romalılara vermesini istiyordu.

İslam, Hz. İsa'nın çarmıha gerilmediğini Kuran'a dayanarak söylüyordu. Peki, Hz. İsa çarmıha gerilme-

mişse, ona ne olmuştu? "Yuz Asaf'ın İsa'laştırılması" tezi, bugüne kadar yazılan pek çok kitapla desteklendi. "İsa Keşmir'de mi Öldü?" adlı kitabında Siegfried Obermeier, eski rivayetlerin ve arkeolojik buluntuların izlerini sürerek, İsa'nın takip ettiğini varsaydığı bir yolu (rotayı) izleyerek Hindistan'a gitmiş ve orada İsa'nın yaşadığı son yerin izlerini bulduğunu iddia etmiş ve kitabında bu izleri kendinden evvel bulan yüzlerce insanın hikâyelerine yer vermiştir.(7)

Kitabımıza konu olan bu araştırma, onlarca eser gözden geçirildikten sonra kaleme alındı. Araştırmamızda, İngilizce basılan tek yönlü kitaplardan ziyade, objektif bir anlayışla çok yönlü olarak bu tezi ele alıp görünmeyen gerçekleri her yönüyle ortaya koymayı amaçladık. Günümüzde Hıristiyan dünyası, resmi İsa ve Hıristiyanlık teorilerinin çökmesinden büyük bir endişe duyuyor. Hz. İsa'nın ölmediği ve geri döneceği yönündeki bilgiler ise, Müslüman kaynaklarda 30'u sahih, yüze yakın hadis tarafından da kabul ediliyor.

Öte yandan mit haline getirilen "Yuz Asaf Efsanesi" iyi bilinmezse, ülkemizde de saf zihinleri kolayca bulandırabilir. Hz İsa, sadece Yahudilere gönderilmiş bir peygamberdi. Roma ve Bizans, bu dini devletleştirip siyasileştirerek eski Yunan dinleri ve mitolojisiyle harmanladı. Hz. İsa ile Peygamberimiz arasındaki asırlarda, başka kavimlere peygamberlerin gönderildiğini Kuran ve Hadis'lere bakarak söyleyebiliyoruz. Kuran'da Allah, her kavme uyarıcı peygamberler gönderdiğini açıkça bildirmiştir.

Bununla birlikte, Hz. İsa ile Peygamberimiz arasında geçen devirlerde başka kavimlere peygamberler gönde-

rildiği iddiası bazılarına göre kuşkuluydu. Çünkü onlara göre aşağıdaki hadis oldukça sağlam senetliydi:

"Onunla (Hz. İsa ile) benim (Hz. Muhammed) aramda hiçbir peygamber yoktur. O (Hz. İsa) şüphesiz inecektir. Onu gördüğünüz zaman tanıyın! O, orta boylu, beyaza çalar kırmızı renktedir. Sarıya boyalı iki elbise içinde olacak. Yağmur yağmasa da saçından su damlayacaktır. İslam için mücadele edecektir. Deccaliyeti kaldıracak, sonra yeryüzünde tam kırk sene kalacak. Sonra ölecek ve namazını Müslümanlar kılacaktır."(8)

Oysa pek çok âlim, "Onunla (Hz. İsa ile) benim (Hz. Muhammed) aramda hiçbir peygamber yoktur." kısmının sonradan uydurulduğunu düşünüyor. Ayrıca, Hz. İsa ile aynı dönemde yaşayan Yuz Asaf, ondan daha uzun bir ömür yaşadığı için, Hz İsa'dan sonra peygamber gelmeyecek hadisinin tek müstesnası olabilirdi. Bundan başka, Kuran'da bildirilene göre dünyanın her yerine peygamberler gönderilmiştir. Peygamberlerin sayısını tam olarak bilemiyoruz. Yalnız hadis kitaplarında bir rivayete göre 124 bin, diğer bir rivayete göre ise 224 bin peygamber gönderildiği bildirilmektedir.

Hadis usulü açısından bu rivayetlerin hepsi tenkit edilebilir. Ancak ister 124 bin, ister 224 bin olsun, sayı mühim değildir. Mühim olan husus şudur: Allah, hiçbir devri boş bırakmamış, hemen her devirde peygamber göndermiştir. Peygamberler sadece bir bölgeye ve belli topluluklara değil, dünyanın çeşitli ülkelerine, ayrı ayrı mıntıkalara gönderilmişlerdir. Nassı kat'i ile: "Hiçbir millet yoktur ki, içlerinde, onları eğri yolun encamından sakındıran bir nebi zuhur etmiş olmasın." (Fatır; 35/24) buyurulmaktadır. Kuran'ın bu kat'i nassı gösteriyor ki,

yeryüzünde hemen her topluluk içinde peygamber zuhur etmiştir. Bunun böyle olması kat'idir. Başka bir ayette Allah şöyle fermân etmiştir: "Peygamber göndermedikçe (hiçbir millete) azap edecek değiliz." (İsra; 17/15) Yani Allah'ın peygamber göndermedikten sonra, bir cemaati hesaba, sigâya çekmesi ve azap etmesi, O'nun rahmetinin şümulüne muvafık değildir. Zira O: "Kim zerre kadar hayır yaparsa onu görecek, kim de zerre kadar şer yaparsa onu görecektir," (Zilzal; 99/7-8) kat'i fermanıyla, hayrın ve şerrin karşılıksız bırakılmayacağını ifade etmektedir. Oysaki, kendilerine peygamber gönderilmemiş kimselere, hayrı şerri bilmediklerine göre, azap olacakları da söylenemez. Binaenaleyh; Allah, hayrın şerrin hesabını soracağına göre, demek ki, herkese peygamber gönderilmiştir.

Kuran-ı Kerim'de "Muhammed (aleyhisselam) Allah'ın resulü ve nebilerin sonuncusudur" diye bildiriliyor (Ahzab; 33/40). Hadis-i şeriflerde de bu teyit ediliyor: "Nebilik ve resullük sona erdi. Benden sonra nebi de, resul de yoktur," (Tirmizi) buyuruldu. "Nübüvvet ve risalet sona ermiştir. Benden sonra nebi de, resul de yoktur," (Tirmizi). "Nebiler benimle son buldu," (Müslim). "Benden sonra peygamber gelseydi, Ömer olurdu," (Buhari). "Resullerin ilki Âdem, sonuncusu Muhammed'dir," (Hakim). "Ben peygamberlerin efendisiyim, hepsinin sonuncusu ve şefaat edicilerin ilkiyim," (Darimi). "Ya Ali, Musa'nın yanında Harun nasıl idi ise, sen de benim yanımda öylesin. Yalnız, şu fark var ki, benden sonra peygamber gelmeyecektir," (Taberani). "Bütün nebilere altı hasletle üstün kılındım. Ben bütün insanlara gönderildim. Nebiler benimle tamamlandı," (Müslim). "Her nebi, kendi kavmine gönderilmiştir. Ben

ise, kızıl kara her millete gönderildim," (Buhari). Nisa suresinin, (Kıssalarını sana bildirmediğimiz resuller de gönderdik) mealindeki 64. ayeti, peygamber sayısının Kuran-ı Kerim'de bildirilmediğini göstermektedir. Hadis-i şerifte buyuruluyor ki: "Nebiler 124 bin, resuller ise 313'tür," (Hakim).

Doğumundan ölümüne, öldükten sonra tekrar dirilmesinden, kıyamete yakın bir zamanda yeniden geleceğine kadar bir yığın rivayet arasından gerçek İsa'yı bulup çıkarmak oldukça zor. Kuran İsa'ya ne olduğunu şöyle anlatır:

" 'Allah'ın peygamberi Meryem oğlu İsa Mesih'i biz öldürdük' dediler. Oysa onu öldürmediler ve asmadılar fakat öyle olduğunu sandılar. Onda anlaşmazlığa düşenler bundan dolayı şüphe içindedirler. Tahmin yürütmekten başka hiçbir bildikleri yoktur. Onu gerçekte öldürmediler." (Nisa; 4/157)

"Bilakis Allah onu kendine yükseltti. Allah daima güçlüdür, bilgedir." (Nisa; 4/158).

Yani; Allah İsa'ya yüksek bir mertebe verdi. Katına yükselterek şereflendirdi. Bütün şehitleri, salihleri, nebileri nimetlendirdiği gibi onu da nimetlendirdi. Öyle ki onun adını göklere yazdı. Onu öldürdüklerini sananların hevesleri kursağında kalacaktır. Onun yükselttiği ses, baki kalan şu gök kubbede ebediyete kadar yankılanacaktır. Nitekim Allah İdris'i de böyle yüce bir makama "yükseltmişti," (Meryem; 19/57). Muhammed'in de itibarını, şanını "yükseltmişti." (Alak; 96/4). "Ehl-i kitaptan olanlar ölmeden önce ona mutlaka inanacak. Kıyamet gününde de aleyhlerine şahit olacaktır." (Nisa; 4/159)

Hz. İsa'yı kullanmak isteyenlerin iddiaları bitmek bilmiyor. Japon araştırmacı Ibaraki Prefecture'e göre, Hz. İsa Keşmir'e değil Sibirya'yı geçerek sarımsak çiftçiliğinin yapıldığı küçük bir köy olan Shingo'da Aomori Prefecture köyüne geldi. 106 yaşında, kuzey Honshu'da, Japonya'da öldü. Kardeşi de öldükten sonra onun yanına gömüldü. CNN'de 8 Temmuz 1999'da yayımlanan bu haber, Tokyo bürosundan Marina Kamimura'nın, halen mezarı koruyan köylülerle yaptığı magazin ağırlıklı bir röportajdı. Köylüler, "kimse inanmasa da, kimse de yalanlayamaz" diyor ve bu yolla bölgeye turist çekmeye çalışıyorlardı.(9)

Uzman yazar Godfrey Higgens'in tespitine göre, Afrikalı Hıristiyanlar Hz. İsa'nın Afrikalı olduğu görüşünde. Onlar, siyah bir anneden doğan Hz. İsa'nın asla Yahudi olmadığını, ilk dönemlerde yapılan resimlerde de bunun açıkça görüldüğünü savunuyorlar. Bu iddialara göre, onun göz rengi kesinlikle mavi değildir. Sadece dişleri ve gözaltı çukurları beyazdır. Dudakları Afrikalıların tonunda kırmızıdır. 1. yüzyıldan kalan Roma'da bulunan bir mezar taşında yer alan İsa resminde onun siyahi olduğu net olarak görülmektedir. Bugün kiliselerde bulunan resimlerinde beyaz tenli, kızıla çalan saçlı ve mavi gözlü olarak gösterilen İsa portresi, tam bir düzmecedir. Bunlar İsa'yı beyazlaştırma girişiminden öteye gitmeyen uydurmalardır.

Mormon tarikatı ise, Hz. İsa'nın dünyaya tekrar döndükten sonra ABD'ye geldiğini savunuyor. Babil sürgününden kaçan bazı Yahudi kabilelerin ABD'ye geldiğini ileri süren bu teori, Lehi'nin iki oğlu Nephi ve Laman'ın bugünkü Kızılderililerin atası olduğunu ortaya

attı. Bu mezhebin kurucusu Joseph Smith, kendisine meleklerin vahiy getirdiğini ileri sürmüştü. Allah'ın bir olduğunu savunan bu akım, Allah ile insanlar arasında sadece Hz. İsa'nın olduğunu benimsedi.

Hz. İsa'nın Keşmir'e gelmesiyle ilgili olarak ise son yıllarda birçok belgesel çekildi, kitaplar yazıldı. Hindistan'da Ladak Turizm Bürosu için "İsa'nın Bilinmeyen Hikâyesi" adlı belgeseli çeken Subhrajit Mitra, 18 ay süren çalışmalarının bir kurgu olmadığını savunuyor. Hindistan'a 19. yüzyılda seyahat eden Rus Yahudi Yazar Nicholas Notovitch'in tanıttığı ve Hinduların "Bodhisattva" veya "İssa", diğer milletlerin "Yuz Asaf" olarak tanıdığı peygamberin Hz. İsa ile paralel yaşamlarını konu alan bu belgesel, Da Vinci Şifresi'nden daha ilgi çekici iddialar ortaya atıyor.

Notovitch, İssa'nın Türkiye, İran ve Avrupa gezilerinden önce Ladak, Keşmir, Varanasi ve Puri'ye geldiğini söylüyor. Daha sonra ise İsa'nın Meryem'le Keşmir'e yerleşmeye karar vererek hayatının sonuna kadar burada yaşadığını ve bu yere gömüldüğünü iddia ediyor.

1990'larda ise Alman yazar Holger Kersten, Hindi Ahmediye ve bazı İslami kaynaklı bilgilere dayanarak "İsa'nın Hindistan Seferi" adlı kitabını yazdı. Kertsen kitabında, Nusaybin, Mardin'de ölen İranlı-Türk yazar F. Muhammed'in "Jami-ul-Tuwarik" adlı eseri ve başka bir İranlı yazar İmam Ebu Zafer Muhammad'in "Tafsi-Ibni-Jamirat" adlı eserinden faydalanmış. Türk ve İranlı yazarların sunduğu bilgiler, onu İsa ile paralel hayat yaşayan Yuz Asaf'a ve Keşmir'e götürmüş. Yazar, Hint kültüründe yer alan bilgilerle karşılaştırdığında İsa'nın tanrı olmadığı, bir insan peygamber olduğu sonucuna ulaşmış.(10)

Konuyla ilgi ortaya atılan en önemli tezlerden biri de kadın yazar Olson'e aittir. Olson, Keşmir'deki Hz İsa (Yuz Asaf) ve Hz. Meryem kabri olarak bilinen mezarlardan organik materyaller alınıp CARBON-14 yaş tespiti testinin yapılmasını istedi. Test sonucunda, materyaller 1900-1950 yaşında çıkarsa bu kabirlerin % 99 ihtimalle Hz. İsa ve Hz. Meryem'e ait oldukları anlaşılacaktı. Bu talebini dile getiren Olson, Vatikan tarafından aforoz edildi. Acaba bu aforozun nedeni neydi? Oysa iki mezarda bulunabilecek DNA örnekleri karşılaştırılır ve ana-oğul özdeşliği kanıtlanırsa o zaman konu % 100 çözülmüş olacaktı. Bu incelemeler yapılır da tersi çıkarsa zaten işin hurafe olduğu kanıtlanmış olacaktı. Acaba Papalık neden en az 100 yıllık bu iddianın bilim yoluyla çürütülmesi bugünkü pozitif bilim ile mümkünken bundan kaçınıyor?

Da Vinci Şifresi efsanesiyle resmi söylemini değiştirmeye zorlanan Papalık, zor günler geçiriyor. Hıristiyanlığın tüm "İsa-Mesih öğretisi" yerle bir olmaya başladı. Vatikan'ın kabul etmediği 100'e yakın yasak İncil'de anlatılan İsa'nın dini anlatım tarzı, kayıp halkaların bulunmasına yardımcı oluyor. 2. yüzyılda Hindistan'da yaşayan Bhavisya Mahapuran ile Kral Shalibahan ve torunu İmparator Vikramaditya arasında geçen olaylarda adı geçen Yuz Asaf'ın dini tebliğ yöntemi, İsa'nın getirdiği tevhid dini ile benzerlik teşkil ediyor. Ayrıca diriliş babası olarak görülen Yuz Asaf ile İsa arasında şifa dağıtma konusunda gösterdiği mucizeler şaşırtıcı düzeyde benzer özellikler taşıyor. Tüm bu gelişmeler ışığında Hindistan'daki Katolik Kilise, Vatikan'ın aksine, Hz. İsa'nın bilinmeyen gençlik yıllarında ne yaptığının ortaya çıkması konusundaki araştırmalara destek veriyor.(11)

İslamiyet'e göre, ne Dan Brown'un "İsa, Fransa'ya kaçarak Magdalena (Mecdelli) Meryem ile evlendi" iddiaları, ne de Vatikan'ın "İsa Tanrı'nın oğlu" inancı gerçeği yansıtmıyor. Kuran'da, Hz. İsa'nın, Allah'ın emriyle, bakire olan Hz.Meryem'den doğduğu belirtilir. Ancak Hz. İsa'nın Tanrı'nın oğlu olduğu inancı şiddetle reddedilir. İslamiyet'e göre, çarmıhta ölen kişi Romalı askerlere Allah'ın lütfuyla Hz. İsa gibi görünmüş bir suçludur ve Hz. İsa, Allah katına yükseltilmiştir. Bu nedenle Hz. İsa'nın gençliğinde veya çarmıhtan kurtulduktan sonra göğe kaldırılmayıp Hindistan'a Keşmir'e geldiği iddiaları boş birer hayaldir. Bu hikâyede gerçek olma ihtimali olan, Yuz Asaf adlı Hintli bir peygamberin Hz. İsa ile aynı dönemde tevhid dini esaslarını Hindistan'da yayması ve 120 yaşında görevini tamamlayıp ölmesidir.

Peygamberlerle gelen tevhid inancı, Hindistan'da pek çok meçhul peygamberin izlerini geride bıraktı. Hindistan'a İslam, 8. yüzyılın başlarında Arap tüccarlar aracılığıyla girdi, fakat gerçek etkinliğini 12. yüzyılda kazandı. Hinduizm'in dalları olarak ortaya çıkan Budizm, Jainizm ve Sihizm'in aksine İslam'ın anlayışları, gelenekleri ve dini pratiği bu inanca mahsustur ve evrensel kardeşliği ve her şeye gücü yeten Allah'a teslimiyeti öngörür. 12. yüzyıldaki Müslüman akınları ve 16. ve 17. yüzyıllardaki Moğol-Türk idaresi, Hindistan'da İslamiyet'in yayılışında etkili olmuştur. Başta saldırgan gibi gözüken İslam'ın evrensel sevgi ve barışa yönelik mesajı, daha sonraları mistik ve tasavvuf ehlinin yardımlarıyla yayılmıştır. Kabir ve Nanak gibi tasavvuf ehillerinin yaymış olduğu kardeşlik ruhu, Hindistan'daki katı kast sisteminin çözülmesinde yardımcı olmuştur. İki inancın karşılıklı iletişimi hayatın ve kültürün her safhasında

Hindu ve İslami unsurların bir sentez oluşturmasını sağlamıştır. Baştaki çatışma ve çelişme döneminden sonra bugün bu iki din, uyum sağlayarak birbirlerini zenginleştirmişlerdir. Günümüzde dünyanın üçüncü büyük Müslüman topluluğu Hindistan'da yaşamaktadır.

Bazı dini kaynaklara göre, Hz.Âdem cennetten çıkarıldıktan sonra Hindistan'da Serendip denen yere, Havva Cidde'ye, yılan ise İsfahan'a indirildi. İbn-i Batuta, 12 karış uzunluğundaki Hz. Âdem'in ayak izini Sri Lanka'da ziyaret ettiğini yazar. İnsanlar hiçbir zaman taş devri yaşamadı; çünkü ilk insan bir peygamberdi ve ilimle gönderilmişti. İlk insanla birlikte başlayan tevhid dini, peygamberimiz Hz. Muhammed'e kadar bir rivayete göre 124 bin, başka bir rivayete göre ise 224 bin peygamberle devam etmiştir. Kuran'da bunlardan sadece 28 tanesinin hayatı anlatılır, 3 tanesinin ise peygamber olup olmadığı kesin değildir. Bilinen ilk medeniyete beşiklik eden Hindistan, ilk peygamberin ve pek çok bilinmeyen peygamberin vatanıdır. Arabistan ve Mezopotamya ilk insanların yaşadığı mekânlar değildir. Bu nedenle Hindistan'da bilinmeyen bu peygamberlerin izleri aranmalıdır. Yuz Asaf, bunlardan sadece birisi olabilir.

2. Bölüm

Hz. İsa ve Efsanenin Doğuşu

İnsanlık tarihine peygamberimiz Hz. Muhammed'den sonra damgasını vuran en büyük şahsiyet kuşkusuz Hz. İsa'dır. Suyun üzerinde yürüyen, hastalara şifa dağıtan, ölüleri dirilten Hz. İsa'nın mucizeleri, Peygamberimizin mucizeleri ile kıyaslandığında devede kulak kalmasına karşın, bugün Hıristiyanların sayısı Müslümanlardan daha fazladır ve sesleri daha gür çıkmaktadır. Hıristiyanlara göre, Hz. İsa, tüm insanlığın günahları adına kendisini feda ederek çarmıha gerildi, acı çekerek öldü. Üçüncü gün Allah onu ölümden dirilterek cennetine koydu.

Müslümanlar, Kuran'da net olarak anlatıldığı için peygamberliğine iman ettikleri Hz. İsa'nın çarmıha gerilmediğini, sağ salim göğe kaldırıldığını ve hadislerin işaretiyle ahir zamanda tekrar yeryüzüne Allah'ın izniyle döneceğini biliyorlar. Hıristiyan âleminin resmi hikâyesine tarih boyu inanmayan ve gerçekleri aramaya koyu-

lanlar oldu. Yasak İncillerin anlatımlarını takip edenler, Kilise ve Vatikan'ın baskısına maruz kaldı. 2000 yıllık gizemin çözümlenmesi için kafa yoran din adamları ve araştırmacılar, modern dünyada artık baskıdan çekinmeyerek, Hz. İsa'nın çarmıhta ölmediğini savunmaya başladı. Hıristiyan dünyası, bu konuda saklanan sırlar olduğuna inanıyor. Bu nedenle bu konuyla ilgili şifre çözen kitaplar rekor satış yaparken, filmler gişe rekorları kırıyor.

Yasaklı olmayan dört İncil'in yazarları olarak kabul edilen Matthew, Mark, Luke ve John'a göre, Hz. İsa'nın neler yapıp, neler söylediğini öğrenen Hıristiyanlar, onun peygamberlikten önce ne yaptığını ve nerede yaşadığını yazmadığı için İncillerden bunları öğrenemiyorlar. 12 havariden sayılan Matthew ve John, olaylara şahit olan havariler olarak İsa'nın 30 yaşına kadar nerede yaşadığını bilmiyorlar. Ancak onlara atfedilen İncilleri kendilerinin yazmadıkları, bu metinleri çevrelerindeki talebelerinin, İsa'dan sonra en erken 40-80 yıl sonra kaleme aldıkları kabul ediliyor. Resmi Hıristiyanlığın asıl kurucusu Aziz Paul (Pavlus) ile birlikte çalışan, asıl mesleği doktorluk olan Luke ile, esasen bir çevirmen olan ve Roma'da Aziz Peter veya oğlu ile birlikte olduğu varsayılan Mark'ın anlatımları, bazen birbiriyle uyuşmuyor. M.S. 200 yıl boyunca yayılan İncillerde, yazarların ismi geçmiyordu. Sonradan kabul edilen Yeni İncillere yazar isimlerinin eklenmesi, kutsal kitabın güvenilirliğini azalttığı için bu konu uzun yıllar tartışmalara yol açtı. Koyu Katolik olarak yetişenlere bile İncil'i derinlemesine okumamalarını, yoksa boğulacaklarını tavsiye eden papazlar, İncil'i kendi yorumlarından dinletmeyi başardılar.

Böylelikle çelişkileri gizlediler ve akla uzak gelen hikâyelerin sorgulanmasını engellediler.

İncillerde geçen çarmıh olayı, az çok tüm Hıristiyanların kabul ettiği bir hikâyedir. Çarmıha gerilme, Roma'nın sadece kölelere ve yüz kızartıcı suçlulara uyguladığı en zalim cezalandırma yöntemlerinden biriydi. Romalılar, hain de olsanız, eğer asilseniz, çarmıh cezası yerine daha düşük bir ceza veya daha az acılı bir idam yöntemi uyguluyorlardı. Sırtına çarmıh yükleyerek sokak sokak dolaştırma, daha sonra el ve ayaklarından çivileme yöntemi, sadece ağır suçlulara verilen bir cezaydı. Bu yöntemde, idam mahkûmu genellikle çivileme nedeniyle ölmüyordu. Ellere çakılan çivilerden dolayı bedenin yükü ayaklara biniyor, göğüs kafesine baskı oluştuğu için nefes almak zorlaşıyor, dayanılmaz acılar sonrası nefes alamayan mahkûm, kan kaybından ziyade soluk alamadığı için ölüyordu. Bugün bazı Filipin Hıristiyanları, her Eastern bayramında gönüllü olarak kendilerini çarmıha gerçek çivilerle çivileyerek İsa'nın nasıl acı ve çile çektiğini anlamaya çalışıyorlar; sonuçta çarmıhta bir saat kaldıkları için ölmüyorlar. Çarmıhta ölmek için bir kaç gün asılı kalmak gerekiyor. Eğer bacağınız kırıksa, bacaklar vücudu taşıyamadığı için de ölüm söz konusu olabiliyor.

Mevcut İncillere göre, İsa'ya uygulanan çarmıh cezası 3 ila 6 saat gibi kısa süreliydi. Mark İncili 3 saat derken, 6 saat olduğunu ileri süren Luke İncili, İsa'nın yüksek sesle ağladığını ve ruhunu teslim ettiğini belirtiyor. Matthew İncili'ne göre ise, İsa 9 saat sonra ağlamaya başladı. İnciller, öldükten sonra İsa'nın çarmıhtan hemen indirildiğini söylüyorlar. Roma Valisi Pontius Pilate, İsa'nın çarmıhta öldüğünden emin olduktan sonra indi-

rilmesine izin veriyor. Nicodemus ile Joseph bakanlığa mevtayı teslim almak için gidiyor ve 100 lbs (44 kg) ağırlığındaki naaş, zengin işadamı Joseph'in bağışladığı mezar sandığına konuyor.

Bu bilgiler ışığında bakıldığında İsa'nın çarmıhta neden hemen öldüğü sorusu ortaya çıkıyor. Joesph ve Nicodemus'un mezar sandığına neden pek çok şifa verici ilaç mahiyetinde şifalı ot koyduğu bilinmiyor. Hıristiyanlardan resmi hikâyeye inanların hiçbiri İsa'nın çarmıhta gerçekten ölüp ölmediğini sorgulamıyor. Müslümanlar çarmıha gerilenenin, Hz. İsa'nın yüzünün şeklini alan ihbarcı Yahuda olduğunu biliyor. Yasaklı Barnaba İncili'nde gerçeğin aynen Kuran'da anlatılan gibi olduğu Barnaba'nın şahitliğiyle yazıyor.

Museviler, Müslümanlar ve Hıristiyanlar, İsa'nın 1. yüzyılda Filistin'de yaşadığını kabul ediyorlar. Ancak kimse çarmıh olayının gerçekleştiği yeri gösteremiyor. Kudüs'teki Kutsal Sepulchre Kilisesi'nin çarmıhtan sonra İsa'nın gömüldüğü yer olduğu ve ölümden doğuma burada geçtiği varsayılıyor. Temel akaid olarak kabul edilen bu inancın değişimine hiçbir Hıristiyan grup ve mezhep sıcak bakmıyor. Ölümden dirilme, dinin değişmez inancı olarak kalsa da, çarmıh olayının yeniden yorumlanması kaçınılmaz gözüküyor.

Hıristiyanlığın en büyük ilahiyatçısı (teolog) diye nitelendirilen Pavlus, bugünkü Hıristiyanlığın asıl kurucusudur. Hıristiyanlık İsa'nın getirdiği prensiplerden çok, Pavlus'un yorumlarından oluşmaktadır. İsa'nın haça gerilişi üzerinde ısrarla ve özel bir şekilde duran ilk kişi Pavlus'tu. Dolayısıyla Pavlus'un teolojisinde haç fikri en mühim yeri işgal ediyordu. Çünkü Pavlus'a göre, Hz.

İsa'nın yeryüzünde sürdüğü hayat pek önemli değildi. O yalnız enkarnasyon (ekmek-şarap ayini) sırrına ve Hz. İsa'nın haçta ölümüne ehemmiyet vermekteydi. İsa'nın haça yükseltilmesi, aynı zamanda göklere yükseltilmesinin şartıydı. Haç, inananlar için, "hikmet, adalet ve kurtuluş" demekti; Hz. Âdem'in, cennette yasak meyveden yemek suretiyle işlediği ve bütün insanlara sirayet eden ezeli günahtan kurtuluş ve nihayet, Hz. İsa'nın şeytani kuvvetlere karşı kazandığı zafer demekti.

Pavlus, İsa'nın tanrılığı fikrinin tohumunu attı. Pavlus'un telkinleri Tanrı'yı değil, İsa Mesih'i merkez almıştı. Nitekim Pavlus'un İsa'nın doğumu, hayatı ve faaliyetleriyle ilgilenmediği, yazmış olduğu mektuplarda görülmekteydi. Pavlus'un odak noktası İsa'nın haça gerilmesi ve tekrar dirilmesiydi. Pavlus'un niyetinin kötü olduğu buradan da belliydi. İsa'nın babasız doğduğuna Yahudiler zaten inanmamışlardı. Yahudi Pavlus bu konu üzerinde durmadı. Hz. İsa, tevhid dini İslam'ı anlattı. Yahudilerin tevhidle araları zaten iyi değildi. Hıristiyanların Hz. İsa'ya Allah'ın oğlu demeleri gibi, Yahudiler de daha önce Üzeyir Allah'ın oğludur demişlerdi. Allah'ın peygamberlerini öldürenler, onlara eziyet edenler yine onlar değil miydi? Yahudi Pavlus İsa'nın misyonuyla, mesajıyla ilgilenmedi. Onun gayesi İsa'nın dinini Yahudilere gönderilen bir din kisvesinden kurtararak, Roma'nın imparatorluk dini yapmaktı. Dini başka milletlere sunarken tavizler vermek gerektiğine inandı: Sünnet olmak istemiyorlarsa olmasınlar; şarap içmek istiyorlarsa içsinler; domuz yemek istiyorlarsa yesinler...

İncillerden, ölümden İsa'nın dirilişiyle ile ilgili bölümler okunduğunda, dört değişik futbol karşılaşmasın-

dan dört ayrı gazetenin yorumu okunmuş gibi farklı algılamalar ortaya çıkıyor. Aralarındaki anlaşmazlıklar dikkat çekici boyutta. Mezara varırken kimisi yanında bir, kimisi iki melek vardı derken, kimisi yanında Mecdelli Meryem, kimisi başka kadınlar da vardı diyor. Eski Mark İncil'inde, yanında kimse yoktu deniyor; bugünkü bölüm İsa'nın haça gerilmesinden 200 sene sonra eklenmiş. Matthew, İsa'nın kadınlarla mezarı başında ve sonra Galilee Dağı'nda görüştüğünü iddia ediyor. Luke, İsa'nın ölümden dirildikten sonra onu tanımayan iki kişiyle Kudüs dışındaki bir köyde görüştüğünü yazıyor. John ise, diğerlerinden tamamen farklı bir hikâye anlatıyor: Sadece meleklerden bahsediyor. Dolayısıyla hikâyenin farklı versiyonları, insanları şüpheye sevk ediyor. Sonuçta İnciller, İsa'nın mezarda olmadığı konusunda hemfikirler. Havariler, olaylardan ziyade İsa'nın tebliğiyle ilgilenmiş mistik insanlar. Soylarını Aziz Peter'la ilişkilendiren Roma Katolik Papalığı, mezardan dirilişi dinin esası kabul edene kadar böyle bir inanış yoktu. Pek çok din adamına göre bu tema, Kilise'ye yetki verilmesi ve psikolojik olarak yeni Hıristiyanlar kazanılması için dine eklemlendi. Bugün tüm dünyada kutlanan Yeni Yıl (Chrismas) Bayramı, İsa'nın yeniden dirilişini kutlamak için Kilise tarafından sonradan çıkartılmış bir bayramdır. 21. yüzyılda yeni açılan kiliseler bu heyecanla, Hıristiyanları diriliş muştusu ile kutsama psikolojisiyle açılıyor.

Ancak 21. yüzyılda Kilise ve Hıristiyanlığın sorunu, sadece gördüğüne, elle tuttuğuna inanan, teknoloji ve tek yanlı bilime inanmış, oldukça materyalist, her şeyi akıl mantık süzgecinden geçiren, din ile devlet işlerini birbirinden ayıran laik bir toplumla yüzleşmelerinden kaynaklanıyor. 18. yüzyıldan beri eski gücünü kaybeden,

darbe üstüne darbe yiyen Kilise, dine gittikçe uzaklaşan ve Kilise'ye yardım etmemek için dinini terk eden toplumuna, akla uzak, çelişkili hikâyelerini kabul ettirmekte zorlanıyor.

Bin sene önceki anti-Ortodoks görüşleri savunan gruplar gibi, çeşitli mezhep ve gruplar, İsa'nın yeniden diriliş hikâyesini toptan inkâr etme yoluna gidiyorlar. Kilise'nin talep ettiği inanç sistemi ile insanların inanmak istediği din anlayışı arasındaki mesafe açılmaya, din, Protestanlıktan sonra tekrar bir kere daha yırtılmaya başlıyor. Vatikan ve Kilise'nin şerrinden kaçan ilk Hıristiyanların sırlarına vakıf Tapınak Şövalyeleri, Gül ve Haç Örgütü ve İlluminati'ye sığınak olan Catharlar, bu dünyanın şeytan işi olduğunu ve İsa'nın cennete gittikten sonra her şeyin kötüye gittiği bu dünyaya geri gelmek istemeyeceğini savunuyorlar; dolayısıyla İsa'nın diriliş öyküsüne inanmıyorlar.

1244 yılında, kalan son 200 Cathar, cadı ve dindışı oldukları iddiasıyla Kilise tarafından yakılarak yok edilmişti. 300 sene boyunca yeraltına çekilen Catharlar, gizli örgütler ve daha sonra Hür ve Mavi Masonlar olarak ortaya çıktı. Daha doğrusu sır esasına dayalı masonlar, hiçbir zaman şeffaf olarak ortaya çıkmadı. Kurdukları gizli örgütlerle Fransa ihtilalini gerçekleştiren, 1. ve 2. dünya savaşlarını çıkartan, soğuk savaş döneminde kurdukları CFR, NATO, Bilderberg gibi kurumlarla ve sayısı bilinmeyen elit gizli örgütlerle üstünlüklerini tüm dünyaya kabul ettiren bir konuma geldiler. Her kesimle diyalog içinde gözüken, Yeni Dünya Düzeni'ni hedef alan New Age Akımı, onların kalburüstü adamlarından kuruluydu. 21. yüzyılda yüzyıllık rüyalarını gerçekleştirme

şansı yakaladılar. Çünkü tek kutuplu dünyada, dünyanın dümenini ele geçiren ABD yönetimini, Evanjelist-Yahudi ortaklığının oylarıyla Kasım 2000 seçimlerinde ele geçirdiler. Fundamentalist politikaları kabul görmeyince, 11 Eylül 2001 provokasyonunu planladılar; Fransız, Alman, Çin ve Rus istihbaratlarının tespitiyle karşı konulamaz bir iç darbe yaptılar. ABD Başkanı George Walker Bush, gönüllü olarak politikalarının şartsız esiri haline getirildi. "Terörizmle savaş" maskesi adı altında İslam ve ülkelerine gizli bir savaş açtılar.

Bu akımın ne zaman ve hangi amaçlarla ortaya çıktığını inceleyecek olursak, karanlık Orta Çağ'larında, Güney Fransa'daki bir grup Cathar, bir grup Hıristiyan'a diriliş hikâyesinin uydurma olduğunu söylemişti. Bu dönemde, İsa'nın dirilişini sorgulayanlar içinde Da Vinci ve Newton gibi ünlü isimler de vardı. 13. yüzyıl boyunca Avrupa'da çok güçlü olan Tapınak Şövalyeleri, dini emirlerle hareket eden askeri bir gruptu. Bu grup, ilk bankayı ve tefecilik sistemini kurup krallara dahi borç vererek hâkimiyetleri kabul ettirmiş, Papa'dan ayrıcalıklar almıştı. Yerel tarihçi Tierre Laconte, son 12 yılını bu gizemli döneme ayırarak Tapınakçıların bilinmeyen tarihini yazdı. Fransa'da Chateau de Blanchfort'daki iktidar kaleleri, Papa'nın Tapınakçıları dindışı saymasından sonra metruk kaldı. Gayeleri, Cennet Krallığı Kudüs'ü Müslümanlardan korumak olan Tapınakçılar, kutsal topraklarda kalelerini kurmuşlardı. Ölülerini Süleyman Tapınağı yakınlarına gömüyorlardı. O tarihlerde, Tapınakçıların Süleyman'ın Hazinesi'ni buldukları tahmin ediliyordu. Tapınakçılar, 1186'da Selahaddin Eyyubi'nin Kudüs'ü geri almasından sonra kutsal topraklardan sürülerek Fransa'ya geldiler.

Bugünkü temsilcileri gibi Tapınakçılar da zamanında çok güçlü, zengin ve inanılmaz derecede gizli bir yapıya sahipti. Spekülasyonlar da bu nedenle çıktı. İsa'nın kemiklerini buldukları, Fransa'ya getirdikleri ve Rennes Le Chateau köyü yakınlarında bir yere gömdüklerine inanıldı. Son 200 yıldır dikkatler ve araştırmalar bu köy yakınlarındaki küçük bir kiliseye odaklanmıştı. Araştırmacı Richard Andrews, bu köyde iyi birer Hıristiyan olan Tapınakçıların, kutsal topraklarda, Kudüs'te ne bulduklarına dair işaretlerin olduğunu savunuyor. Geometri ve şifreli sembollerle dolu antik bir resmin üzerinde bir harita bulan Andrews, Tapınakçıların sakladığı hazinenin izini sürmeye devam ediyor. 19. yüzyılda Berringer Sonnier adlı bir yerel rahip, antik belgeler bulduğunu iddia etmiş ve her ne bulduysa kısa sürede çok zengin olmuştu. "Allah'ın Mezarı" adlı kitabın yazarı Andrews, üzerinde Hz. Süleyman'ın Mührü bulunan bir harita bulduğunu, bunun "Davud'un Yıldızı" olduğunu söylüyor. Rahip Sonnier'ın, bulduğu hazine nedeniyle zengin olmadığından emin olduğunu ifade eden Andrews, rahibin, hesabına çalıştığı patronuna muhtemelen İsa'nın kemiklerini sunduğu için ödüllendirildiğini iddia ediyor. Andrews, Sonnier ne bulduysa, bunun resmi söyleminin dindışı olması nedeniyle gizli tutulduğunu ve 1917'de ölümüyle sırrını mezara götürdüğünü savunuyor.

Tierre Laconte, halen Andrews'in araştırmalarını kullanarak bu gizemi çözmeye çalışıyor. Geometrik sembollerle dolu haritaya ek olarak Tapınakçıların varlığına ilişkin yeni deliller bulan Laconte, Tapınakçıların gömdüğü İsa'nın kemiklerine yaklaştığını ileri sürüyor. Cardou Dağı'nda, Reness-les Bains vadisi ile Brouilleres platosunda asırlık iki ardıç ağacının arasında, pusulasıy-

la kazılar yapan Laconte, 12 yıl sonra antik bir haç bulmayı başarmış. Andrews ve Laconte, henüz İsa'nın kemiklerini bulamadı ve bize göre de asla bulamayacaklar. Ancak son yıllarda bulunan yasaklı İnciller, dindışı sayılmalarına karşın 2000 yıl önce İsa'ya ne olduğuna ilişkin daha güvenilir bilgiler sunuyor.

Matthew'e göre, dönemin Yahudileri, İsa'nın mezarının boş çıkmasını, İsa taraftarlarının yeniden diriliş öyküsüne zemin hazırlamak için çıkardıkları bir uydurma olarak nitelendirdiler. Hıristiyan düşmanları, komplo teorilerini piyasaya sürerek; arkadaşlarıyla yiyip içen ve havarisi Thomas tarafından yarasına dokunulan İsa'nın dirilmesinin ancak bir mucize olduğunu ortaya attılar. Çünkü İsa çarmıhta ölmemişti ve bir ölümlü olarak yaşamına hicret ederek devam etmişti. Bir kaç yıl önce yayımlanan "Ölüm Ötesi" adlı kitapta, İsa'nın çarmıhta kısa süre kaldığı için ölmediği, çarmıhtan indirildikten sonra yaralarının iyileştiği tezi savunuluyordu. Bu iddiaların dışında, John İncil'inde de İsa'nın ağzına sirke dökülerek canlandırılmaya çalışıldığı belirtiliyor. 29. ve 30. ayetlerde geçen beyana göre, sirkeyi yuttuktan sonra güya İsa, artık her şey bitti diyerek gözlerini hayata kapadı. Yahudi tarihçi Josephus, 1. yüzyılda Filistin'de çarmıha gerilen arkadaşının nasıl ölümden kurtulduğunu yazmıştı. Tekoa adlı Roma kampında üç arkadaşının çarmıha gerildiğini gören Josephus, Roma Generali Titus'tan izin alarak arkadaşlarının indirilmelerini sağladı. Üç kişiyi hemen tedaviye alan Joesphus, ancak birini kurtarabildi. İddiaya göre Hz. İsa, çarmıhta 6 saat kaldıktan sonra öldüğü zannıyla indirildi. Roma askerleri bedenini kontrol etti. İki İncil'e göre, ertesi günü Sabbah Bayramı olduğu için, çabuk ölsün diye, çarmıha gerilmeden önce

İsa'nın bacakları kırılmıştı. Askerler nefes almayan İsa'nın öldüğünü zannetmişti. Çarmıhtan indirilen İsa'nın naaşı, hemen mezar sandığa konuldu ve ağzı kapatıldı. Pratik olarak İsa ölmüştü, ancak günümüz tıbbına göre ölü raporu verilecek durumda değildi. Mezar sandığına şifa verici otlar koyan Arimathaea'nın Joseph'i, dirilişe ihtiyaç olmadan onu zaten kurtarmıştı. Yeniden dirilme, Hebrew Yahudi dilindeki terimiyle Shio, gömüldükten sonra dirilme anlamında kullanılıyor.

Günümüz modern dünyasında yaşam ile ölüm arasında gidip gelen ve tıbbi imkânlarla tedavi edilen pek çok insan var. Tüm İnciller, İsa'yı canlı görmek veya öyle bilmek için yeniden diriliş öyküsüne kuvvetlice sarıldı. Aslında bugün İsa'nın çarmıhta ölmediği gerçeği ortaya çıkarsa, inanç sistemleri derinden etkileneceği için bize göre bu duruma üzülmeleri değil sevinmeleri gerekir. 19. yüzyılın sonlarında bu konuda kitap yazan İngiliz yazar Samuel Butler, İsa teori olarak komadan hayata dönmüş olsa bile, bu dönüşün mucizevi bir diriliş olarak kabul edilmesini önerdi.

ABD'de yapılan araştırmalara göre, 13 milyona yakın insanın yaşam ile ölüm arasında gelip gittiği bir anısı var. Onların çoğunluğu birbiriyle anlaşmış gibi beyaz bir ışık gördüklerini, bir çeşit mucize ile ölümden tekrar hayata döndüklerini dile getiriyorlar. 1. yüzyılda, modern teknoloji donanımlı hastanelerin olmadığı ve insanların çoğunluğunun okuma yazma bilmedikleri dikkate alınırsa, İsa'nın veya bir başkasının, ölüme ramak kalmışken hayat ipine mucizevi biçimde yapışmasının farklı yorumlamalara yol açması doğaldır. Özetle, ne olursa olsun eğer İsa'nın çarmıhta ölmediği bir şekilde ispatlanırsa, Hıristiyan dünyasında dinleri konusunda ciddi bir gü-

ven bunalımı oluşabilir. Allah isteseydi; İsa'nın çarmıha gerilmesine izin verip, onu mezara sokup sonra tekrar diriltebilirdi.

Buradaki en önemli gerçeklerden biri de, Roma'nın, politik olarak Mesih'i ve takipçilerini çarmıha gerip yok etmek istemesidir. Hz. İsa, çarmıh veya ölümden kurtulmuş olsa bile karşısında koskoca Roma vardı. Eğer Roma ülkesinde kalsaydı, suçlu olarak aranacaktı. İncil, İsa'yı bedeniyle cennete kaldırarak Roma'nın takibinden kurtardı. Resmi hiçbir İncil de, İsa eğer ölümden kurtulduysa ne yapmış olabilir teorisi üzerinde durulmadı; zaten durulsaydı mevcut çelişkilere bir yenisi eklenecekti. Bu konudaki tek ima, 200 yıl sonra eklenen haliyle Mark İncil'inde yer aldı. Diğer İncillerde bulunmayan, sadece Luke İncil'inde geçen bir cümlede, İsa'nın cennete kaldırıldığı belirtilir. Pavlus'un inananlara mektuplarını kaleme alan Luke, pek çok mektubu aslında kendisi yazmakla suçlanıyordu.

Dindışı kabul edilen İncillerde yer alan, resmi İncillerde bulunmayan diğer hikâye ise, İsa'nın Mecdelli Meryem ile olan aşk-evlilik ilişkisiydi. John İncil'inde, İsa'nın gökyüzüne yükseltildiğini gören şahit olarak ilk Hıristiyanlardan Mecdelli Meryem gösteriliyordu. Kilise, İsa'yı Allah'ın oğlu iftirasıyla tanrılaştırdığı için ölümlü bir kadınla seksüel dünyevi ilişki kurmasını resmi söyleme aykırı, gülünç bulmuştu. İsa'nın insani yanlarını zafiyet olarak görüp, inananlara bugüne kadar uydurdukları söylemi kabul ettiremeyecekleri endişesini her zaman taşıdılar; inanmayanlara karşı mahcup düşmekten korktular. İsa, bir insandı ve elbette evlenecek, insani münasebetler kuracaktı. Mecdelli Meryem, İsa'nın kısa hayatında çok önemli ve ağırlıklı bir yer tutmasına kar-

şın, İsa'nın bu yönü insani özellik arz ettiğinden toplumdan gizlendi. Kuran'da İsa ile ilgili kıssalarda evlilik yaşamından hiç bahsedilmemesi ise işlerini kolaylaştırdı.

Bazı Hıristiyan tarihçiler, ikilinin resmen evlendiğini, hatta çocuk sahibi olduğunu yazıyordu. İsa'nın Filistin'den nereye hicret ettiği araştırılmak isteniyorsa, öncelikle Mecdelli Meryem'in nereye gittiği araştırılmalıydı. Çünkü ikili, ayrılmaz biçimde birbirine bağlıydı. Bazı tarihçiler, gelenek olarak, yıllarca Mecdelli Meryem'in çarmıh olayından sonra Fransa'nın güneyinde Camargue bölgesine yerleştiğini, burada yaşayıp öldüğünü yazdılar. Böylece, Basilica merkezli Mecdelli Meryem kültü oluştu. Orta Çağ'a kadar Fransa'da bu kült çok güçlüydü. Mecdelli Meryem, anne figürü haline gelmişti, ancak Kilise buna karşı çıktı. Bunun nedeni, eğer İsa ile evlendiği, çocuk sahibi olduğu doğruysa günümüze kadar ulaşan asil bir soy ve kan bağının olması ihtimaliydi. İsa ile Meryem'in çocuklarının ismi bile belliydi: Bir kız çocuğu olan Sarah. Fransa'ya geldiğinde hamile olan Meryem, çocuğunu burada doğurmuştu. Bu durum, Kilise'nin otoritesini sarsabilirdi. Dönemin erkek egemen Doğu ve Batı kültürlerinde kadının yerinin evi olması bir yana, Orta Çağ Avrupası'nda kadının ruhunun bile olmadığı tartışılıyordu. 300 bine yakın kadın, cadı oldukları gerekçesiyle yakılmıştı. Kadının toplumda yeri yoktu. Kilise'nin Mecdelli Meryem'e ve soyuna saygı göstermesi, devrin politik ve sosyal gerçeklerine aykırıydı.

Fransa'da yerel şövalyelerin tarifine göre, Mecdelli Meryem bölgeye erkek kardeşi Lazarus ve kız kardeşi Martha ve beraberindekilerle gelmişti. İsa'nın Meryem'le ilişkisi bu kadar güçlüyse Roma'nın kafileyi takip etme

ihtimali yüksekti; bu nedenle İsa çok dikkatli davranmıştı. İsa, Caesarea veya herhangi bir Suriye limanından tekneye binmiş olmalıydı. Fransa'da pek çok insan İsa'nın topraklarına gelerek ikinci bir hayat yaşadığına inanıyordu. Elbette ailesi Mecdelli Meryem'i de beraberinde getirmişti. Mecdelli Meryem öldükten sonra ona ait olan tüm emanetler, pek az kişinin bildiği gizli bir yerde saklandı. 1279'da keşfedilene kadar nerede oldukları bulunamadı. Basilica, emanetlerin güvenli biçimde saklanması için inşa edildi, mevtanın kemikleriyle birlikte mühürlendi ve gizli bir şifre ile kapatıldı. Merkezi Kilise, Meryem'in kemiklerini barındırdıklarını iddia etti.

Fransa'da milattan sonra 5 ila 8'inci yüzyılda hüküm süren Merovingian Hanedanı'nın Hz. İsa ile Meryem'in soyundan geldiğine dair iddialar bulunuyor. İşte bu iddia Da Vinci Şifresi'nde de yer alıyor. Ama bunlar gerçek mi? Kurguya göre, İsa çarmıha gerilirken hamile olan Mecdelli Meryem, doğmamış çocuğunun güvenliği için kutsal topraklardan kaçar, gizlice Fransa'ya gelip Yahudilerin arasına sığınır ve kızı Sarah'ı dünyaya getirir. İsa'nın nesli Fransa'da gizlice çoğalır ve Merovingian soyu oluşur ve onlar da Paris'i kurarlar. Dan Brown'un Da Vinci Şifresi'ne göre "Sion Tarikatı" bu sırrın koruyucusudur. Vatikan bu iddialara karşı çıkıyor. Peki, ama gerçek nedir?

Mecdelli Meryem'in hayatı üzerine bir kitap yazan Susan Haskins, şunları söylüyor: "Kişisel olarak Hz. İsa ile Mecdelli Meryem'in evlendiğini düşünmüyorum. Aralarında önemli bir ilişki olduğu şüphe götürmez. Ama bu onun İsa'nın bir numaralı kadın müridi olmasının dışında bir anlama gelir mi? Mahrem bir ilişkiyi insanlar

ilgi çekici buluyor. Kutsal yazıtlarda muammalı ilişkiler söz konusu, özellikle de gnostik anlatımlarda. Evlilik, hikâyenin devamında mantıklı bir öngörü olurdu. Hahamlar (Hz. İsa'nın Yahudi Hahamı olduğuna dair iddialar bulunuyor) genelde evli olurdu. Nag Hammadi (1945'te Mısır'da bulunan 1500 yıllık sureler) belgeleri de bu yönde bir işaret olmasa da, Hz. İsa'nın evli olduğu iddia edilebilir. Fakat elimizde bir çocuk ve Merovingianlara giden bir bağa dair kanıt yok." Evlilik yaşı Yahudilerde genelde 16 idi. Evli olmayanlara haham gözüyle bakılamazdı.

Ancak efsaneye göre Mecdelli, yabancı tabirle Magdalalı Meryem, İsa'nın müritlerinden olan Maximinus ile deniz yoluyla Efes üzerinden Fransa'nın Marsilya kentine gider. Hatta Fransızların meşhur "Madeleine" çöreğinin Magdalalı Meryem'den geldiğine bile inanılır. Yumurta, tereyağı, un ve şekerden yapılan çöreklerin Magdalalı Meryem'e bağlı bir manastırdan çıktığına dair rivayetler vardır. Fransız İhtilali'nden sonra manastır dağıtıldığında, rahibelerin astronomik bir rakamla bu tarifi pastacılar birliğine sattığı söylenir. Sonra Madeleine çörekleri tüm Fransa'ya yayılır, özellikle de Magdalalı Meryem günü olarak kabul edilen 22 Temmuz'da büyük miktarda bu çöreklerden tüketilir. Magdalalı Meryem'in Fransa'ya gittikten sonra inzivaya çekildiği, sadece kilise ayinlerinde dağıtılan kutsal ekmek ve limon ağaçlarından yükselen kokuyla beslendiğine dair de söylenceler vardır.

Uzmanlar Lynn Picknett ve Clive Prince, Da Vinci Şifresi kitabıyla gündeme gelen Kutsal Kâse'nin İsa soyunu devam ettiren Magdalalı Meryem olduğuna dair

işaretleri mantıklı bulmuyorlar. Eski yazıtlarda "Kutsal Kâse" bir kap olarak karşımıza çıkıyor. İlk metinlerde bununla ilgili ya ayrıntılı bir tarif yoktur ya da "taş" diye söz ederler. Kâse'nin Magdalalı Meryem'in rahmine delalet ettiği konusu hemfikir olunmayan bir konu. Sion Tarikatı da bunu reddediyor. Bu konu "Kutsal Kan, Kutsal Kâse" kitabının da yumuşak noktasını oluşturuyor. Da Vinci Şifresi'nde daha belirgin; ancak bu, kurgusal bir hikâye olmaktan öteye gitmiyor. Leonardo da Vinci'nin gizli bir tarikatla bağı olduğu ise doğru bir bilgi olarak kabul görüyor. Leonardo'nun dogmalara karşı olduğu, ezoterik düşüncelere merak duyduğu tarihçiler tarafından kabul ediliyor. Sion Tarikatı, Leonardo'nun dokuzuncu büyük ustası olduğunu iddia ediyor; lakin bu iddiayı kanıtlamak mümkün değil. Leonardo zamanından kalma tek bir belgede bile böyle bir bilgiye rastlanmıyor. Gizli bir tarikat söz konusu olduğunda bu tür dokümanların olmaması ise normal kabul edilebilir. Leonardo'nun eserlerine semboller koyduğu ise doğru bir tespittir.

Hıristiyan kaynaklarına göre, Hz İsa'nın ölümünden sonra ilk İncillerin yazılmasına kadar yaklaşık 40 ila 80 yıl geçmişti. Hz. İsa'nın müritleri, geçen bu süre içinde onun kim olduğunu, hayatının ve ölümünün ne anlama geldiğini halka anlattılar. Bu nedenle de anlatanların kendi bakış açılarından anlattıkları İnciller ortaya çıktı. Güneşe taptığı bilinen Doğu Roma İmparatoru Konstantin, topraklarında hem Hıristiyanlığa, hem de "güneş dinine" izin veriyordu. Hıristiyanlar da bu iki dini birbirinden ayırmıyor, hatta güneşin doğum günü olarak kabul edilen 25 Aralık'ta Hz. İsa'nın altın bir faytonla gökyüzünde dolaştığına inanıyorlardı. M.S. 325 yılında Konstantin, Aryan Mezhebi ile Hıristiyan Orto-

dokslar arasındaki meseleyi çözmek üzere İznik Konsülü'nü topladı. Aryanlar, Hz. İsa'nın babasının tanrı olduğunu, kendisinin ise tanrı olmadığını savunuyordu. Ortodokslar ise, İsa'nın babası gibi bir tanrı olduğunu savunuyorlardı. Sonunda Ortodoksların inancı kabul gördü. Da Vinci Şifresi'nde ise, Konstantin'in "Pagan sembollerini, tarihlerini ve ayinlerini, büyüyen Hıristiyan geleneğine yerleştirerek, her iki tarafın da kabul edebileceği bir din yarattığı" gerçeği vurgulanmaktadır. Hıristiyan kaynaklara göre, İznik Konsülü, gerçeklik, dini ve ahlaki değerlerin ele alındığı bir buluşmadan ziyade, siyasi nüfuzun vurgulanması olarak öne çıkıyor. Gelecek bin yılın Avrupası'nın entelektüel ve siyasi çatısı burada şekillenmeye başladı. Uzman Bart D. Ehrman'a göre; "...şöyle de denebilir: Şifreler burada atıldı."

Hz. İsa'nın çarmıhta ölmediği gerçeğini irdeleyerek İslam dünyası ile aynı görüşü paylaşan Brown'un romanı, Hollywood desteği almasıyla birlikte Hıristiyan dünyasında Hz. İsa'nın Tanrı'nın oğlu olmadığı tartışmasını başlattı. Bu faydalı tartışmayı başlatanların amacı, maalesef Müslümanlara yakınlaşmak değildi. Tek dünya devleti ve tek dünya dini kurmayı hedefleyen derin ve güçlü bir yapılanma, gün yüzüne çıkmak için düğmeye basmıştı. Artık gizlenme ihtiyacı hissetmeyen bu grup, masonluğun reklamını yapmaktan çekinmiyordu.

Bu arada, Hz. İsa'nın yeniden dönüşü, evlenmesi ve kız çocuğu sahibi olması İslam dünyasında da bazılarınca kabul edilir. Ancak bu itikadi değildir; kabul etmezsen din dışına çıkmazsın. Mecdelli Meryem'in fahişe olduğunu kabul eden pek çok Hıristiyan tarikat, onu şeytanlaştırarak, özellikle Güney Fransa'da, ona Lusifer Mary adını takmıştı. ABD, Avrupa ve Kanada televizyonları,

bir süre Mecdelli Meryem'in fahişe olup olmadığını tartıştı. Hazırlanan belgeseller, filmin başlattığı tartışmayı masaya yatırdı. Evlenen İsa Tanrı olamazdı. Papa, filmi, dinin aslını bozmaya yönelik bir şarlatanlık olarak niteledi. Oysa dinin aslı zaten bozulmuştu. Ortaya saçılanlar asıl gerçekler değildi, daha da bozulmuş sırlardı. Masonlar, Hıristiyanlık tasaffi etsin, temizlensin diye uğraşmıyorlardı. Öte yandan Kanada, Pakistan, Filipin ve Hindistan Müslümanları, film Hz. İsa'ya hakaret içerdiği için filmi protesto ettiler. Pek çok ülke de bu boykota katıldı.

Papa II. Jean Paul, tüm dünyada 25 milyon adet satan Dan Brown'un kitabı "Da Vinci Şifresi"ne karşı büyük bir kampanya başlatmak istiyordu. Papaya göre kitap, Hıristiyanlığa ve Hz. İsa'ya karşı büyük bir saygısızlık yapıyordu. Ama aslında Brown'un romanı, sadece Hıristiyan âlemindeki çok eski bir tartışmayı yeniden gündeme getirmişti. Bize göre ise, İsa'nın Fransa seferi teorisi, gerçeklerden oldukça uzak.

Günümüzde, mevcut İncillerin yazarlarının bu konuyla ilgili delilleri silmesine veya saklamasına ihtimal vermeyenler çoğunlukta. Buna inananlar, eğer İsa çarmıhtan sonra yaşasaydı, bu bilginin bir şekilde yüzyıllar sonra değiştirilen İncillere yazılması gerekirdi iddiasını taşıyorlar. Mesih'in ikinci dönüşü, Hıristiyan dünyası tarafından bekleniyor ve bunun mucizevi bir biçimde olmasının gerekli olmadığı düşünülüyor. İsa, giderken "Ben gidiyorum, tekrar geleceğim" demişti. Hz. İsa'nın kıyamet öncesi ahir zamanda geleceği, Müslümanlar tarafından da kabul görüyor.

Hıristiyanlık, İsa ile ilgili pek çok fikri Yahudilikten ödünç almıştı. İsa'nın ikinci gelişi ise Yahudilikten alın-

mayan bir görüştü. Yahudilikte Mesih geleneğine bakılacak olursa, İsa'nın geldiği dönemde Yahudilerin kurtarıcı Mesih bekledikleri rahatlıkla görülebilir. Yahudiler, Mesih'in geldikten sonra kendilerini kölelikten, zulümden kurtarmasını ve kendilerini dünyaya hakim kılmasını ve hemen sonra kıyametin kopmasını bekliyorlardı: "Gelsin, dirilsin; gitsin, bir süre sonra tekrar gelsin," şeklinde bir geri dönüş beklemiyorlardı. Hıristiyanlar ise, ikinci gelişi, İncillerde farklı referanslara bina ediyorlar; bitmemiş bir misyonun tamamlanması için gelmesini bekliyorlar. Evanjelist İncil'indeki beklenen Mesih söylemi tamamen farklı bir temele oturuyor. Buna göre, kıyamet öncesi çıkacak Armagedon Savaşı'na yetişmesi istenen Mesih, doğal olarak gelmezse, Tanrı'yı zorlayarak Mesih'i zorla getirme misyonunu kendilerinde görüyorlar. Bu savaştan sonra Yahudilerin toplu ölümü, kalanların ise Hıristiyan olarak yeniden doğacağına inanıyorlar.

Filistin'de ölümden kurtulan İsa, o tarihlerde başka bir diyara hicret etmiş olsa bile Fransa'yı tercih etmiş olma ihtimali mantıklı değil. Fransa, o dönemde Roma'nın bir kolonisiydi. Batıya gidildikçe Roma'nın kalbine yolculuk yapılıyordu. İdaresindeki 15 bölge ile Roma, batının tek hakimiydi. İsa'nın, Roma'nın elinin ve gücünün yetmediği bir diyara gitmiş olması tezi akla daha yatkın geliyor. Filistin, Roma'nın uzak doğudaki sınır vilayetiydi. İsa, eğer çarmıhtan kurtulmuşsa buradan doğuya İran-Afganistan-Hindistan hattıyla ulaşması daha kolay ve güvenliydi.

Doğuya seyahat etmesinin başka bir temel nedeni olarak da, İsa'nın kendisini sadece Yahudilere gönderilmiş bir peygamber olarak görmesi gösteriliyor. Bu inan-

ca göre, onun başka milletlere tebliğ görevi yoktu. Mesih, kayıp 10 Yahudi kavmini aramaya, onlara çobanlık yapmaya gitmiş olabilirdi.

İsa, tüm peygamberler gibi barışı getirmek, adaletsizliği ortadan kaldırmak ve kötülüklere karşı savaşmak için çalışmıştı. Mesih için kullanılan "Barışın Prensi" nitelemesi, ikinci gelişinde büyük bir barış görevi olduğu içindi. Bugün İsrail'de bulunan Yahudilerin ataları sadece Judah'a ve onun kavmine bağlanıyor. Yahudilerin peygamberi Mesih'in, yarım kalmış iş olarak geriye kalan 10 Yahudi kavmini bulup, vaat edildiği varsayılan İsrail topraklarına döndürmesi, günümüzde ortak çalışan Yahudi ve Yahudi sever Hıristiyan Siyonistlerin- Evanjelistlerin- ana beklentisini oluşturuyor. M.Ö. 8. yüzyılda Asurlular tarafından topraklarından kovulan İsrail kavimlerinin doğu ve kuzeydoğuya göç ettiklerine dair bilgiler, asılları Hebrew dilinde olan yasaklı İncillerde yer alıyor. Mevcut dört İncil'in hiçbiri Hebrew dilinde Aramice yazılmamıştı. İsa, Yahudilerin hidayeti için çalışan bir peygamber olarak elbette kayıp 10 kavmin peşinden doğuya gitmeliydi.

1. yüzyılda İsrail beldesinden doğuya seyahat inanılmaz derecede kolaydı. İpek veya Baharat yolundan kara veya deniz yoluyla ulaşım mükemmeldi. Havarilerden Thomas'ın Hindistan'a hicret ederek burada kilise kurduğu kabul edilen bir gerçek. Bu dönemde Hindistan'a yolculuk problemsizdi. Gazze'den aşağıya Baharat yoluyla indiğinizde Yemen'den gemiye binmeniz mümkündü ve bu çok kullanılan geleneksel basit bir yoldu.

İsa'nın doğuya gitme nedenini anlamak için onun doğum dönemine bakmak bile yeterli. (Matthew İn-

cil'inde geçen hikâyede, bir yıldızı takip eden üç aydın insanın bebek İsa'dan işaret alması anlatılıyor. Aynı dini hikâyenin Hıristiyanlıktan 500 yıl daha eski olan Budizm'de olması ayrıca ilginçtir. Büyük kutsal Buda din adamı veya Lama öldüğünde, aydın insanlar yıldızlarla maslahatlaşırlar. Uzun ve zahmetli bir yolculuktan sonra Lama'nın ruhunu taşıyan bebeği bulurlar. Bebek, ailesinden ayrılabilecek yaşa geldiğinde Budist inancında eğitim görmesi için ailesinden teslim alırlar. İncil'de geçen üç aydın adam hikâyesinde bahsedilen, bebek İsa'nın Lama'nın ruhunu taşıyan ulu şahsiyet olarak Budist rahipler tarafından teslim alınıp, Budist rahip olarak yetiştirilmesi olabilir.

19. yüzyılda Rus-Yahudi yazar Nicholas Notovitch, Hindistan'a seyahat etti ve Tibet'te bir Budist Manastır'ında antik el yazması bir eser buldu. Notovitch, "İsa'nın Bilinmeyen Hayatı" adlı kitabında, bu el yazmasını tercüme etti ve İssa adlı bebeğin 1. yüzyılda fakir bir Yahudi ailesinden alındığını, daha sonra da 14 yaşında Hindistan'a getirildiğini yazdı. 29 yaşına kadar burada kalan İssa, Budizm'in kanunları ve öğretisiyle yetiştirildikten sonra İsrail'e döndü. Ortaya atılan bu iddia, İsa'nın İncillerde ve hiçbir yerde bahsedilmeyen 14–29 yaşları arasında nerede olduğunu ispatlıyordu. Çünkü İsa'nın bu zaman diliminde Filistin'de olmadığı kesindi; bu konuda herhangi bir kayıt bulunamamıştı. İsa'nın mucizeleri ve tebliğ metotları, Buda ile paralellik arz ediyordu. İsa'nın "düşmanını sev" prensibi, Yahudilikte olmayan, onun temel öğretilerinden biriydi. Ayrıca Buda Kutsal Kitabı ile İncil'de geçen bazı pasajlar birbiriyle örtüşüyordu. Örneğin: "O, onlara deniz üzerinden yürüyerek geldi," Mark, 6: 48.

"O, su üzerinde yumuşak bir zemindeymiş gibi batmadan yürüyordu," Anguttra Nikaya 3: 60.

"Cennetin hazinelerine uzanın ki, orada size hiçbir zahmet ve eziyet yoktur; hırsızlar size ulaşamaz ve çalamazlar," Matthew, 6: 19-20.

"Doğruları yapması için insanı rahat bırakın. O hazine ki, başkaları sizinle paylaşamaz; ne bir hırsız çalabilir ne de yanından geçebilir," Kuddaka-patha, 8-9.

Keşmir'de kayıp Yahudi kavimlerinin bulunması İsa'nın doğuya gelme gerekçesi olarak kabul ediliyor. Ayrıca 1. yüzyılda bölgede İssa olarak da tanınan Yuz Asaf'ın peygamber olduğuna dair deliller var. Şifa dağıtanların lideri lakabıyla anılan Yuz Asaf'ın pek çok özelliği, hastaları iyileştiren İsa portresi ile örtüşüyor. Tıbbın revaçta olduğu bir dönemde yaşayan İsa'ya, Allah'ın şifa dağıtıcı mucizeler vermesi ve aynı mucizelerle donatılan Yuz Asaf'ın Keşmir'de İsa'nın kayıplara karıştığı 30 yaşlarında ortaya çıkması, bazılarınca tesadüfi görülmüyor. İsa'nın tebliğ yöntemini aynen takip eden Yuz Asaf'ı bölgedeki Süleyman Tapınağı takipçilerinin M.S. 50 yıllarında İsrail'den gelen İsa olarak algılaması, bu tezi kuvvetlendiriyor.

Keşmir tarihçileri, kitaplarında, Yuz Asaf'ın dışarıdan, İsrail'den geldiğini ve peygamber olduğunu kabul ediyorlar. Onun, irşadını genişletmek için geldiğini vurguluyorlar; Yuz Asaf'ın İssa, İssa'nın İsa olduğunu savunuyorlar. Yuz Asaf'ın kelime anlamı şifa dağıtıcı, diğer manası ise başkalarına talim eden müellim demek. Yuz Asaf, M.S. 80'de ölene kadar tebliğine Keşmir'de devam etti ve Srinagar'a gömüldü. Mezarı ilk kez, bugünkü mezarlığın yanında M.S. 112'de yaptırıldı. 15. yüzyılda İs-

lam âlimi Seyid Nazir-ud Din, hemen yanına defnedildi. İkisinin de mezar taşları İslami geleneğe uygun biçimde Kuzey-Güney istikametinde konuldu. Ancak Yuz Asaf'ın naaşı, Yahudi adetlerine göre Doğu-Batı istikametinde gömülmüştü. Burada yatan Yuz Asaf'ın çarmıhtan kurtulan İsa olduğunu kanıtlamak, her ne kadar yazar Olsson DNA testi için ısrar etse de, bilimsel olarak mümkün değil. Ancak mezarın yanı başında bulunan Yuz Asaf'ın ayak izi mozolesi ve ayak izindeki çizik izi, efsaneye kanıt isteyenleri ikna etmeye yetiyor; ve onlara göre burada yatan kişinin çarmıha gerildiğini ispatlıyor. Keşmir'de buna benzer başka bir ayak izi bulunmuyor. Ayak izindeki çivi izleri farklı yerlerde ve ayakucunun farklı noktalarına birer çivi çakıldığını gösteriyor.

Eğer bu mezar gerçekten İsa'ya ait ise, resmi Hıristiyanlığın İsa'nın çarmıhta öldüğü ve sonra dirildiği hikâyesi fos çıkıyor. Çoğu Hıristiyan'a göre, bu durum Hıristiyanlığın sonu anlamına geliyor. Easter hikâyesi, Hıristiyanların ahiret inancının temelini oluşturuyor.

Hıristiyanlar, İsa öldükten sonra dirildiyse biz de dirilebiliriz düşüncesiyle, öldükten sonra dirilmeye inanıyorlar. Hıristiyan teologlar, bu hikâye ellerinden çıkarsa, temel bir disiplin olan dirilişin liderinin yok oluşuyla, insanları dine ve kurtuluşa davet edemeyeceklerinden endişe duyuyorlar. Ayrıca ölümden diriliş İsa'nın en büyük gücü olarak lanse ediliyor. Oysa bazılarına göre, İsa'nın havarileri o gittikten sonra döneceğinden ümitli değildi.

Çok sevdiği birini kaybeden bir insanın psikolojisine uygun olarak "O ölmedi, dirildi ve aramızda yaşıyor" dediler. Mezardan İsa'nın (Yahuda'nın) naaşının çalın-

masıyla halkın arasında onun ölmediğini yaydılar. Bu olay, Hıristiyan tarihçileri ve din bilimcileri tarafından bilinçli olarak çarpıtıldı.(12)

İslam'da temel inanca göre, Hz. İsa öldürülmeden göğe kaldırıldığı için mezarı dünyada değildir. Ayrıca Mi'raç'ta, Hz. Muhammed kendisini görmüştür. Hz. İsa, göğe yükselmeden önce, havarilerine ve tüm insanlığa şu müjdeyi vermişti: "Ey İsrailoğulları! Doğrusu ben, benden önce gelmiş olan Tevrat'ı doğrulayan ve benden sonra gelecek ve adı Ahmed olacak bir peygamberi müjdeleyen Allah'ın size gönderilmiş bir peygamberiyim."

Hz. İsa göğe çekildiği sıralarda kendisine inananların sayısı çok azdı. Daha sonra bir ara Hz. İsa'nın getirdiği gerçek İsevi inancı kabul edenler çoğaldı ise de, sonunda aradan 300 yıl geçmeden Hıristiyanlar da İsrailoğulları gibi yoldan çıktılar ve pek çok yanlışa saptılar. Bugün, Hıristiyanların sahip oldukları teslis inancı, Hz. İsa'nın göğe yükseltilmesinden hemen sonra ortaya çıkmıştır. Onlar, hahamlarını ve rahiplerini Allah'tan ayrı rabler edindiler, Meryem oğlu Mesih'i de. Mesih, elbette ölmemişti; tekrar gelecekti. Hz. İsa, nüzulünden sonra kırk sene daha yaşayacak, öldüğünde Müslümanlar namazını kılacak ve İslam dinine uygun olarak gömülecekti.

Yuz Asaf hikâyesinin efsaneleştirilmesi, Hıristiyan dünyasının Ortodoksluk ve Protestanlıktan sonra bir kez daha yırtılmaya başladığının işareti olarak algılanabilir. Resmi Hıristiyanlığı değiştirip yanlışları temizlemeye çalışan teologların samimi çabaları, dinlerarası diyalog çalışması yapanları umutlandırıyor. Ancak çirkin politikacılar ve en önemlisi Yeni Dünya Düzeninde Tek Dünya Devleti talep eden -esasen dine karşı dünya derin

devletinin buzdağı üstünde gözüken kısmı- New Age Akımı'nın bilinçli olarak Yuz Asaf'ı İsa olarak pazarlaması, samimi bir niyetten kaynaklanmıyor. Vatikan ve Kilise'yi sarsmayı tasarlayan New Age'ciler, önce Da Vinci'nin Şifresi ile kutsalları sorgulamayı başlattılar. Hıristiyanlığı Yahudi soslu, Müslüman ve Budist katkılı yeni formatında tek dünya dini yapıp politik olarak kullanmayı planlıyorlar. Dinlerarası diyalog çalışmalarına karşı çıkanlar, ikisi arasındaki farkı anlayamadıkları veya nesebi-niyeti zaten bozuk oldukları için bu çabalara cahilce saldırıyorlar. İnisiyatifi Müslümanlar ellerine almazsa, şeytana külahını ters giydiren söz konusu güçlü ve etkin gruplar, dünyayı dinler savaşına dahi sürükleyebilirler. İslamiyet'i bilen ve Müslümanlığı yaşayan bir Müslüman, başka din mensuplarıyla diyalogdan korkmaz; çünkü elinde balçıkla sıvanamayacak bir güneş vardır.

Aklı selim Hıristiyanlarla oturup ortak paydaları konuşmak ve anlaşmazlıkları gidermek için kıyamet öncesi belki de son fırsat dönemi içinde bulunuyoruz. Bir sonraki bölüm; bu konuyu akademik olarak İslami kaynaklarda inceleyen Kanadalı bir profesörün araştırmasından alınmıştır.

3. Bölüm

Hz. İsa Çarmıhta Öldü mü?

İsa çarmıhta öldü ve ölüm sonrası göğe yükseldi mi? Bu soru Müslüman ve Hıristiyanlar arasında hararetli tartışmalara kaynaklık ediyor. Çağdaş bir yazarın işaret ettiği gibi, bu konu diğer konulardan daha fazla İslami tartışmalara yol açıyor. Gerçekte ne zaman Müslümanlar ve Hıristiyanlar dini konuları birlikte tartışsalar, konuşmalar er ya da geç bu soru üzerine yönelir. Belki bu durum tarihin ışığında bakıldığında şaşırtıcı değildir. Haçlı seferlerinde, Hıristiyanları başkalarına sevgi ile yaklaşmaya çağıran bir dini sembol olan haç, onların başkalarını kendi şahsi amaçları için öldürmeye hazır olduklarının işareti haline getirildi.

İsa'nın çarmıha gerilmesi ile ilgili tartışma genelde şu iki noktada kilitlenir: Bir tarafın diğerini "kendisinin doğru ve karşıdakinin yanlış" olduğuna ikna etme çabası; "anlaşmazlık noktasında anlaşma" gibi nazik bir karar. Her iki durumda da bu sorun üzerinde ortak bir

noktanın bulunmadığı açıktır. İslam toplumunda bu soruya yönelik muhtemel cevapların neler olduğunu görmek için İslam geleneğe bakmak gerekir. Tartışmaların gerisindeki ayetler ve onlar hakkındaki temel Sünni tefsirler net olarak olayı irdelediği için Müslümanlar, kendilerinden oldukça emin konuşuyorlar.

Günümüz İslam dünyasında bu soru hakkındaki en yaygın görüş şudur: Allah bir başkasını İsa gibi gösterdi, böylece İsa'yı canlı olarak göğe kaldırırken, onun gibi gösterilen kişi çarmıhta öldürüldü.

Daha az bilinen fakat yaygın olarak kabul edilen bir diğer görüş ise şudur: Bizzat İsa çarmıha gerildi, ne var ki orada sadece bilincini yitirdi ve daha sonra mezarda kendine geldi.

Ahmet Deedat'ın polemik yazılarıyla popüler hale gelen bu görüşe daha çok Güney Asya'da rastlanır. Orada bir gurup, İsa'nın çarmıha gerilme olayından birkaç yıl sonra Keşmir'de doğal bir şekilde öldüğünü ileri sürer. Hıristiyan dünyasındaki Keşmir'de İsa efsanesine göre ise, İsa'nın 120 yaşına kadar burada yaşadığı varsayılır.

Her iki görüş (benzetilme ve bilincini yitirme), tıpkı diğer bazı görüşler gibi, İslam yorum geleneğinde destek buldu. Tarihsel olarak bu sorun hakkındaki İslami yaklaşım Kuran'daki bazı ayetlerin tefsiri üzerinde yoğunlaşmıştı. Her ne kadar bu sorun hakkında farklı yaklaşımlar söz konusu olsa da, sözgelimi İhvan-ı Safa'nın Resail'i gibi çok etkili İslami tartışmalar tefsir kitaplarında yer alır. Bu konudaki İslami yorumların ansiklopedik tahlilini teşebbüs edersek, bu kitabı bitiremeyiz. Bu nedenle Sünni geleneğin en etkin temel tefsirleri üzerinde yoğun-

laşacağız. Bunlar Taberi, Fahreddin Razi, Beydavi ve Seyyid Kutub'un tefsirleridir.

Bu tefsirler, İsa'nın ölümü konusunu özel birtakım ayetleri yorumlarken dikkate alıyorlar. Bu ayetlerin listesini onların çevirileri ile birlikte vereceğiz. Tefsir tartışmalarının çoğu bu ayetlerde geçen "teveffa" kelimesinin doğru çevirisi ile ilgilidir. Biz bu kelimeyi en yaygın olan anlamı "öldü" şeklinde alacağız. Ancak tırnak işaretleri ile çevirmekle bu kelimenin başka şekillerde de anlaşılabileceğini ima etmek istiyoruz.

Âl-i İmran suresi 55'inci ayette Allah şöyle der: "Ey İsa! Seni öldürüp bana kaldıracağım; seni küfredenlerden temizleyeceğim. Ve sana bağlı olanları kıymet gününe kadar küfredenlerin üstünde tutacağım."

Nisa; 157: "[Yahudiler şöyle derler]: 'Biz Allah'ın peygamberi Mesih'i, Meryem oğlu İsa'yı öldürdük!' Oysa onlar İsa'yı ne öldürdüler ne de astılar; lakin kendilerine öyle gösterildi. Gerçekte onun hakkında ihtilaf edenler kesin bir şüphe içindedirler. Onların buna dair bilgileri yoktur. Sadece zan peşindedirler, onu kesinlikle öldürmediler."

Maide; 117: "[İsa Allah'a şöyle dedi]: 'Ben aralarındayken onlar için bir şahittim. Sen beni öldürünce, onları gözetleyen Sen oldun ve Sen her şeye şahitsin.' "

Meryem; 33: "[İsa şöyle dedi]: 'Doğduğum, öleceğim ve diri olarak kaldırılacağım gün selam bana!' "

Bu ayetler hakkındaki tefsir geleneğine işaretle Roger Arnaldez şu kanaati ortaya koyar:

"Tefsirlerin ihtilaf içinde oldukları görülüyor. Özellikle, İsa'nın ne zaman öldüğü hakkında sorun ortaya

çıkıyor. Bu normal bir insan hayatının sona ermesi gibi bir ölüm müdür, yoksa ahiret öncesi bir ölüm müdür? O, gerçek bir ölüm müdür yoksa bir tür uyku mudur? Ve şayet o gerçek bir ölüm ise, göğe çekilmekle eş zamanlı mıdır, yoksa ikisi arasında bir konum mudur? Bütün bu noktalar hep tartışma konusu olagelmiştir."

Aşağıda tefsir geleneğinin Arnaldez'in ileri sürdüğü kadar farklılık arz edip etmediğini göreceğiz. Şayet böyle ise, böylesi geniş yorum farklılıklarının bir uyumsuzluk işareti olmak yerine zengin yorum mirası olarak görülmesi gerektiğini düşünmekteyiz.

Taberi

İlk olarak Taberi'nin tefsirini ele alacağız. Taberi, kendisinden önceki İslami tefsir geleneğinde İsa'nın ölümü ile ilgili kullanılan kelime hakkında ortaya çıkan dört yorum kuramının listesini verir:

1) Uyku

2) Kabz

3) Zahiri ölüm

4) Kronolojik olmayan düzenleme

Açıktır ki o, ikinci kuramı, aşina olduğu gelenek içinde en iyi desteklenebilen kuram olarak görür. Ancak eşit derecede açık olan husus şudur ki, bu dört kuramı o, Kuran tefsirleri içinde meşru olarak destek bulan kuramlar olarak benimser. "Uyku" kuramı, İsa'nın çarmıhta bilincini yitirdiği ve mezarda kendine geldiğine dair yukarıda belirtilen günümüz teorisinin arka planında yer alır.

Taberi, Nisa suresi 157'nci ayetini tartışırken "yerine koyma" kuramını ortaya atar. Tekrarlarsak, o bu ayetin farklı yorumlarını destekleyen geleneksel düşüncelerin farkındadır ve şöyle yazar:

"Allah, İsa'yı onlara nasıl gösterdi? Tefsirler İsa'nın Yahudilere nasıl gösterildiği hakkında ayrılığa düştüler."

Bundan sonra "gösterilmenin nasıl gerçekleştiği" hakkındaki farklı kuramların listesini verir. O, Allah'ın havariler ile İsa'yı nasıl birbirine karıştırdığına ve böylece Yahudilerin İsa'nın kim olduğunu bilemediklerine dair inancın farkındadır. Bunun yanı sıra o, İsa'nın havarilerine kendisinin yerine geçecek ve çarmıhta asılacak bir gönüllünün olup olmadığını sorduğuna dair geleneği de bilmektedir.

Fahreddin Razi

Fahreddin Razi, "Seni kabz edeceğim" (Âl-i İmran; 55) ayeti ile ilgili yorumları, "ölme" ve "yükselme" ifadelerini, kronolojik değişimi gerektirmeyen ve kronolojik değişimi gerektiren şeklinde ikiye bölerek açıklamaya başlar. Açıktır ki o, zahiri anlam diye adlandırdığı birinci yorumu tercih eder ve ele alır. Razi, ayrıca bu ayetin sekiz farklı şekilde anlaşılabileceğini de söyler. Buradan onun bu sekiz yorumu meşru olarak kabul ettiği sonucu çıkarılabilir. Bunlar arasında daha önce gördüğümüz şu seçenekler yer alır:

1) Fiilen, gerçek ölüm ve dirilme

2) Kabz

Bu yorumlar arasında daha önce kaydetmediğimiz ilginç seçenekler de bulunur. Bunlar:

1) Hayatına son verme

2) Ne zaman ve nasıl ölüm; yükseltilmenin gerçekleştiği hakkında bilinemezcilik

3) Beden ve ruh olarak tümüyle alma

4) Nefse ve bedeni arzulara son verme

Razi, Âl-i İmran suresi 35 ve Nisa suresi 157'nci ayetleriyle ilgili olarak "benzetilme" fikrine geniş yer verir. O, bir anlamda "benzetilme" fikrini, Nisa suresi 157'nci ayetini anlamak için en doğal yol olarak algılamış görünüyor. Bununla birlikte bu fikrin, gramer ve kelam açısından bazı itirazlara cevap bulması gerektiğini de düşünmektedir.

Şübbihe fiilinin gramatik öznesi nedir? Şayet öznenin İsa olduğunu düşünürsek (bu doğru değildir zira) onun başkasına değil, başkasının ona benzetilmesi gerekmektedir. Şayet öznenin öldürülen şahıs olduğunu söylersek bu da doğru değildir, zira öldürülen kişi hakkında ayette bir ifade yer almamaktadır (böylece o, şübbihe fiilinin gramatik öznesi olamaz).

Burada iki muhtemel cevap söz konusu olabilir:

1) Fiilin referansı edattır ve edatın konusudur (lehum terimindeki cer ve mecrur). Bu tıpkı yaygın bir ifade olan "huyyile ileyh" ("o hayal etti" veya "ona göründü") gibidir. Böylece ayet "(Onlar onu öldürmediler, asmadılar) fakat karıştırdılar," demektedir.

2) Fiilin öznesi (açıkça ifade edilmeyen) öldürülen şahsa işaret eden zamirdir, çünkü "onlar onu öldürmediler" ayeti göstermektedir ki, öldürülme İsa'da değil bir başkasında gerçekleşmiştir. Böylece onu şübbihe'nin öznesi olarak almak uygundur.

Burada ikinci cevap "benzetilme"nin gerçekleştiğini varsaymaktadır. Birinci cevapta ise böyle bir varsayım söz konusu değildir. Birinci cevap şübbihe fiilini gayri şahsi pasif anlam olarak görmektedir: "onlara öyle gösterildi" veya "bu onlar için kuşkulu idi."

Nisa suresinin 157'nci ayetini yorumlarken Razi, "benzetilme" fikrine yönelik en belli başlı kelami itirazları ortaya koyar ve onlara cevap vermeye çalışır.

Aşağıdakiler onun cevap vermeye çalıştığı "benzetilme" fikrinin beş versiyonudur:

1) Yahudiler bilerek bir başkasını astılar ve bu olay hakkında yalan konuştular.

2) Bir adam, "Yahudilerin başı olan Yudas" tarafından İsa'yı öldürmek üzere gönderildi, ancak Allah onu İsa'ya benzetti ve o, onun yerine asıldı.

3) İsa'yı korumakla görevli olan biri İsa'ya benzetildi ve onun yerine asıldı.

4) İsa, havarilerinden bir gönüllü istedi ve gönüllü olan kişi İsa'ya benzetildi ve asıldı.

5) İsa'yı ele vermek isteyen ikiyüzlü havarilerden biri İsa'ya benzetildi ve onun yerine asıldı.

Razi aşağıdaki bölümde bu yorumlara gelecek cevabı özetlemektedir:

"Bu cevaplar karşılıklı olarak çelişmekte ve birbirleriyle uzlaşmamaktadır. Bu konudaki gerçeği en iyi bilen Allah'tır."

Bu konuda ele aldığımız yorumcular arasında Razi, İsa'nın ölümü ve yeniden dirilmesi ile ilgili olarak doğu Hıristiyanlarının inandıkları hususları en ayrıntılı, doğru ve ilginç bir şekilde tahlil etmektedir. Razi, yukarıdaki

tartışmanın hemen ardından Nisa suresi 157'nci ayetinin yorumunda, "onun (asılması) hakkında ayrılığa düşenler şüpheye düşmektedirler" ifadesini tartışmaktadır.

1980'de yayımlanan bir makalede Mahmoud Ayoub: "Razi'nin yorumları, Kuran'ın barıştırıcı ruhunun ve tarihin basit olgularının ötesine giden bir anlamı araştırmanın dikkat çekici bir örneğini sergilemektedir." der. Ayoub ayrıca şunları söyler:

"İsa'nın ikili bir tabiata -manevi ve fiziksel- sahip olduğuna dair Razi'nin yaklaşımı, İslam toprağında kökü olmayan geç bir Yunanlaşmanın getirdiği yenilik değildir. Bu fikrin temel unsuru, Razi'nin daha sonra işaret ettiği İbn İshak'ta (Hz. Muhammed'in hayatını yazan ilk şahıs) bulunabilir. İbn İshak şunları yazar: 'İsa, Allah'ın mesajını tüm dünyaya yaymalarını havarilerine söyledikten sonra Allah onu kendisine kaldırdı, onu kuş tüyleriyle bezedi, ışık içinde giydirdi, yiyecek ve içecek arzusunu söndürdü. Böylece o, melekler arasında uçtu. Artık o, meleklerle birlikte arşın etrafındaydı. O insani ve meleki, manevi ve dünyevi idi.' "

Beydavi

Beydavi, şimdiye değin görmüş olduğumuz farklı kuramları meşru yorumlar olarak kabul eder:

1) Dünya hayatına son vermek,

2) Kabz,

3) Uyku

4) Dünyevi arzuların ölümü

5) Fiili gerçek ölüm ve dirilme

Maide suresi 117'nci ayet hakkında Beydavi şu yorumu yapar:

Semaya kaldırarak "Sen beni öldürdüğünde" ayeti ile "seni öldürüyor ve kaldırıyorum" ayeti arasında bir uyum vardır. Teveffa kelimesi bir şeyi tamamen almak ve ölüm anlamına gelir. Allah şöyle der: "Allah, ölürlerken ve henüz ölmeyenler uykuları esnasında nefisleri öldürür."

Nisa suresi 157'nci ayetini tartışırken, Beydavi, "Beşeri tabiatın asıldığı ve ilahi tabiatın yükseldiğini" söyleyen bir guruptan söz eder. Bağlamdan anlaşıldığı kadarıyla bunlar Hıristiyan veya Yahudi'dir.

Beydavi "benzetilme" kuramını ve bu kuramı destekleyen geleneği bilmektedir. Nisa suresinin 157'nci ayetini yorumlarken "benzetilme" kuramının iki versiyonundan söz eder:

1) İsa, Allah'ın bir gurup inkârcı Yahudi'yi maymun ve domuza benzetmesinin intikamını almak üzere, Yahudilerin kendisini öldürmek için yola çıktıklarını öğrenince, havarilerinden birinin gönüllü olarak kendi yerine geçmesini istedi.

2) Bir Yahudi bu işe kurban gitti.

Bu iki "benzetilme" kuramına ilave olarak Beydavi, peygamberlerin zamanında kavranamayacak düzeyde olan birtakım nadir kıssaları bildiğini söyler.

Bununla birlikte Beydavi "benzetilme" kuramı ile ilgili iki ciddi problem ortaya koyar. İlki, yanıltmanın Allah'a bir sıfat olarak ne kadar doğru şekilde atfedilebileceğine yönelik kelami problemdir. İkincisi ise, şübbihe

pasif fiilinin öznesi hakkında müfessirlerin yanılmaları ile ilgili gramer problemidir.

Âl-i İmran suresi 54'üncü ayetini yorumlarken Beydavi şunları ileri sürer:

"Aldatma (el-mekr), başkalarına zarar veren bir hile olduğu sürece Allah'a atfedilemez. Ancak misilleme ve karşılıklı olması bir istisnadır."

Bu yüzden, "benzetilme" kuramı, İsa'nın yerine öldürülen kişinin "İsa'yı öldürmeyi amaçlamak" gibi bir suçu işlemesi gerektiğini kabul etmek zorundadır. Elbette bu itiraz Beydavi'nin "benzetilme" kuramını tümüyle reddettiğini göstermez. Ancak onun, masum bir insanın (Havarilerden biri, Sergius, Kireneli Simon, oradan geçmekte olan biri vs. gibi) bir yanıltma sonucu haksız olarak öldürüldüğünü ifade eden çok sayıdaki geleneğe itiraz ettiği açıktır. Judas Iscariot gibi suçlu bir adamın asıldığına dair versiyon hadislerde pek destek bulmamaktadır.

Beydavi'nin "benzetilme" kuramına ikinci itirazı gramerle ilgilidir. Nisa suresi 157'nci ayetini yorumlarken (Onlara öyle gösterildi "şübbihe lehum"), benzetilme kuramı ile ilgili iki rivayeti aktarır ve şunları ileri sürer:

Şübbihe fiili, gramatik yüklem olup edat ve edatın konusuna işaret eder. Böylece o sanki şöyle der: "karıştırma (teşbih) İsa ve öldürülen şahıs arasında ortaya çıktı" veya "karıştırma sorun hakkında ortaya çıktı." Bu, "Hiç kimse ölmedi ancak yanlış dedikodu ortaya çıktı ve insanlar arasında yayıldı" diyenlerin görüşü ile uyum içindedir.

Beydavi'nin "benzetme" kuramına gramer ve kelami açıdan yaptığı itirazlara bakınca, "peygamberler zama-

nında kavranamaz düzeyde olan nadir mucizeleri" tasvir eden "benzetilme" kıssalarındaki farklılıklarla ilgili notlarının gerisinde ne tür bir ses tonu ve nüans farkı olduğu merak edilmektedir. Kuşkusuz bu tür tabiatüstü işler sorgulanamaz. Allah onları yapabilir. Ancak Allah'ın, Yahudi düşmanları maymun veya domuzlara dönüştürdüğü veya 12 havariyi tam da İsa'ya benzettiği ve İsa'nın çatıda açılan delikten kaçtığına dair kıssaları okurken muhtemelen Beydavi, Kuran'ın başka yerlerde tasvir ettiği Allah kavramı ışığında, Allah'ın böyle bir şey yapmasının makul olup olmadığını düşündü.

Seyyid Kutub

Seyyid Kutub, yirminci yüzyılda muhtemelen en yaygın olarak bilinen tefsiri yazdı. Yazar, Ezher'de resmi kelami eğitim almamasına rağmen (belki de bu yüzden) tefsiri hayli etkili olmuştur. Mısır hükümeti tarafından 1966'da idam edilinceye kadar İhvan-ı Müslimin'in lideri olarak, Hıristiyanlarla ortak bir nokta bulmaktan ziyade onların hatalarını ortaya koymakla uğraştı. Hıristiyanları İsa'yı ilahlaştırdıkları için şiddetle eleştirdi.

İsa'nın çarmıha gerilmesi meselesiyle ilgili olarak da o, bilinemezcilikte ısrar eder. Kutup, tarihsel sorunun açık olduğu, ancak İsa'nın ne zaman ve nasıl ölüp yükseldiğini kesin olarak bilemeyeceğimizi ısrarla vurgular.

Seyyid Kutup, benzer bir agnostik tutumu İsa'nın ne zaman ve nasıl öldüğü ve nasıl göğe yükseldiğine dair sorun karşısında da takınır. Âl-i İmran suresi 55'inci ayetini yorumlarken şöyle yazar:

"Onun nasıl öldüğüne ve yükselmesine gelince, bunlar sadece Allah'ın bildiği müteşabih ayetler gurubuna

giren sırlı konulardır. İster doktrin isterse hukuk açısından olsun, bunların temeline inmeye çalışmanın bir yararı yoktur. Bu soruların ardından giden ve onları bir tartışma konusu haline getirenler yalnızca kuşku, karışıklık ve karmaşa içine düşerler ve kesin bir sonuca ulaşamazlar. Sadece Allah'a havale edilmesi gereken bir meselede zihinleri de rahat etmez."

Seyyid Kutub bundan sonra "yervi" (anlatır), "rivayet," "haber" ve "daha doğru" gibi ilginç bir terminoloji kullanarak İncil'deki bu konuya ilişkin bilgileri gözden geçirir. Bu terminoloji, daha önce Taberi gibi klasik tefsircilerin Hz. Peygamber, sahabeler ve diğerlerine atfen kullandıkları terminolojiye benzer. İmalı bir şekilde o, İncil'i, sıhhati isnad zincirinin sağlamlığına dayanan hadis kategorisindeki bir metin olarak ele almaktadır.

Seyyid Kutub, İncil'in isnad durumu hakkındaki şüpheyi ortaya çıkarır ve Hıristiyanların kanonik olarak niteledikleri açıklamaların "şüpheden uzak olmayan birtakım nedenlerden" dolayı kabul edildiğini ileri sürer. Ancak o, İncil'deki açıklamaları tümüyle yanlış olarak değerlendirmez. Ayrıca Barnabas İncil'i diye bilinen kitaptaki zıt hikâyeyi dile getirir, ancak Barnabas'ın doğru bir açıklama yaptığına dair bir karar ortaya atmaz. Onun altını çizmeye çalıştığı ana nokta şu sonuç cümlesinde bulunur:

"Böylece bilginler bu konu hakkında kesin bir bilgi bulamazlar... ne de bu konuda ayrılığa düşenler kendilerinin daha makul olduğunu gösterecek bir destek bulabilmektedirler."

Daha sonra Nisa suresi 158'deki "Allah İsa'yı 'kaldırdı'" ayetini şöyle yorumlar:

"Kuran, bu kaldırma hakkında ayrıntılı bilgi vermemektedir. O canlı iken ruh ve beden olarak kaldırılma mıdır? Yoksa ölüm sonrası sadece ruhun kaldırılmasıdır? Bu ölüm ne zaman ve nerede gerçekleşmiştir? Onlar onu öldürmediler ve asmadılar; aksine açıkça bilmedikleri bir şahıs asıldı. Kuran bu gerçeğin dışında bir bilgi vermemektedir. Tek istisna Allah'ın 'Ey İsa seni öldürüyor ve kendime yükseltiyorum' sözünde mevcuttur. Bu ayet, tartışmakta olduğumuz diğeri gibi, ne ölüm hakkında ne de ölümün mahiyeti ve zamanı hakkında ayrıntılı bilgi verir. 'Kuran'ın gölgesinde' ile ifade edebileceğimiz yöntemimizi izleyerek, ne bu gölgeden uzaklaşacak ne de kanıtlayamayacağımız söylentiler ve hikâyeler ile yolumuzu şaşıracağız."

Maide suresinin 117'nci ayetini yorumlarken Seyyid Kutup tekrar bilinemezciliği ifade eder. Ancak İsa'nın gerçekten öldüğüne ve yükseldiğine temayül ettiğini daha açık olarak ileri sürmektedir. O şöyle yazar:

"Kuran'ın zahiri anlamı şuna işaret eder: Allah Meryem oğlu İsa'yı öldürdü ve sonra kendisine kaldırdı. Bazı haberler onun Allah'ın katında diri olduğuna işaret ederler. Görebildiğim kadarıyla, Allah'ın onun dünya hayatına ölümle son verdiği ve kendisiyle birlikte yaşattığı fikirleri arasında bir çelişki yoktur. Şehitler de dünyada ölürler ve Allah katında dirilirler. Onların Allah katında nasıl bir hayat formunda yaşadıklarını bilmiyoruz. Aynı şekilde İsa'nın nasıl bir hayat tarzına sahip olduğunu da bilmiyoruz."

Açıkçası Seyyid Kutub burada Bakara suresinin 154'üncü ayetine atıfta bulunmaktadır: "Allah yolunda öldürülenlere 'ölüdürler' demeyin. Aksine onlar yaşa-

maktadırlar, ancak sizler anlayamazsınız." Yine Âl-i İmran suresi 169'uncu ayet: "Allah yolunda öldürülenleri ölüler olarak düşünmeyin. Aksine onlar Rablerinin katında diridirler."

Meryem suresinin 33'üncü ayeti hakkında Seyyid Kutub şöyle yorum yapar:

"Metin, İsa'nın ölümü ve yeniden diriltilmesi noktasında açıktır. Açıklamaya veya tartışmaya yer bırakmamaktadır."

İsa çarmıhta öldü ve sonra yeniden dirildi mi? Önceki tartışmalar ve tahliller bu soruya tarihsel olarak verilen cevapların ne denli zengin ve farklı olup bunların İslam toplumlarında meşru olarak görüldüklerine işaret eder. Asırlar boyunca İsa'nın çarmıhta ölüp ölmediği sorununa verilen tek bir "doğru" cevap asla olmamıştır. Gerçekte tefsircilerin geniş çaplı ve bilgince düşüncelerinin gösterdiği gibi, bu sadece "evet ya da hayır" ile cevaplanacak bir soru değildir. Müslümanların asırlardır verdikleri farklı cevaplar arasında, Hıristiyanlarla ortak bir zemin bulmak için günümüz Müslüman veya Hıristiyanlarının sandıklarından daha fazla imkân vardır.

Temel tefsirlerde bulduğumuz yorumların kısmi bir listesi aşağıdadır:

1) Benzetilme teorisi
2) Uyku teorisi (çarmıhta bilincini yitirme dahil)
3) Kabz
4) Kronolojik dönüşüm, eskatalojik ölüm ve yeniden dirilme ile birlikte
5) Allah İsa'nın dünya hayatına son verdi
6) Allah İsa'yı ruh ve beden olarak bütünüyle aldı

7) Ne zaman ve nerede ölüm ve yükselişin vuku bulduğu noktasında bilinemezcilik

8) Benliğin ve dünyevi arzuların ölümü,

9) Tıpkı şehitler gibi İsa gerçekten öldü ancak şimdi Allah katında diridir

10) Gerçek zahiri ölüm ve yeniden dirilme.

Kuşkusuz bütün bu yorumlar birbirlerini dışlamamaktadır. Sözgelimi, 3., 5. ve 6. şıklar aynı şeyi söyleyen farklı sözler olarak kabul edilebilir.

Bu konunun Müslüman-Hıristiyan diyaloğu ile ilgili imaları nelerdir? 10. şık kuşkusuz Hıristiyanlar ile aynı zemine sahiptir. Ancak 3., 5., 6. ve 9. şıklar yine yakın zemine işaret etmektedirler. Bunlar sorun hakkında Müslüman-Hıristiyan diyaloğu için bir hareket noktası olabilirler.

Özellikle ilgi çekici olansa, Razi'nin başlangıç aşamasındaki şu fikridir: "İsa çarmıhta ölen dünyevi bir tabiata sahiptir ve bedenle birlikte bulunması anlamında acı çeken manevi bir tabiata sahiptir."

Biz konuyla ilgili olarak Mahmoud Ayoub'un şu düşüncesine katılıyoruz: "Razi'nin bu yapıcı çabası Müslümanlar ve Hıristiyanlar arasındaki tartışmalar için mükemmel bir hareket noktası teşkil edebilir."

Her halükârda, asırlar boyu İslam tefsir geleneğinde yer alan çok farklı yorum seçeneklerinde ortak bir noktanın açığa çıkarılması için yeterince imkân vardır. Bu geniş ve farklı yorum mirası söz konusu keşfe yönelmeye bizi davet etmektedir.(13)

4. Bölüm

Keşmir'in Esrarı ve Yuz Asaf'ın Tebliğ Tarzı

Keşmir'in isminin, burada yaşayan bir Hindu olan Kashpaya Rishi'den geldiği sanılıyor. Hindulara göre, Rishi öldükten sonra bu bölgenin ismi Keşmir olarak anılmaya başlandı. Ancak Keşmir'in antik devirlerde Kashir olarak adlandırılması bu teoriyi çürütüyor. Rivayete göre, Kash veya Cush ismi Hz. Nuh'un oğlu Sam'dan geliyor. Nuh Tufanı'ndan sonra, onun oğullarından Sam, Keşmir'e geldi. Suriye'de de Kashir isminde bir yer vardır. Kash, Sam'ın oğluydu. Kashir, Hebrew dilinde "helal et satın alan" anlamına geliyor. Müslümanlar helal ete "zabiha" veya "helal" derken, Yahudiler "kashir", bugün bilinen ismiyle "kosher" dediler.

Kashyapa, Sanskrit dilinde Allah veya Allah'ın oğlu manasında kullanılıyor. Yahudilerin dış düşmanlardan kaçarak Keşmir'e göç etmesi ve bu bölgeye helal mekân

anlamında Kashir demesi, akla daha yatkın geliyor. Hindistan'ı 250 yıl yöneten Babürlülerin Türk-Moğol hakanı Babür Şah, Keşmir'e geldiğinde bu beldenin ismini Kashir'den Keşmir'e çevirdi.

Hindulara göre, Keşmir'de iki tarikat bulunuyordu. Kashapi Keşmiri ve Bani Mash. Bani Mash, dışarıdan gelmiş bir yerleşimciydi. Kentin orijinal ismi Kashyap Mari'ydi. Kashyap, Sanskrit dilinde dişte temizlenmesi gereken siyahları temsil ediyordu. Aynı zamanda Allah'ın seçtiği ırk ve kavim manasında da kullanılıyordu. Allah'ın çocukları tabiri, Yahudi dilinde ve Tevrat'ta İsrailoğulları için kullanılır. Bu durumda Kashyap Rishi'nin Yahudi olma ihtimali ortaya çıkmış oluyor.

Antik tarih araştırmacıları Prof. Rawlenvce ve Prof. Roger gibileri Babil sürgününden kaçan Kash adlı kayıp Yahudi kavminin Keşmir'e geldiğini savunuyorlar. Tarshiz olarak bilinen kent, daha sonra Keşmir adını alıyor. Nakhshab Ghayasul Lughat yakınlarında halen Kush adlı bir belde var. Kashgar veya Kashan diye de adlandırılan kayıp kavim, Asur ve Babil döneminde kullandıkları ismi burada aynen kullanmışlardı. Hindu tarihçi Surya Nagar, Asurya ve Babil isimlerinin Dachanpur adlı bir köyde yaşatıldığını yazar. Babil döneminde çok kullanılan iki meleğin karışımı sayılan bu isimlerin Hindistan'a ulaşması ilginçtir. 2000 yıl önce Yahudilerin Keşmir'e kaçarak günümüz Keşmir dilini etkilemesi, bu iddiaları kuvvetlendiriyor.(14)

Keşmir'in dili Sanskritçe'ye değil Hebrew Yahudi diline yakındır. İki dil arasındaki benzer kelimeler şaşırtıcı derecede çoktur. Keşmir'de köy, mahalle isimleri İncil'de geçen isimlerle benzerlik taşır. Keşmir'de bulunan

Bethpore, Booth, Pisgah, Hasben, Abarim gibi isimleri İncil'de görmeniz mümkündür. Keşmirlilerin kullandığı Kaul, Ata, Takru, Tiku, ve Kar gibi soyadları yine İncil'de geçer.(15)

Shepherd's Town, Yusmarg, Isabar, Rozabal ve Aishmuaqaam gibi isimler hem Keşmir'de hem İncil'de bulunan yer adlarıdır. Hz. Musa döneminde bulunan Moab, Booth, Bethpoer, Pisgah ve Hasbon gibi kentler Keşmir'de yaşıyor. Keşmir'in, Süleyman'ın Bahçesi olarak anılması, bu isimlerden kaynaklanıyor.

Keşmirliler, diğer Hindistan ırklarından farklı özelliklere sahiptirler. Anlayışları, kültürleri, aktiviteleri, medeniyet anlayışları ve yaşam stilleri Yahudilere benziyor. Burayı ziyaret eden tarihçi, felsefeci, hatta normal ziyaretçiler bile farklı bir toplum yapısıyla karşılaştıklarını hemen anlayabiliyorlar.

İngiliz Walter Lawrence ve Francis Younhusnabd, Keşmirlilerin burun ve kafa yapılarını Yahudilere benzetenlerden. Dr. Sofi, Lahor'daki Pencab Üniversitesi Yayınları'nda çıkan makalesinde, 1948 yılında İngilizlerin Keşmir'i kayıp Yahudi kavminin vatanı olarak gördüklerini yazmış. Keşmir'in tarihini yazan Muhammed Din Fauq ise eserinde, Keşmirlilerin Malik kavminden Yahudiler olduklarını, Afganlıların ise Qais kökünden geldiğini ve Peygamberimizin soyuna Soul ile bağlandıklarını belirtmiş. M.Ö. 1000 yılından 36 kuşak gittiğimizde Yahudilerin Kralı olan Soul'u görüyoruz. Soul, İsmail oğullarıyla kan kardeşliği yaparak Peygamberimizle soy kütüğünü birleştirirken, bugünkü Afganlıların atası olarak kabul ediliyor.(16)

Meşhur seyyah Syed Mir Ali Hamdan, 14. yüzyılda Keşmir'i ziyaretinde, Süleyman'ın Bahçesi'ni görmüş ve kayıp Yahudi kavminin Keşmir'de olduğunu yazmıştır. Tarihçi Gazi Zahurui Hassan Nazım, tarihçilerin Keşmirlilerin Tibetlilerin soyundan geldiğini düşündüğünü, doğrusunun, hem Tibetli hem Keşmirlilerin hem de pek çok milletin Suriye'den, Babil'den kaçan milletlerden geldiğini savunuyor. 973-1048 yıllarında yaşamış meşhur İslam âlimi El Biruni, Gazneli Mahmud'dan bahsettiği eserinde, Keşmir'le ilgili ilginç bilgiler veriyor. Keşmirlilerin oldukça güçlü bir toplum yapısına sahip olduklarını ve ticaret erbabı oldukları için de onlarla ticaretin çok zorlu bir iş olduğunu yazıyor. Yabancılara kapalı bir topluluk olan Keşmirlilerin arasına ancak Yahudiler girebiliyordu. Bu kavmin arasına nadiren de olsa bazı Hindular girebilmişti.(17)

Keşmirliler, köklerinin Hz. Nuh'a dayandığını ileri sürüyorlar. M.Ö. 1000 yıllarında yaşayan ve dillere destan bahçesini kuran Hz. Süleyman'ın Keşmir'e ilk yerleşen kişi olduğunu savunan Keşmirliler, Hz. Musa'nın da burada yaşayıp öldüğüne inanıyorlar.(18) Hintli yazar Bhavishya Maha Purani, Keşmirlilerin sıkı bir Musa takipçisi olduğunu vurgular. Sadece, Sutluj ve Thanesar ırmakları arasındaki Brahma Varta denilen Sarasouuti Nehri havzasında Hindular vardı. Peygamberimizden önce Keşmir'de yaşayanlar sıkı birer Musevi idiler. Halen Musa ismi Keşmir'de en fazla rastlanan isim olma özelliğini koruyor.

George Moore, 1861'de yayımlanan "Kayıp Kavim" adlı eserinde kayıp 10 Yahudi kavminin Hindistan, Tibet ve Keşmir'e yerleştiğini yazdı. İngiliz misyonerler John

Malcom ve William Jones'un verdiği bilgilerle eserini kaleme alan Moor, Kush adlı kavmin Keşmir'e yerleştiğini ispatladı. Keşmir'de yaşayan kadın ve erkeklerin tipleri Yahudilere tıpatıp benziyor. Kadınlar uzun siyah gözlere ve derin göz çukurlarına sahipler. Erkeklerin uzun sakalları, kafa ve burun yapıları, İrlanda Yahudileriyle benzerlik arz ediyor.

Keşmirlilerin parayı ve ticareti sevmeleri de Yahudilerde bulunan özelliklerinden. Komşularından daha zengin ve güçlü olmak isteyen tavırları ve aralarına yabancı sokmamaları, ancak Yahudilerde görülen hususiyetler. Usul-i Şia adlı kitapta, 1400 yıl önce Keşmir'de yaşayan kralın Musa'nın kanunları ile hüküm sürerken, Peygamberimizin nübüvvetini duyar duymaz Mekke'ye heyet gönderdiğinden ve yapılan araştırma sonucu Keşmirlilerin toplu halde Müslümanlığa geçtiklerinden bahsediliyor.(19)

İsrailoğullarından Kuran, İncil ve Tevrat'ta sık sık bahsedilir. Yakup Peygamberin 12 oğlundan 12 kavim meydana geldi. Bunların isimleri; Reuben, Simeon, Levi, Judah, Issachar, Zebulun, Joseph, Benjamin, Dan, Nephtali, Gad ve Asker'di. Hz. Yusuf'un Mısır'a önce maliye bakanı sonra sultan olmasıyla İsrailoğulları altın devirlerini yaşadılar. Daha sonra şımararak, "Allah'ın çocukları" olarak seçildiklerini iddia ettiler. Mısır, Suriye, Filistin ve bölge ülkelere yayıldılar. M.Ö. 597'de Nebuchadnezzar ve birçok Mısır firavunu, değişik dönemlerde onlara baskı ve zulüm yaptı. Kendi topraklarında köle oldular. İki kavim Filistin'de kalmayı sürdürdü; ancak 10 kavim uzaklara göç etmeye karar verdi. Bazıları bugünkü Afganistan, Balah, Buhara ve Tibet'e, ço-

ğunluğu ise; Merkezi Asya, Kuzey Hindistan ve Keşmir'e geldi. Kendilerine özgü kültürleri, dinleri, elbiseleri medeniyetleri ve sosyal yaşamları vardı. Bazı tarihçiler, Yahudi kökenli olmalarına rağmen onları "Aryas" olarak adlandırdı.

Aryas, Yahudi dilinde çiftçi manasına geliyor. Bu kavimlerden bazıları kendilerine Suraj Bansı, bazıları Chanḍer Bansi dediler. Sam'ın oğullarından sayılan Elam'ın soyu, Arabistan'ın yanı sıra İran'a da yerleşmişti. Arya, Herat yakınlarında bir kentin adıydı. Arya, Babil ve Ninevah dillerinde çiftçi manasına geliyordu. Hz. Nuh'un üç oğlu vardı; Ham, Sam ve Yafes. Sam ay demekti. Bunların soyu kendilerine "Chander Bansi" dedi. Türklerin atası sayılan Yafes, güneş demekti. Bunların soyu ise kendilerini "Suraj Bansi" diye adlandırdı.

Sanskrit dilinde Arya, asil ve onur sahibi demekti. Asya'da vatan arayarak hicret edenler bu kavimdi. Hindistan, İran ve Orta Asya'ya yerleştiler. Beyaz tenli, uzun boylu Aryanlar, Avrupa'ya göç etti. İran, Arakan ve Arminiah'ı Aryalar kurdular. Rumlar onlara İran Aray, Hirat dedi. Hindistan'da güneşe tapan manasında Aarth adını aldılar. Babil yasalarını bu ülkelere götürdüler. Farslı Cyrus Pasargadae, Aryan'ın oğlu Aryan sıfatıyla tüm doğuya hükmetti.

Keşmir'de Moab yakınlarında Booth'da Bandipora'da Hz. Musa ve Hz. Harun'un kabirleri bulunmaktadır. Mezarların hemen yanında bulunan Sank Bibi'nin kabri, ibadetiyle meşhur bir hak dostuna aittir. Meşhur tarihçi Abdul Kadir bin Gazi-ul Gazat Vasil Ali Han, Muhammed Azam, Francis Bernier ve Hargopal Kaul gibi yazarlar, Hz. Musa'nın peygamberliğini burada yap-

tığını, burada öldüğünü ve aynı yere gömüldüğünü eserlerinde yazıyorlar. İncil, Hz. Musa'nın Bethpoer olarak adlandırılan yerde öldüğünü belirterek, Keşmir'deki Bandipura'dan bahsediyor. Hz. Musa'nın, kavmi ile birlikte 40 yıl boyunca kayıp olduğu İslam tarihçileri tarafından da kabul ediliyor. Musa ve Harun'un bu kayıp yıllarda kavimleriyle birlikte Hindistan'da oldukları varsayılıyor.

Ayrıca İncil'de adı geçen Moab, Abarim, Nebu ve Pisgah gibi yer adları, Hz. Musa'nın Mısır'dan doğuda nereye göç ettiğini ispatlayan diğer deliller. Bu yer isimlerinin hepsi Keşmir'de bulunuyor. Bethpeor, açık yer manasına gelen bir kelime. Beth, Fars dilinde vadiye açılan pasaj demek. Veth Nehri Keşmir'de bulunmakta. Antik ismi Betpeor olan mekânın bugünkü adı Bandipore. Booth'da Musa'nın mezarının bulunduğu mekânın diğer bir adı Nebu Ball. Bu isim daha sonra Nuou Ball halini almış; bunun sebebi, bu beldede açan nadide çiçekler. Eski Yahudi dilinde Nebu, amaca matuf çiçek demek. Pisgah, mezara 2 km. uzaklıkta Bazahoı olarak bilinen bölgenin adı. Baharda tatlı ve soğuk su akan bulakları nedeniyle insanlar buraya Cheshmagahda demişler. Hasban ismi bugün Hasbal'a çevrilmiş. Havuz balıkçılığıyla meşhur küçük bir köy. Moab'a 4 km. uzaklıktaki Abarim, zamanla Abul Ablu şeklinde değişime uğramış.

Bethpoer veya Bandipur, Srinagar'a bugün 50 km. uzaklıkta, her yıl milyonlarca turistin ziyaretine uğrayan, özellikle İsrailli turistlerin ilgi odağı olan bir mekân. Kızıl renkli Nebu Dağı Booth bölgesinde Musa'nın kabri olduğuna inanılan mezarın hemen yakınında kardeşi Harun Peygamber de yatıyor. Dr. Aziz Ahmed, "Keşmir'in

Esrarı" adlı kitabına, Azizi Keşmiri de "İsa Keşmir'de" adlı eserine Musa ve Harun'un kabirleri başında çektirdikleri fotoğrafları koymayı ihmal etmemişler.

Keşmir'deki Rozbal, Khanyar Srinagar'da kabri bulunan meçhul peygamber Yuz Asaf veya Hintlilerin tabiriyle İssa'nın kabrinin bir köşesinde siyah bir taşın içinde bu peygamberin ayak izi sergileniyor. Halen Müslüman Keşmirlilerin bazıları, İsa mitine inanıyor. Hz. Meryem'e ait olduğu ileri sürülen kabir ve Hz. Süleyman'ın Tahtı'nın da Keşmir yakınlarında olduğuna inanılması, bu miti pekiştiriyor. Yahudilerin kayıp kavminin Keşmir'e geldiği tezi, Yahudiler tarafından bu işaretler çerçevesinde kabul görüyor.

Keşmir'in günümüz tarihini yazan Molla Nadri, eski tarihçilere dayanarak Yuz Asaf'ın Hz. İsa olduğunu yazanlardan. Pakistan Uluslararası Adalet Mahkemesi Hâkimi Muhammed Zafrullah Khan da bu iddianın destekçilerinden. 29 Ekim 1967'de Toronto'da yaptığı konuşmada Khan, bu iddiayı dillendirdi. M.S. 115'te Keşmir'in tarihini kaleme alan tarihçi Shri Viyas Ji, "Bhavisha Maha Purana" adlı kitabında, 850 yıl önce yaşayan Pandit Kalhana, "Rajatarangini" adlı eserinde, 962'de Horasan'da ölen Shaik-Al Said-us-Sadık "İkmal-al Din" ve 1148'de doğan, 1194'te vefat eden Muhammed Azam, "Tarik-ı Azami" adlı kitaplarında bu iddiaya yer verdiler.(20)

Müslümanlar Hz. İsa'nın öldürülemediğine ve ruhuyla birlikte göğe kaldırıldığına Kuran'da yer alan ayetler sayesinde vakıf. Hintli Müslüman âlim Muhammed Asad Leopold'un Kuran tercümesine göre, Kuran'ın hiçbir yerinde Allah, cismiyle Hz. İsa'yı cennete kaldırdığını

teyit etmiyor.(21) Hz. İsa eğer görevine devam ettiyse, "yeryüzünde bir kabri olması gerekir" düşüncesi, araştırmacıları Keşmir'e götürüyor. Raja Gopanand'ın krallığı döneminde Keşmir'de yaşayan Yuz Asaf'ın, Hz. İsa ile aynı dönemde, ona paralel anlayışta hak dini tebliğ etmesi, Keşmir'deki İsa efsanesini doğuruyor.

İsa'ya benzeyen Yuz Asaf'ın İsa'laştırılması, önümüzdeki dönemde sıkça duyacağınız bir konu. Çünkü mevcut Hıristiyanlığın inananları, dinlerinin İslamiyet karşısında günümüz ihtiyaçlarına cevap veremediğinin farkında. İseviliğin yeniden yorumlanması ve içinden hurafelerin ayıklanması gerekiyor. Bunu yaparken de yeni hurafelerin çıkarılmasına fırsat verilmemesi gerekiyor. İslamiyet ile paralel bir tevhid dinini tebliğ eden Yuz Asaf'ı, Yahudilerin, bazı Hıristiyan ve Müslümanların, Budistlerin ve Hinduların da kabul etmesi, işlerini kolaylaştırıyor.

Budizm Kaynaklı Hıristiyanlık

Yuz Asaf'ın tebliğ metodu ve kullandığı ifadelerin terminolojisi bir peygamber üslubunu andırıyor. Rus-Yahudi yazar Nicholes Notovitch, Buda dini kaynaklarında İssa adıyla bilinen Yuz Asaf'ın kelamlarını tercüme ederek bunları "İsa'nın Bilinmeyen Hayatı" adlı kitabında yayınladı. Yazar, bu metinlerin o kadar çok etkisinde kaldı ki, Hıristiyanlığın esasen Budizm kaynaklı olduğunu düşünerek Budist oldu. Sadeleştirecek olursak İssa şunları söylemişti:(22)

"Ey insanlar! Benim sözümü dinleyin! Onlarda sizin için doğru ve aydınlık vardır. Doğru ve yanlışı ayırt etmenizi sağlar. Bunlar sizin dininizin peygamberinin söz-

leridir. Kim bunları inkâr ederse cennete giremez. Kim dünya serveti, krallığı ve mutluluğu arzu ederse, bilsin ki bunlar fanidir, çürüyecektir. Ölüm zamanı gecedir. Kuşlar bile düşmanından emin olamaz. Dolayısıyla siz de olamazsınız. Sizinlele ancak amelleriniz ve imanınız gider. Işığa yolculuğunuzda bu dünyayı ahiretiniz için bir tohum yapın. Bu dünyada ne ekerseniz onu biçersiniz; nasıl muamele ettiyseniz öyle muamele olunursunuz. Öfkenizi, nefretinizi yenin, idrakiniz ve hareketleriniz saf, temiz ve ayırt edilen olmalıdır."

"Toprağa tohum ektiğiniz zaman bazı tohumların amacına ulaşmadığını, kuşlar tarafından yenildiğini görürsünüz. Tohumlarınız bereketli toprağa düştüğü ve sulandığı zaman verim alır, meyveler elde edersiniz. Tohumlar, sizin niyetiniz; ekim, fiili amel çalışmanızdır. Kuşlar tarafından yenilen kayıp tohumlar, ilahi mesajı anlayamayanlardır. Yerin altında yetişen tohum, aydınlık mesajı algılayandır. Toprağa tohumu düştüğü halde meyve vermeyenler ise, işittiği ve anladığı halde amel etmeyenlerdir. Meyve verenler anlayıp amel edenlerdir."(23)

"Allah, kulları arasında ayrım gözetmez, onları eşit oranda sever ve muamele eder."(24)

"Mutlak Hâkim ve ölümsüz olan sadece görünmez olan Allah'tır; kâinatı içindekilerle yaratan ve devam ettiren, canlı tutan, dünyanın ruhunun sahibi O'dur. Kâinatın içindekiler dileyemez ve yaratamazlar ve hiçbiri ölümsüz değildir. Hem cennette hem dünyada mülkün sahibi olan O'dur. Kıyamet gününün sahibi ve yaratmayı durduracak O'dur. Büyük Yaratıcı, gücünü kimseyle paylaşmaz. Kâinatın içindekiler O dilemezse var olamaz-

lardı, her şeyden önce O vardı, her şeyi yoktan yarattı. O 'Ol!' dedi ve kâinat bir anda oluverdi. Suyu ve ondan karayı içindekilerle O çıkarttı. İnsanın içine gizli bir dünya koydu ve kendisini bilmesi için melekeler verdi. Dünyaya insanı gönderen, sudan varlıkları çıkaran, mizan çerçevesinde değişmez emirler vererek yarattığı zaman devam ettiği sürece yenilemeye devam eden ve tamir eden O'dur. İnsan nankörlük etti ve apaçık Yaratıcı'nın yerine tanrılar edindi, kendi yaptıklarına kulluk etti. Ruhu ululardan ulu olan Rab, metal ve taşları insanların hizmetine verdi. Verilen nimetlere şükredeceğine insan, hasım kesildi. İnsanlar cennette vaat edilen mutluluk duygusunu O'ndan aldı. Brahmanlar, Kshatriyalar, Sudra ve Sadralar, kıyamet gününde ölümsüzlük öncesi hesap verecekler. Sudras ve Vasiyaslar, Allah'ı iyi bilmedikleri için belki affedilecekler. Fakat Allah, sahibi olduğu kızgın ateşini onlar için kabartma hakkına sahiptir. Veda'yı veya başkasını dinliyor bile olsanız, eğer Allah'ın sizin için ideal kıldığını dinlemiyorsanız vay halinize! Gerçek size söylendi. İlk olarak sadece kendinize ve komşunuza değil, öncelikle fakirlere ve zayıflara yardımı düşünün. Kendinizde olmayan ve başkasında olanlara bakıp şeytanlık düşünmeyin."(25)

"İnsanlar Allah'ın görüntüsünü idrak edemezler ve elleriyle ölümsüz Tanrı'ya benzediğini iddia ettikleri çeşitli tanrılar yapamazlar. Kanun yapıcı ve koyucu birdir. Başka Allah yoktur, gücünü, mülkünü kimseyle paylaşmaz; O nasıl olduğunu bildirmiştir. Cennetin kanunları, heykel ve putlarınıza insan kurban edilmesine izin vermez. Feda ettiğiniz bir insanın hayatı dünyanın içindeki her şeyden daha hayırlıdır. Her şey insan için yaratılmış ve Allah tarafından insanın istifadesine sunulmuştur.

Herkesin hakkı herkesten alınacaktır. Allah için kul hakkı çok önemlidir. Ölümsüz hayata gidilecek hesap gününden önce insanın değeri yoktur ve kendilerine kurban feda ettiğiniz putlar insan kadar kıymetli değildir. Cennet kapısı size kapanmadan önce yanlış ilahlara tapınmaktan ve ideal dışı insan olmaktan vazgeçin ve sadece Rabbinize kulluk edin. Bu sizi gerçek Allah'a götürecek bir yıldızdır. Yanlış inançlarınız ve onların zalimlikleri, ruhunuzu bulmanızı, iyi ile kötü hakkında bilgi sahibi olmanızı engelliyor."(26)

"Allah'ın emrindeki koyun sürüleri yoldan sapabilirler; ancak O, gönderdiği yıldızlarla cennete giden yola onları sevk eder. Kıyamet gününden önce ilahi mesajı kabul etmeyenler için artık çok geçtir. Sınırı aşmayın, Allah'ın koyduğu kanun ve kurallar dışına çıkmayın. Allah'ın merhametine nail olmanız sadece sizi kâmil insan yapmaz; çevrenizdeki diğer insanların da, yeniden, başlangıçta olduğu gibi mükemmel hale gelmelerini sağlar."(27)

"Ey insanlar, kendinizi kötü yollara salmayın, sizin ağlamalarınız ve sesleriniz kulağıma geliyor. Ağlamayın bana tabi olanlar! Sizin göz yaşlarınız Allah'ın kalbine dokunuyor. O, affetmeyi, bağışlamayı sevendir. Taptığınız yanlış putlar sağırdır, sizi işitmez; ancak O, inancınızı boşa çıkarmaz, ümidinizi kesmezseniz sizi ateşe atmaz. Sabırla, umutla ibadetinize devam ediniz. Fakirin elinden tutmanız, açı doyurmanız, hastaya bakmanız umulur ki, sizi düştüğünüz ateşten kurtarır, yukarı çeker. Sizin için hazırlanan kıyamet gününe saf ve duru gelin. İbadet evinize gidin doğru düşüncelerle, sabırla; O'na sarsılmaz güveninizle, temiz kalbinizle dua edin. Gözle-

rinizi dikerek ve ellerinizi kaldırarak yalvarın. Komşunuza iyilik ettiğiniz, güzel ibadet evleri yaptığınız ve O'na kulluk ettiğiniz zaman, size hayatı bahşeden Allah, sizi boş çıkarmaz. Kalbiniz iyiliklerle dolar, kötülüklerden temizlenir; ruhunuz masumlaşır, saflaşır. Allah sizi kendi hususiyetlerine benzetir. Kalbinizi doğruluğun ve sevginin merkezi kılar. Kalbinizi kirletmeyin, kendinizi cennette ölümsüz yaşama hazırlayın. Eğer kalbinizi doğruluk ve sevgi ile doldurmazsanız, Allah sizin tohumunuzu heder eder, değerli bir cevher haline gelmeniz için ümit vaat etmez. Bu tohum sizi kurtuluşa erdirmez, yakınlaştırmaz. Aşağıların aşağısına düşerek hırsızlıktan yalana, öldürmeye kadar sizi batıracak hatalara sevk eder."(28)

"İnsanlar inançsız olarak çürümek için acele ediyorlar. Karanlıklar ve fırtınalar, kurtarıcı yıldızı bulmalarını engelliyor ve ağıllarını kaybedenlerden oluyorlar. Fakat karanlıklar ve fırtınalar, ölümsüz ışığı gizleyemezler. Çok geçmeden gökyüzü berraklaşır, cennetin ışığı tüm yeryüzünü kaplar, koyun sürülerini ağılına sokar. Karanlıkta düz yol aramayın, yoksa bir çukura düşersiniz. Dosdoğru durun ve kalın; Allah'a güvenin, inanın, sizi çekip kurtarmasını bekleyin, bu arada başkalarına yardım edin. Kim komşusuna yardım ederse kendine yardım eder, ayrıca ailesini korumuş olur, dolayısıyla kendi insanlarını ve ülkesini korumuş olur. Karanlıktan kurtuluş günü yakındır. Bir aile gibi birlik olun. Büyük Allah'ı bilmeyen düşmanınız sizden korkacaktır."(29)

5. Bölüm

Hindistan ve Keşmir'de Diller ve Yahudi İzleri

Rivayete göre, dünyadaki tüm insanlar çok eskiden aynı dili konuşurlarmış. Kitab-ı Mukaddes'e göre, Yaradan'ın insanlara verdiği en büyük nimetlerden biridir konuşmak ve başlangıçta bütün dünyanın "dili bir, sözü bir"dir. Ancak insanlar, gökyüzüne ulaşsın diye Babil Kulesi'ni yapmaya kalkışınca, Rab insanların dillerini böldü ve o zamandan beri insanların birbirlerini anlamalarına engel, binlerce dil çıktı ortaya. Yaradan'ın insanların ortak dilini 72'ye böldüğü söylenir; birçok dile yerleşmiş, "yetmiş iki millet" deyimi, Babil'e dayanır. İlk yazı, yine Babil şehrinin toprakları Mezopotamya'da M.Ö. 4000'li yıllarda ortaya çıktı.

2000 yıl önce Hz. İsa, "Kalıcı olan üç şey vardır: İman, ümit ve sevgi. En kalıcı olansa, sevgidir," derken Aramca konuşuyordu. Dünyanın en eski dillerinden biri

olan, Hz. İsa'nın hayattayken konuştuğu dil olan Aramca, günümüzde sadece Suriye ve Lübnan'ın birkaç köyünde konuşuluyor. Suriye'nin Maalula köyünde, 3000 yıla yakın zamandır, Hz. İsa'nın hayattayken konuştuğu lehçe günümüze kadar aynen korunmuş. Birçok kişi Hz. İsa'nın konuştuğu dilin İbranice olduğunu sanıyor ama Aramca. Bu dil ne İbranice'ye ne de Arapça'ya benziyor.(30)

Her zaman Hindistan'ın canlı bir Babil Kulesi olduğu söylenegelmiştir. Hindistan'da anayasaca tanınan 15 milli dil ve bunlara ait 1600 lehçe vardır. Bir de 900 milyonluk nüfusu düşünürseniz benzetmenin ne kadar doğru olduğu anlaşılır. Hindistan'ın resmi dili Devnagri alfabesiyle yazılan Hintçe'dir. Ancak İngilizce resmi dil olarak daha yaygın bir şekilde kullanılmaktadır. İngilizce, birçok tahsil sahibi Hintli için ana dil konumundadır; birkaç dili birden konuşabilen çok sayıda Hintlinin de ikinci dilidir. Ülkede çeşitli yerel diller vardır ve eyalet sınırları çoğu bölgede bu dillere göre belirlenmiştir. Hintçe ve İngilizce dışındaki yaygın diller Assamese, Bengali, Gujarati, Kannada, Kashmiri, Konkani, Sanskrit, Sindhi, Tamil, Malayalam, Marathi, Punjabi, Oriya, Telugu ve Urdu dilleridir. Bazı Hint dilleri Hint-Avrupa dillerinden türemiştir. Diğer bir grup dil de Güney Hindistan'da konuşulan Dravidian dilleridir ve üzerlerinde Sanskritçe ve Hintçe'nin etkileri belirgindir. Hint dillerinin hemen hemen hepsi kendi alfabesine sahiptir ve İngilizce'yle birlikte kullanılırlar. Hintçe; Bihar, Madhya Pradesh, Rajasthan ve Uttar Pradesh bölgelerini kapsayan ve Hint kuşağı diye bilinen bir bölgede toplam nüfusun % 20'si tarafından ana dil olarak konuşulur. Bu eyaletlerin oluşturduğu Hint Birliği'nde, Haryana ve

Himachal Pradesh eyaletlerinde resmi dil Hintçe'dir. Assam eyaletinin resmi dili, geçmişi 13. yüzyıla dek uzanan Assamca'dır ve eyaletin % 60'ı tarafından konuşulur. Bengalce, Batı Bengal ve Bangladeş başta olmak üzere dünyada yaklaşık 200 milyon insan tarafından konuşulur. Dil olarak gelişimi 13. yüzyıldadır ve Batı Bengal'in resmi dilidir. Gujarat eyaletinin resmi dili Gujarati'dir ve eyaletin % 70'i tarafından konuşulur. Hint-Avrupa dil ailesindendir. Karnataka eyaletinin resmi dili Kannada'dır ve eyaletin % 65'i tarafından konuşulur. Hint-Avrupa dil ailesindendir. Keşmirce, Jammu ve Keşmir eyaletinin % 55'i tarafından konuşulur. Farsça-Arapça karışımı bir alfabe ve Devnagri alfabesi ile yazılabilmektedir. Konkani, klasik Sanskritçe'ye benzeyen Hint-Ari dillerinin güneybatı koluna ait bir dildir. Goya'yı da içine alan Konkan bölgesinde ve Karnataka, Kerala ve Maharashtra sahil bölgelerinde konuşulur. Malayalam, bir Dravidyan dilidir ve Kerala halkı tarafından konuşulur. Binlerce yıllık antik bir dildir. Marathi, tarihi 13. yüzyıla dek uzanan bir Hint dilidir ve batıdaki Maharashtra eyaletinin resmi dilidir. Orissa eyaletinin resmi dili olan Oriya, eyalet nüfusunun yaklaşık % 87'si tarafından konuşulur. Pencabca bir Hint dilidir ve Pencab eyaletinde konuşulur. Temelde Devnagri alfabesine dayansa da 16. yüzyılda Sih önderi Angad tarafından oluşturulan Gurumukhi alfabesiyle yazılır. Sanskritçe dünyanın en eski dillerinden biri olup aynı zamanda eski Hindistan dilidir. Tüm Hint klasik edebiyatı ve epik hikâyeleri bu dildedir. Sindce, Hindistan ve Pakistan'ın bazı bölümlerini içine alan Hint yarıkıtasının kuzeybatı bölgesindeki çok sayıda insan tarafında konuşulur. Bu dil Pakistan'da Farsça-Arapça karışımı bir alfabe ile,

Hindistan'da ise Devnagri alfabesiyle yazılır. Tamil Nadu eyaletinin resmi dili olan Tamilce, en az 2000 yıllık geçmişi olan eski bir Dravidyan dilidir ve yaklaşık 65 milyon insan tarafından konuşulur. Telugu da bir Dravidyan dilidir ve Andhra Pradesh halkı tarafından konuşulur. Urduca, Jammu ve Keşmir eyaletinin resmi dilidir ve Hindistan'ın başkenti Delhi'de Hintçe ile birlikte oluşmuştur. Urduca, Hindistan Müslümanlarının büyük çoğunluğunun kabul ettiği bir dildir. Arapça-Farsça alfabeyle yazılır ve içinde birçok Farsça kelime vardır.

Eğer 17. ve 18. yüzyıllarda İngiliz Doğu Hindistan Şirketi'nde görevli bir kartografçı veya coğrafyacı olsaydınız, Hindistan'ın her tarafında İbranice'ye benzer binlerce yer ismi bulurdunuz ve her bir dilde bu yerlerin anlamlarında bir benzerlik görürdünüz. Maharashtra olarak bilinen yer, kadim Seuna-Desa Zion ülkesiydi. Godivari Nehri kıyılarında Paithan şehri vardı. Geleneklerine göre, Hint-Yahudiler Paithan bölgesinden geçen nehre Paithan ismini verdiler (Pison, Fison). Satana şehri, Yadavaların (Hint-Yahudilerin) efsanelerinde geçiyordu. Satanalıların safahatları [Tevrat'ta günahlarından dolayı Tanrı'nın gazabına uğrayan] Sodom ve Gomorah'ı geride bırakırdı. Seunalar ve Satanalar ahlaki ve dini ayrılıklarını savaş alanında çözmeye karar vermişlerdi. Satana (Şeytan) yanlıları yenildiler, ama mağlubiyetleri onları yıldırmadı. Sonuçta "Şeytan" çatışmayı kaybetmiş, ama savaşı henüz kaybetmemiş biri olarak düşünülürdü. Kitab-ı Mukaddes bu iki düşman arasında henüz bir barış anlaşmasının imzalanmadığını yazmaktaydı.

Hintlilerin en kutsal bölgesi olan Hindistan'ın bu bölgesinde birçok kentin adı "gaon" ekiyle biter. İbrani-

ce'de gaon "dâhi, din âlimi" anlamına gelir. Ayrıca bu bölgede Yadava asillerinin favori yeri Naşik vardı. İbranice'de Naşik "Asil Prens" anlamına gelir. Ayrıca Satana'ya yakın Kandeş ([Kardeşi Habil'i öldüren Âdem-'in oğlu Kabil/ Kenan/Kain], Kenan Ülkesi) bulunmaktadır. Kodeş bölgesi de buradadır. Kod ve Kad "ilk", "başlangıç" veya "Tanrı" anlamına gelen Sanskritçe kelimelerdir. İbranice'de Kadeş, Yahudi takviminde ayın ilk günüdür. Dikkat ederseniz bütün bu isimler her iki dilde de benzeri anlam ve dini mana taşımaktadırlar.

Hint ve İbrani isimlerindeki benzerlikler erken dönem Avrupalı sömürgecilerin akıllarına epey takılmıştı. Yahudilerin aniden Arap çölünden peyda olmadıklarını veya uzaydan gelmediklerini kabul eden, ama Tevrat'ta yazdığı gibi doğudan geldiklerini kabul edemeyen bu insanlar, bu bilgileri kafalarından silerek bir şekilde kendilerini bu benzerliklerin rastlantı olduğuna ikna ettiler. Bu rastlantıların binlerce oluşu ve Hindistan'ın her köşesinde görülmesi ise bu düşüncelerini değiştirmeye yetmedi.

Günümüzde fazla tanınmamasına rağmen, Godfrey Higgins (1772-1833) adlı arkeolog, siyasetçi, hümanist, sosyal reformcu ve yazar, erken 19. yüzyıl İngiltere'sinin en bilgili ve aydın kişilerinden biriydi. Kendisi, Yahudileri takdir eden ve bu kadim dini gruba yönelik her türlü zülüm ve kıyıma şiddetle karşı olan ikonoklast bir rasyonalistti. O, Yahudilerin Hint kökeni konusunda 1600 sayfaya varan ince puntolarla yazılı iki ciltlik bir eserin yazarıdır. "Anacalypsis" adındaki bu iki cilt son derece nadir bir eserdir. Bu eser 1965 yılında University Books, NY. tarafından basıldı. Daha sonra eserin, Kissinger

Publishing Co., Montana, USA tarafından yeni bir baskısı yapıldı. Bu okunması zor bir kitaptır; çünkü yazar en küçük ayrıntıları kanıtlamak için çok gayret sarf eder. İyi ve hızlı okuyucular bile onu sadece birkaç haftada bitirebilir.

Kitabın ilk baskısı sadece 200 kopyaydı. Yazar, yirmisini yayıncıya vermek zorundaydı ve sadece kalan 180 kitap satıldı. Yaklaşık olarak 30 yıl boyunca İngiliz ve Avrupalı dini cemaatler sessizce bu kitabı engellediler. Eser, yaklaşık olarak üç kez basıldı ama ilk baskısı dahil hiçbir zaman binden fazla basılmadı. Kütüphanelerde nadiren bulunur. Yinede bu konuları araştıran birçok kişi ondan fazlaca alıntılar yapmıştır. Birçok sahte spiritüelist, şarlatan mistik, psişik hassas kişi ve Mormon Kitabı'nın dayandığı romanı yazan Presbiter Papaz, Anacalypsis'i kullanmıştır. 19. yüzyılda Mistik ve Tesofik Cemiyeti kurucusu Madame Blavatsky, bu harika eseri kullanarak, dünya insanlarının cehaletinden ve Higgins'in bilgilerinden faydalanarak "Akaşik Kayıtlar" denilen duyu dışı kaynaklardan "mistik bilgiler" aldığı konusunda pek çok insanı inandırmıştır.

Godfrey Higgins eserinde, Hıristiyanlığın ve İslam'ın Batı'da yayılmasından sonra Hindistan ve Orta Doğu arasındaki halk, dil, felsefe ve yer isimleri benzerliklerinin neden unutulduğuna dair bir görüşü açıklamaktadır:

"Burada açıkladığım toplulukların tarihleri, harita yapanlar ve tarih yazanlar tarafından doğru bir şekilde, olduğu gibi kaydedilseydi daha da belirgin olurdu. Ancak dini önyargıları ve tarihsel gelişmeler konusundaki cehallikleri nedeniyle, benzer yer isimleri ve benzer kavimlerin hem doğuda hem de batıda olabileceği, tıpatıp

aynı isimlere sahip olabileceği onlara absürd gelmiştir ve hemcinsleri tarafında alay konusunu edilmemek için de mümkün olduğu kadar bu isimleri değiştirmişlerdir. Dolayısıyla, David-pouri demeleri gerekirken Daud-poutr demişlerdir. Solomon'a Süleyman demişlerdir, Johnquior'a Jahanquior demişlerdir, vb. Aynı şekilde, herhangi bir kötü niyet beslemeden eski Yahudi yer isimlerinin nispeten yeni zamanlarda Müslümanlar veya Türkler tarafında verildiğini iddia ederek gerçeği kendilerinden bile gizlemeyi başarmışlardır. Oysa bu hata, bir anlık önyargısız düşünceyle kolayca açığa çıkardı. Burada şu kadarını söylemek isterim, gerek doğuda, gerekse batıda Yahudi kabilelerinin yerleştiği bölgelerde büyük benzerlikler fark ettim. Görünüşe göre batı bölgelerine doğudan göç edilmiştir." (Cilt I, sayfa 437-438)

"İlk Müslüman fatih Gazneli Mahmut, Lahor'a saldırdığında şehrin müdafaasının Daood veya Davut isminde bir Hint prens tarafından yapıldığını fark etmişti. Bu basit olay bile, yer isimlerinin Müslümanlar tarafından verilmediğini göstermek için yeterli olsa gerektir." (Cilt I; sayfa 432)

"Okurlarımı Hindistan'ın kadim harabelerine göz atmaya davet ediyorum. Bunların arasında yer alan Agra, Delfi, Oude, Mundor gibi birçoğu zamanlarında Londra'dan çok daha büyük yerlerdi. Örneğin bunların sonuncusunun çapı 37 mildi. Bunlar dünyanın en eski mimari sitili olan Siklop taşlı/Megalitik (büyük taş) yapıtlardı. Bu durumda araştırmacıların, küçük Yahudi dağ kabilelerinin (Kayıp Kabileler) bu denli büyük şehir kümelerinin kurucuları olabilecekleri fikrinin saçmalığını idrak etmeleri gerekir. Ayrıca unutmamak gerekir ki,

Hindistan'da bulunan neredeyse bütün yer isimlerini Batı Suriye'de de bulmak mümkündür. Sanırım, bu durumları izah edebilecek tek bir açıklama olduğunu kimsenin inkâr edecek gücü yoktur, o da şudur: Çok kadim zamanlarda tek bir evrensel inanç vardı ve bu inanç dünyanın her tarafına Kuzey Hindistan'dan göç eden kabileler tarafından taşınmıştı." (Cilt I; sayfa 432)

"...Yahudi asıllı olduklarını iddia eden Keşmir (Cashmere) ve Afganistan yerlileri, ülkelerine hükmetmiş krallarının soy ağaçlarını dip köküne kadar verirler ve bununla da yetinmeyip Hz. Süleyman tarafından inşa edilmiş mabetleri ile, Nuh ve diğer kadim dini simaların heykellerini gösterirler... Afgan inanışına göre onların soyları Iouda veya Yuda kavmine dayanıyor ve bu konuda haklıdırlar. Zira Yuda kabilesi, Eusebius'un tespit ettiği gibi, Hz. Yakub'un oğlu Batı Suriye'de doğmadan önce varlığını sürüyordu. Yuda kavminden Batı Yahudileri, Brahmin (Hz. İbrahim) ile birlikte inip göçtüler." (Cilt I; sayfa 740)

"Keşmir vadisinde, bir göle yakın bir tepede Hz. Süleyman Mabedi'nin harabeleri bulunmaktadır. Tarihi kayıtlara göre, Hz. Süleyman bu tepe haricinde bütün vadiyi sular altında buldu. Dağlarda bir yol açarak suları boşalttı, böylece Keşmir'e güzel düzlüklerini kazandırmış oldu. Tepenin üzerindeki mabedin ismi Tucht Suliman'dır. Forester'e göre: 'Müslüman fethinden önce Keşmir, orada yerleşik Brahminlerin ilmi, irfanı ve mabedin muhteşemliği açısından ünlüydü.' Şimdi bundan ne anlam çıkarabiliriz; bu Brahminler Yahudi miydi, yoksa Yahudiler Brahmin miydi? Forester'ın dolaylı anlatım biçimi yanılsama olasılığını bertaraf ediyor..."

"Bernier'in anlatığına göre onun zamanında Keşmir'deki Tuct Soliman (Süleyman Mabedi) bir harabeydi. Onun Müslümalara ait değil, 'putperestlere' ait olduğu bilinmekteydi. Müslümanlar mabedin çok kadim çağlarda Hz. Süleyman tarafından inşa edildiğini kaydetmişlerdir. Bütün bunlar, binanın Müslümanlar tarafından inşa edildiği düşüncesini yalanlamaktadır ve bölgedeki Yuda-poor, İod-pore gibi Yahudi isimli köyler de buna destek vermektedir. Bernier'e göre Mousa veya Musa adları yerliler arasında yaygındır ve Musa Keşmir'de ölmüştür. Hatta yerliler, Musa'nın harabe şeklindeki kabrini göstermektedirler. Batı Suriye Yahudilerinin Hz. Musa'nın nerede gömüldüğünü kimsenin bilmediğini söylemeleri de bu bakımdan epey düşündürüçüdür." (Cilt I; sayfa 771)

Nisan 1997 sayısında, Yahudi dergisi Moment, bir zamanlar Hindistan'da güçlü bir Yahudi varlığının hakim olduğu olasılığını tartışmıştır:

"Pakistan'ın muhtelif bölgelerinde bulunan ve sayıları 15 milyon civarında olan Pathanlar adında bir Sünni Müslüman kavim vardır. Pathan dili Tevrat İbranice'sine benzemektedir ve bu insanlar, soylarını Kral Saul'a dayandırmaktadırlar. Cuma akşamları mum yakmak, dört köşeli bir dua kıyafeti giymek ve sekizinci günde sünnet yapmak gibi 21 Yahudi adetini takip ettikleri de söylenir."

"Sonra da sayıları yaklaşık olarak beş milyona varan Kuzey Hindistan'daki Keşmirliler vardır. Genelde Sünni Müslüman olmalarına rağmen, Klep (Kalep), İsrail, Hahana ve Lavni gibi Tevrat'ta kullanılan isimleri kullanmaktadırlar. (Winston Pickett, "Kayıp Kabileleri Arama", sayfa 51)

İspanyolca'nın Portekizce'ye ne kadar yakınlığı varsa; İbranice'ye o denli yakınlığı olan Aramice de ilk kez Afganistan ve Pakistan'da gelişti. Hem Afganistan, hem de Pakistan bir zamanlar Hindistan'ın parçasıydı. Afganistan 18. yüzyılda Hindistan'dan ayrıldı, Pakistan da 2. Dünya Savaşı sonrasındaki ayrımda Hindistan'dan koptu. Aramice, ayrıca günümüzde İsrail'de kullanılan modern karesel İbrani harflerinin menşeidir. İbrani karesel harfler ve İbranice'nin Aramice'nin bir lehçesi olması, Yahudilerin Hint menşeini kanıtlamaktadır.

Bir zamanlar 10-30 milyon arası Yahudi'nin Afganistan, Pakistan ve Kuzey Hindistan'da yaşadığına inanmak istemeyen Hıristiyan ve Yahudi yetkililer, bu kadar çok kabile ve yer isminin Tevrat'ta geçen isimlerle benzeşmesinin bir "rastlantı" olduğunu söylüyorlar. Bazıları da, bu kabile ve yer isimlerini Müslümanların koyduğunu iddia ediyorlar. Godfrey Higgins'in açıkladığı gibi bu isimler daha İslam doğmadan binlerce yıl önce ve aynı isimler Orta Doğu'ya yayılmadan yüz yıllar önce bu bölgelerde var olmaktaydı. Sargon II ve Nebuchadnezzar, Yahudilerin çoğunu bu bölgelere sürgün gönderdiğinde bazı İsrailli kabile ve yer isimleri, Afganistan, Keşmir ve Kuzey Hindistan'da gözükmeye başladı. Bu kabile ve yer isimleri konusundaki kafa karışıklığı, Hint-Yahudilere tarihteki yerlerini vermemeye inat edildiği sürece her zaman varlığını koruyacaktır. Aryanlar ve Hint-Yahudiler yaklaşık olarak M.Ö. 2000 yıl önce -Nuh ve soyu konusundaki öykü doğruysa belki de daha bin yıl öncesinde- Hindistan ve Orta Doğu'yu istila etmişlerdir.

Bir şekilde yıkanmış beyinlerimiz, İbrani, Hibru, Hapiru ve Apiruların kadim Mısırca ve Akkadca isimle-

rinin Hint-Yahudi lehçesinden geldiğini ve "Ofir oğulları" anlamında olduğunu kabul etmemektedir. İbraniler konusundaki gerçek bize bağırmakta, ama biz kulaklarımızı gerçeklere tıkadığımız için bunları fark edememekteyiz.

Aşağıdaki listede Batı dilinde bilinen bazı isimlerle Hint dilindeki benzer isimler karşılaştırıldı:

Batı dünyasında yaygın olarak bilinen isimler:	**Hint dillerinde eş isimler:**
Minoa (Kadim Akdeniz ülkesi)	Meena (Minoalıların Hint ataları)
Turbazu (Filistinli aşiret)	Turvazu (Hint-Yahudi kabile)
Kopt; Guptas (Kadim Mısırlı Hanedan)	Gupta (Kadim ve güçlü bir Hint Hanedanı)
Sarasenler (Kadim Türkler)	Sauresena (Kadim Hindistan'da bir bölge ve halk)
Arabea (Araplar)	Arabi (Şu anda Pakistan'ın bir bölgesi olan Makran'ın esas Hint-Yahudi yerlileri)
Islam (Müslüman dini)	Işalayam (Tanrı'nın Mabedi)
Kurus, Küreyiş (Hz. Muhammed'in mensup olduğu güçlü Arap aşireti)	Kurus (Kadim Hint-İbrani kabile)
Mekka (Müslümanların en kutsal şehri)	Makka (Arabi Makran'ın başkenti)

Riyad (Suudi Arabistan'ın başkenti)	Ray (Bilgelik) + Yuddha (Savaşçı)
Muhammed	Maha-Atma (Büyük Ruh)
Jidda (Suudi Arabistan şehri)	Yuddha (Savaşçı)
Kabul (İsrail'de bir şehir)	Kabul (Afganistan'ın başkenti)
Başan (Ürdün'de bir bölge)	Bazana; Vaşana (Gujarat'ın kadim başkenti)
Manesseh (İsrail'de bir bölge ve kabile)	Manasa (Himalaya'da Meru Dağı yakınlarında bir göl, aynı zamanda bir yılan tanrısı)
Laiş (Kenan ülkesinde bir kent)	Laiş (Afganistan'da bir kent)
Kutha (Kadim Güney Mezopotamya'da bir kale ve şehir)	Kuth; Kathia; Kutç (Gujarat'ın bir bölgesi)
Helenler (Kadim Yunan bölgesi ve halkı)	Helenler; Alinas (Kadim Hint bölgesi ve halkı)
Javan (Tevrat, Tekvim'de geçen Yunanlıların atası)	Yavana (Kadim Hint-Yahudi kabilesi)
Iberya (İspanya)	Abhira (Hint-Yahudi ülkesi)
Brit (İngiltere)	Bharat (Hindistan'ın gerçek ismi)
Angles (İngiltere'nin kadim bir halkı)	Anguli (Hindistan'ın kadim bir halkı)

Jutes, Jutis (Avrupa'yı istila eden ve yerleşen kadim doğulu bir kabile)	Yuddhi (Kadim Hint savaşçıları)
Gotlar (Avrupa'yı istila eden ve yerleşen kadim doğulu bir kabile)	Guti; Gauda (Orta Doğu'ya göç eden kadim bir Hint kavmi)
Yemen (bir Arap ülkesi)	Yamuna (Hindistan'da bir nehir)
Yehudi (Yahudi halkı)	Yutiya; Yah-Khuda (Hint-İbrani Yadusluların Sanskritçe ismi)
Roma (İtalya'nın başkenti)	Roma; Romaka (Kuzey Hindistan'da bir halk ve bölge)
Dubai (Arap Emirliklerinde bir ülke)	Dwab (Kadim Afganistan'da bir bölge)
Şeba (Kadim Habeş Krallığı)	Siva; Sibi (Kadim Yaudheyapura, Hindistan'da bir bölge)
Suriye (Orta Doğu'da kadim Yahudilerin mekânı olan ülke)	Suriya (Efsanevi Hint bölgesi)
Succoth (Ürdün ve Mısır'a yakın bir yer)	Sukhothai (Kadim Hint ve Taylandlı krallık)
Talmud (Kutsal Yahudi yazıtlar)	Tal-Mudra (palmiye yapraklarında yazılı kadim Hint öğretileri)
Tallit (Yahudi dua şalı)	Tal-Ata (Yağmura karşı omuzlara giyilen Palmira yaprakları)

Kippot (Ortodox Yahudiler tarafından kullanılan takke)	Kaparda (Bir zamanlar ilk Hint-Yahudilerin ataları tarafından başların üstündeki saç bağıları)
Şalmanezer ("Kayıp Kabileleri" Hindistan'a süren Assur Kralı)	Şalmanev (Uzun boylu, etkileyici kişi)
Baal (Hz. Musa'dan önce Yahudilerin taptığı Altın boz boğa)	Balesar (Hindistan'da tapılan kutsal boğa)

Dilbilimi kriterlerine göre İbranice ve Keşmirce arasındaki benzerlikleri karşılaştıran Holger Kersten, "İsa Hindistan'da Yaşadı" adlı eserinde şöyle yazmaktadır:

"Kadim İsrail ve Keşmirce arasındaki ilişki, dilbiliminde neredeyse açıkça görülür. Keşmirce, menşei Sanskritçe olan bütün diğer Hint dillerinden farklıdır. Keşmirce'nin gelişimi İbranice tarafından önemli derecede etkilenmiştir. Abdul Ahad Azad şöyle yazar: 'Keşmirce dili İbranice'den gelmiştir.' Geleneksel kaynaklara göre kadim çağlarda Yahudiler buraya yerleşmiştir ve dilleri günümüzde konuşulan Keşmirce'ye dönüşmüştür. Keşmir diliyle bağları açıkça görülen birçok İbranice kelime vardır." (sayfa 68-69)

Kersten'in, yazdıklarından, Keşmirce'nin Sanskritçe'den gelmediğine inandığı görülmektedir. Biz bu konuda onunla hemfikir değiliz. Grierson'un Keşmirce sözlüğünden İbranice kelimeleri tararken Keşmirce'de İbranice kelimelerden fazla Sanskritçe kelimenin bulunduğunu keşfettik. Ancak yine de İbranilerin bu az bilinen

dile önemli bir katkıda bulunduklarını kabul etmememiz o kadar da kolay değil.

"Yahudiler Dwarka bölgesinden ayrıldıktan sonra, Lord Krişna'nın Yedu kabilelerinin bu dönemde konuştukları esas Sanskritçe önemli değişime ve eklemelere uğramıştır, böylece 5742 yıl önceki Sanskritçe artık günümüzün İbranice'sine dönüşmüştür." ("Dünya Vedik Mirası"; P. N. Oak; sayfa 530)

Alman yazar Siegfried Obermeir, "İsa Keşmir'de Öldü mü?" kitabının İspanyolca baskısında ("¿Murio Jesus en Cachemira?"), bu dilin Sanskritçe menşeli olduğunu kabul etmektedir:

"...Keşmirce olarak bilinen dil, İbranice ve Aramikçe'nin yakın akrabası olabilir mi? Buna yanıt kesin bir hayırdır. Keşmirce Sanskritçe'den gelir. Bunun tek bir açıklaması olabilir. Keşmir'e göç eden Yahudiler oraya dillerini de getirdiler." (sayfa 150)

Ülkesinde Hz. İsa'nın yaşamı konusunda bir otorite olarak kabul edilen Keşmirli Profesör Fida Hassnain, "Tarihi İsa İçin Arayış" adlı eserinde şöyle yazmıştır: "Günümüzde Keşmirce % 30 Acemce, % 25 Arapça ve % 45 Sanskritçe ve diğer dilleri içerir. Bunların arasında % 9 İbranice de vardır." (sayfa 10)

Prof. Hassnain kitabında, San Thomas'ın orada bulunduğunu teyit eden, Taxila'daki Gondaforus Şatosu'nda bulunan Aramikçe bir yazıttan söz ediyor. Yazıtta şöyle yazmaktadır: "Tanrı'nın oğluna adanmış çok itibarlı ve dindar bir yabancı marangoz, büyük kral için sedir ağacı ve fildişinden bu sarayı inşa etmiştir." Bu yazının yanında San Thomas'ın taş bir kabartması durmaktadır. Hint arkeologlar bunu teyit etmiştir.

Kadim Yahudiler, hükmettikleri halklara her ne kadar dinlerini empoze ettilerse de, hiç bir zaman dillerini kullanmaya zorlamadıkları için yazarlar Obermeir ve Hassnain'ın fikirlerine katılmamak mümkün değildir.

Eski çağlarda Keşmirce bugünkü gibi ayrı bir dil değildi. Tarihi Keşmirce metinlerde Brahman ve Kaşatriya kast sınıfları Sanskritçe konuşurlardı. Vaişyas ve Sudralar ise Tamilce'nin yozlaşmış bir türü olduğu sanılan Ap-Abram-Sha denilen bir dil konuşurlardı. Bazı Hint âlimleri bu dilin esas Asura dili veya proto-İbranice olabileceğini düşünüyorlar. Hz. İbrahim bir kaç farklı halkın, dinin ve Sami lehçenin babasıydı. Hz. İbrahim'in etkisi; Yahudilik, Yunan ve Roma dini uygulamaları, Zerdüştlük, Hinduizm ve başka pek çok alanda görülür.

"Kayıp Kabileler" Kuzey Hindistan'a sürüldüklerinde, orada benzeri din, dil ve kültürel özelliklere sahip bir halk buldular. "Kayıp Kabilelerin" tamamen asimile olmaları uzun zaman aldı. Daha sonra ise İbranice, Dardik, Apabramşa, Sanskritçe, Arapça ve diğer diller bir araya gelerek günümüzde Keşmirce olarak bildiğimiz dili oluşturdu. Bazı âlimler, Müslümanların Keşmir'de Apabramşa ve İbranice'nin konuşulmasını yasakladıklarını savunurlar.

Budistlere göre Abhiranlar "Abhiraca" konuşurlardı. Hindistan'da halen yaşayan esas proto-tipik Yahudiler de Abhiri denilen bir dil konuştuklarını iddia ederler. "Bharatalı Natyasastra, bu dili Abhiri veya Sabari olarak tanımlamıştır. Abhirilerin dilinin Abhirca olduğu iyi bilinmektedir." (Çağlar Boyunca Yadavaslar (Yadavas Through the Ages); Yadav Singh; cilt II; sayfa 4). Yadav Singh'in bu fikri doğru olabilir. Günümüzde bile kökleri

İsrail toprağında bulunan İsrailli Yahudilere "Sabaras" denilir.

Yahudilik, Hint Şaivizm (Şiva Dini) ile aynı tanrı isimlerini paylaşmaktadır.

Yahudilik	Şaivizm
Iş; Yiş; Is; Isa; Issa; El; Al; vb. (Tanrı için ön ekler ve son ekler)	Aynı şey Şaivizm'de geçerli
Yahve; Jahve; Tseeva (Tanrı)	Şiva; Şaiva; Siva (Tanrı)
Elohim; Elokhim (Dişi çoğul son ekli, Tanrı)	Lakhimi (Refah Tanrıçaşı); Lokhi; Lukh (Şiva)
El Shaddai (Her şeye gücü yeten Tanrı)	Saday; Sada (Şiva)
Ha-Kadoş (Kutsal olan)	Hakh-e-Kheda (Tanrı'nın görevi)
El Elyon (Dünya ve Cennetin hâkimi)	Il Layun (Tanrı içinde erimek)
Yesoda (Çift cinsiyetli) özellik	Yeşoda (Şiva'nın çift cinsiyetli özelliği)

Benzeri kutsal semboller ve ikonografi İbrani Yah-Veh ve Keşmiri Saiva'da da bulunmaktadır: Kutsal üçlem, alev, çerubim, koruyucu melek, yılan, boğa, boğa boynuzu üflemek, vb.

Keşmirce ve İbranice Kabalistik terminoloji yaklaşık olarak aynıdır:

İbranice	Keşmirce
Ani (yaşam kıvılcımı)	Agni (Vedik ateş tanrısı)
Avoda (emek, çalışma)	Vud; Wud (vasıflı işçilik)
Ayin (boşluk; hiçlik hali)	Ayen (sonsuzluk)
Kabala (kabullenme)	Kabul (kabullenme)
Guevara (zorlama)	Gav'r (sarıp saldırmak)
Keter (taç)	Kash'r (baş tacı)
Kijum (kader)	Ko-Yimi (ölüm yolu)
Klim (hiçlik)	Kholi (hiçlik)
Malkuth (krallık)	Mulakh (krallık)
Nefeş (nefs)	Naf's (nefs)
Sefirot (ruhsal enerji merkezleri)	Sipat (ruhsal enerji merkezleri)
Yesu; Yeş; Yeh; Yahu; Yakhu; Yah; Yao; Ie (maddi evreni)	Aynısı
Yeş me Ayin (yaratılışın amacı)	Yeç me ayen (yaratılışın hiçlikle bütünleşmesi)
Zohar (parlaklık)	Swar; Svar (cennet; ışık; parlaklık)

Dilbilimi Açısından Hindistan ve Orta Doğu Arasındaki Bağ Hakkında Diğer Kanıtlar

Yahudilerin ve Kutsal Toprakların Hint menşei konusundaki araştırmalar uzun yıllardır yapılmakta. 19. yüzyılın ortalarında, İsrail'in On Kayıp Kavmi'ni araştırmaya adanmış Londra Kimlik Derneği (The Identification Society of London), Afganların, Tibetlilerin, Keşmirlilerin ve diğer Kuzey Hint kabilelerinin ya İsraillilerin torunları olduklarını, veya tersinin geçerli olduğunu kanıtlamak üzere aşağıdaki listeyi hazırlamışlardır. Listede yer alan kabilelerin, kast sınıflarının, alt sınıfların hiç biri Yahudiliklerini koruyamamıştır. Ancak, neredeyse hepsi Yahudi kökenlerini tanımaktadır. Bu listeyi okurken, Josephus'un [Nuh oğlu], Sami'nin soyundakilerin yerleştiği bölgelerde bulunduklarını unutmayınız. "Bunlar bir Hint nehri olan Kophen'de (Kabul Nehri) ve etrafındaki Asya topraklarında bulunurlardı." (Josephus..., Bölüm VII-4).

Birçok bilim adamı, Dravidlerin prototip Yahudilerin ataları, Tibet düzlüklerinden veya Turanlıların anayurdu Orta Asya'dan (Sami soyunun yerleştiği bölge) gelen Meluhhanlar olabileceğine inanmaktadır.

Kuleshwar Rai'nin "Kadim Hindistan" (Ancient India) adlı eserinde yazdığı gibi:

"...Bir zamanlar Dravidlerin Sind, Baluçistan ve Punjab dahil Hindistan'ın tamamına hakim olduğu bir devir vardı. Onlar sonradan yavaş yavaş Mezopotamya'ya da göç ettiler." (sayfa 19)

Aşağıdaki listede, Hint kabile, kast sınıfı, alt kast sınıfı ve yer isimleri sol tarafta yazılmıştır. Kitab-ı Mukad-

des ve İbranice isimler her bir Hintçe kelimeden sonra yazılıdır, son olarak da Kitab-ı Mukaddes'teki kitap, bölüm ve satır verilecektir. Dikkat ederseniz benzeri kelimeler ya aynıdır veya oldukça yakındır. Farklar önemsiz derecededir. Dilbilimci olmayan biri bile bu kelimelerin aynı kaynaktan geldiğini fark edebilir. Benzerlikler rastlantı olamayacak kadar fazladır. Mümkün olduğu kadar mülayim davranarak sadece kısmi bir liste sunuyoruz. Ama liste ne kadar kısa ve mülayim olsa da, Hindistan'ın bir zamanlar Kutsal Topraklara hakim olduğuna inandıracak kadar örnek teşkil ettiği kanaatindeyiz.

Kabileler, Kast Sınıfları ve Alt Kast Sınıfları:

Abri - Ibri (1 Tarihler 24-27)
Amal - Amal (1 Tarihler 7:35)
Asaul - Asahel (2 Tarihler 17:18)
Asheriya - Asher (Tekvim 30:13)
Azri - Azriel (1 Tarihler 5:24)
Bal - Baal (1 Tarihler 5:5)
Bala; Balah - Bala (Yeşu 19:3)
Bakru - Bokheru (1 Tarihler 7:6)
Baktu - Baca (1 Tarihler 8:38)
Banniya - Baana (1 Tarihler 11:30)
Bellu - Bela (Tekvim 14:9)
Bera; Baru - Beerah (1 (Tarihler 5:6)
Basaya - Basseiah (1 Tarihler 6:40)
Beroth - Beeroth (2 Sam. 4:2)
Bilgai - Bilgah (Neh. 12:5)
Buhana - Bohan (Yeşu 15:6)

Buir - Beor (Ps. 23:4)
Butt - Bath (1 Krallar 7:26)
Caleb; Kleb - Caleb (1 Tarihler 2:18)
Dar; Dhar; Darku - Dor (1 Krallar 4:11)
Dara - Dara (1 Tarihler 2:6)
Dum - Dumah (1 Tarihler 1:30)
Gabba - Geba (Yeşu 18:24)
Gaddar - Gedor (1 Tarihler 4:4)
Gadha - Gad (1 Tarihler 2:2)
Gaddi - Gaddi (Sayılar 13:11)v Gani; Gani - Guni (1 Tarihler 1:40)
Gareb - Gareb (1 Tarihler 7:13)
Gomer - Gomer (Tekvim 10:2)
Hahput - Hatipha (Neh. 7:56)v Iqqash - Ikkesh (1 Tarihler 11:28)
Ishai - Ishui (1 Sam. 14:49)
Israel - Israel (Tekvim 32:28)
Kahan Masu - Kahana; Kan, Kanah (Yeşu 19:28)
Kalkul - Calcol (1 Tarihler 2:6)
Kanaz - Kenaz (Hakimler 3:9)
Kar - Careah (2 Krallar 25:23)
Karrah - Korah (Sayılar 26:9)
Kaul - Caul (İşaya 3:18)
Kadu; Kaddua; Khadu - Cauda (Resullerin İşleri 27:16)
Kotru - Keturah (Tekvim 25:4)
Laddu - Lud (1 Tarihler 1:17)
Lavi; Laveh - Levi (1Tarihler 2:1)
Magar - Magor (Jeremya 22:3)
Mahlu - Mahali (Çıkış 6:19)

Maikri - Machir (Yeşu 17:1)
Malla; Maula - Maaleh (Yeşu 15:3)
Mallak - Mallouck (1 Tarihler 6:44)
Matri - Matri (1 Samuel 10:21)
Meresh - Meres (Ester 1:14)
Mir - Mearah (Yeşu 13:4)
Mahsa; Mahsi - Massah (Çıkış 17:7)
Moza - Moza (1 Tarihler 7:36)
Musa – Moses
Nehru - Nahor (1 Tarihler 1:26)
Opal; Upal - Ophel (2 Tarihler 28:3)
Pareh - Paruah (1 Krallar 4:17)
Phalu; Pau - Phallu; Puah; Pua (Sayılar 26:23)
Poot; Put - Phut; Put (2 Tarihler 1:8)
Raina - Rinnah (1 Tarihler 4:20)
Raphu - Raphu (1 Krallar 11:23)
Reshu; Resh; Reshi - Rhesa (Lukaya 3:27)
Reu; Reu-wal - Reu (Tekvim 12:18)
Reual - Reuel (Sayılar 2:14)
Sachu - Sechu (1 Samuel 19:22)
Sam - Shem (Tekvim 5:32)
Sapru; Sapra - Saphir (Mika 1:11)
Seh - Siah (Nehemya 7:47)
Shahmiri - Shamir (1 Tarihler 24:24)
Shaul - Shaul (1 Tarihler 4:24)
Shavi - Shaveh (Tekvim 14:17)
Shora - Sherah (1 Tarihler 7:2)
Shuah - Shuah (1 Tarihler 4:11) (31)

Keşmir Dili ile Yahudi Dili Arasındaki Benzerlikler:

Şimdi de Keşmir dili ile Yahudi dili arasındaki benzerliklere bir göz atalım:

YAHUDİ DİLİ	KEŞMİRCE VE ANLAMI
Ab	Bab (Baba)
Abas	Absavan (Düşünme amelesi)
Ashah	Ashain (Eş, ortak, sınıf arkadaşı)
Afon	Wofun (Uçmak)
Aoh	Auh (Oh)
Akh	Akh (Tek, evlenmemiş)
Am	Em (Ölü)
Ajal	Ajal (Ölüm)
Arah	Arah (Kesme)
Asar	Asar (Alay etmek)
Awn	Awan (Kör)
Ahad	Ahad (Bir)
Adar	Chadar (Battaniye)
Ahal	Hal (Kemer)
Awah	Awah (Anlaşmak)
Aosh	Aosh (Gözyaşı)
Aseal	Aloss (Örnek model)

Aodon	Aodon (Sadece)
Abital	Abtal (Su altı)
Achor	Achor (Berbatlaşmaya sebep olmak)
Asiel	Asiel (Melek gibi adam)
Atal	Atal (Yarasa)
And	Gand (Süpürmek)
Bacca	Baca (Sulamak)
Baal	Baal (İlkbahar)
Beri	Beuri (İyi)
Boam	Bam (Yüksek)
Bous	Bous (Kıyma yapma)
Beneh	Beneh (Kız kardeş)
Bawa	Bawan (Hayata geçirmek)
Bar	Bar (Delik)
Baneh	Baneh (Belki)
Brrah	Bar (Kapı)
Boleh	Boleumut (Endişelenmek, ürkmek)
Dabas	Dubrawan (Gömmek)
Dumeh	Dam (Sessizlik)
Daman	Dam (İyi servet)
Dafah	Dafah (Kaybetmek)
Dafar	Daqar (Çekiç)

Dara	Dara (Nefret etmek)
Dakah	Dakah (İtmek)
Ful	Ful (Parça)
Furas	Furas (Çalınmış)
Gair	Gair (Alakası yok)
Ghabar	Gubar (Genç erkek evlat)
Hamah	Humaham (Gürültü)
Hirom	Hearam (En yüksekteki)
Hoon	Hoon (Köpek, aşağılık)
Hoal	Him (Şu)
Jalah	Chaleh (Ayrılmak)
Jaal	Jaal (Kabul almamak)
Jorm	Aram (Dişler)
Jabur	Jabur (Güç kullanmak)
Kotneith	Kotnah (Dışarıdan konuşan)
Kour	Krur (Fevkalade)
Kizak	Kizab (Yalan)
Loal	Lol (Aşk)
Labah	Lab (Ayrı)
Maloon	Malune (Baba evi)
Main	Moan (Öpmek)
Massah	Masah (Kabul etmemek)

Mazah	Mazah (Tatmak)
Mehar	Mahar (Çeyiz)
Moskh	Masakh (Değiştirmek)
Moas	Moas (Zayıf)
Monakhon	Malakhah (Mezarlık)
Nalah	Nalah (Sona erme, geri çevirmek)
Nakah	Nakh (Yakınında olmak)
Naqat	Naqhat (Nefret)
Nisa	Nisa (Alınak, götürmek)
Niya	Nayul (Yırtılmamış)
Noor	Noor (Işık)
Nebuchnazar	Buchnasar (Zalim)
Phot	Phot (Sepet)
Qadam	Qadam (Basamak)
Qatal	Qatal (Katil)
Qabar	Qabar (Mezar)
Rasah	Razah (Teyit etmek)
Rasha	Rasha (Görünmeyen olan)
Razah	Raz (İp)
Safat	Sifat (Dekore etmek)
Sahar	Sahar (Aşağısı)
Saqut	Saqoot (Sessizlik)

Shiqas	Shigas (Mezun olamamak)
Shibah	Shoob (Praise)
Shieth	Saith (İle)
Shaul	Shaul (Tilki)
Shoh	Heoh (Benzer)
Shina	Shina (Değiştirmek)
Shootah	Shoftah (Gerçekleri öldürmek)
Sidiq	Sidiq (Gerçekçi)
Soom	Soom (Dekore etme, süsleme)
Shas	Shas (Nefes almak)
Shafal	Sifal (Kötü niyetli, kriminal)
Tahar	Tahar (Yardımsever)
Tair	Tair (Soğuk)
Toh	Toh (Sığınma yeri)
Tuok	Thook (Tükürmek)
Tula	Tulum (Yukarılara çıkarmak)
Tumum	Tamam (Hepsi)
Taqar	Taqar (Denge ayarı)
Toh	Toh (Buğday)
Taqiq	Taqit (Çiğnemek)
Tool	Toal (Uzunluk)
Yalil	Yaqil (Yukarılara bağlanmak)

Zah	Zah (İkinci)
Zoah	Zoah (Yeraltı dükkânı)
Zoaf	Zoaf (Zayıf tarafı)
Zabeh	Zabeh (Hayvan kesmek, kasaplık)
Zinah	Zinah (Yetişkinlik)
Ziker	Ziker (Hatırlamak) (32)

Makalat adlı eserin Arap yazarı G.M.D. Hajni, 3200 yıl önce Hz. Musa'nın Hz. Hızır'ı aramak için doğuya geldiğini ve Güzelyalı mevkiindeki Nebu Baal'ı ziyaretini anlatıyor ve buranın gerçek isminin Hızırbal olduğunu ileri sürüyor. Fakat diğer taraftan Hızır'la Musa buluşmasının Keşmir'de gerçekleşmiş olabileceğini de düşünüyor. Buna gerekçe olarak da Keşmir'deki pek çok köy isminin son hecesinde "bal" ekinin olmasını gösteriyor. Buraya gelen Yahudilerin Yahudiliklerini koruyamadıklarını da belirtiyor. Turahbal isminin de Yahudilerin kullandığı Tragbal'dan geldiğini tahmin ediyor. Kayıp Yahudi kavimlerinin Keşmir'de bıraktığı izlerin oldukça fazla olduğuna dikkat çekiyor. (Makalat; sayfa 100)

Şimdi de İncil'de geçen ve Keşmir'de bulunan bazı yerlerin isim benzerliklerine referanslarıyla birlikte bakalım:

Keşmir'deki Yer Adları	İncil'de Geçen Yer Adları ve Referansları
Uri	Uri (Exodus, 31:2)
Araham	Ara (I Chr., 7:38)
Arahbal	Arah (I Chr., 7:39)
Asham	Ashima (II Kings, 17:30)
Astor	Ashtoreth (I Kings, 11: 5)
Amairah	Amariah (I Chr., 23:19)
Achabal	Ashbel (Gen., 46:21)
Barzilla	Barzillai (I Kings, 2: 7)
Beithpoer	Bethpeor (Deut., 34:6)
Doru	Dor ((I Kings, 4: 11)
Gadha	Gad (I Chr., 2:2)
Gilgath	Golgotha (Matt., 27:33)
Keran	Cheran veya Keran (I Chr., 1:41)
Kashtwar	Cush (Gen., 10:6)
Harwon	Haran (II Kings, 19:12)
Himas	Hamath (Numara, 13:21)
Ladakh	Laadah (I Chr., 4:21)
Tibet	Tibhath (I Chr., 18:8)

Tulmula	Telmelah (Neh., 7:61)
Leh	Lehi (Judges. 15:9)
Hasbal	Heshbon (Deut., 4:46)
Moab	Moab (Deut., 34:1)
Poonch	Phenice (Acts. 11:19)
Shopian	Shophan (Num., 32:35)
Ludu	Lud (I Chr., 1:17)
Habak	Habakkuk (b 35)
Nahama	Nehemiah, Nahum (b 16 ; 34)
Zakora	Zechariah (b 38) (33)

6. Bölüm

Dinlerin Vicdanı ve Buda

Bütün inanışlar insanoğlunun vicdani arayışını temsil eder. Bu nedenle tüm inançların vicdani birliği söz konusudur. Vicdani arayışın en üst perdeden formu peygamberlerde vahiy şeklinde tezahür etmektedir. Bu durumda peygamber mutlak hakikat ile temasa geçmekte, ondan aldığı vahiy ile insanlığın donmuş dimağını, kurumuş vicdanını yeniden harekete geçirmektedir.

Vicdani kökleri bir olan din mensuplarının, evrensel kurtuluşu söz konusudur. Sonsuza kadar sürecek bir ilahi azap, ilahi rahmet ve adalet ile çelişmektedir. Bu konudaki inanışların gözden geçirilmesi gerekmektedir. Her dinden ve her dilden dürüst ve namuslu insanlar birleşmeli, ortak vicdan ve ortak iyinin sesi olacak, ortak bir dil yaratılmalıdır. Farklı dil, din, felsefe ve dünya görüşüne mensup olmak, bu ortak dilin oluşturulmasına engel teşkil etmemelidir.

Şu kelimeleri bir çırpıda okuyunuz; tüz, tüzen, törü, töre, torah, teng, tengri, tao, thien, theo, dei, zeo, zeus, zui. Bunlar eski Türkçe, Çince, Yunanca, Latince, Fransızca ve Almanca'da kullanılan Tanrı isimleridir... Şunlar da Sümer, Babil, Arami, İbrani ve Arapça gibi Sami topluluklarında kullanılan Tanrı isimleridir: an, anu, anlil, el, eloh, elohim, ellah, el-lat, el-ilah, allah... Farsça'da kullanılan Tanrı isimleri de şöyledir: ızid, mazda, yezdan, zarvan, khoda, huda, hodanay... Bu isimlerin hepsi de "yol, yüce, ulu, hayır" vb. anlamındadır.

Hindistan'ı kuzeyden istila eden ve kendilerine Arya (temiz, saf) diyen kavimlerin inançlarına Brahmanizm dendiği bilinmektedir. Brahmanlara göre evren, toplum ve insan "rta" denen düzene uyar. Rta, doğru olan yoldur; akla uygunluktur, varlığın gidişidir, zıtlardaki birliği görebilmektir. Evren bir kağnı tekeri (çarka, çark, çıkrık) gibidir; döner durur. Döndükçe evrende değişmeler olur. Bu değişmeler zaman, mevsim, hayat, toplum ve bilinçteki değişmeleri de beraberinde getirir. Hind felsefesindeki rta ile Yunan felsefesindeki ratio'nun yol, uyum, döngü, çevrim anlamında kullanılması dikkat çekicidir.

Eski Türklerde kullanılan törü, tüzen, tengri; Çin felsefesinde görülen thein ve tao; İbrani muhayyilesinde beliren torah, tevrat kelimelerinin, hatta Yunanca'daki theo ile Latince'deki dei'nin hemen hemen aynı anlamlara gelmeleri de oldukça dikkat çekicidir. Eski Türklerde tengri kelimesi gök ve tanrı olmak üzere iki ayrı anlama geliyor. Çince'deki thein de gök anlamındadır. Bu durumda töre veya törü, tengri'nin yolu, kuralları anlamındadır. Türk de bu törüye (töreye) uyan, bağlanan demek

oluyor. Kazak ise bu töreden kaçan, uzaklaşan anlamındadır. Çin filozofu Laotse'nin şu sözleri de aynı mana etrafında dönüldüğünü gösteriyor; "İnsan yerin yasasına uyar. Yer, göğün yasasına uyar. Gök, Tao'nun yasasına uyar. Tao ezeli, ebedi, ölümsüz ve isimsizdir. Ben adını bilmiyorum ama ona Tao diyorum..." Burada Tao kelimesi de büyüklük, yücelik, yol anlamındadır; tabiat yolu, yerin ve göğün uyumlu birlikteliği anlamında. Eski Yunan ve Latince'deki theo, dei, zeo, zui kelimelerinin de aynı anlamda olması dikkat çekicidir. İbranice'de torah, Aramca'da orayta olarak geçen tevrat ismi de töre, kanun, kural anlamına geliyor. Bu kelimeye Yunanlılar nomos (kanun) diyor. Arapça'daki namus da aynı anlamdadır.

Arapça'da kullanılan din, şeriat, mezhep, sünnet, şia, menhec, namus vb. kelimeler de aynı şekilde yol, uyum, kanun, kural anlamındadır. Tengri'nin töre'si, tüzen'i, tin'i; Ahura'nın mazd'ı; Thein'in tao'su; Theos'un nomos'u; Cosmos'un ratio'su; Vişnu'nun rta'sı; Elohim'in torah'ı; Allah'ın din'i, şeriat'ı, sünna'sına, menhec'e, namus'a dönüşmüştür. Bunların hepsi de ilginç bir şekilde "yol, kanun, kural, uyum" anlamına gelmektedir. Bu çokluğun içinde anlatılmak istenen birlik, insanoğlunun "kanun üstünde kanun" olan yüce bir yola, merciye yaslanması, o öz ilkeyi izlemesi, onunla uyum içinde olması gerektiği hususudur.

Kuran, her ümmetin bir elçisi olduğunu (Yunus; 10/47), geçmiş her ümmet içinde mutlaka bir uyarıcının bulunageldiğini (Fâtır; 35/24), insanların Allah'a karşı bahaneleri kalmaması için elçiler gönderildiğini (Nisa; 4/165), geçmiş asırlarda birçok peygamberin gönderildi-

ğini ancak onların kiminden bahsedilip kiminden bahsedilmediğini (Mümin; 40/78) haber vermektedir. Kuran'ın incire, zeytine, Sina Dağı'na ve Beled-i Emin'e yemin ederek başlayan Tin suresini Hamidullah'ın yorumu ile anladığımızda "semavi dinler" kavramını yeniden gözden geçirmemiz gerecektir. Hamidullah'a göre surede dört sembolik yere yemin edilmektedir. İncir, zeytin, Sina Dağı ve Beled-i Emin (Mekke) şehri insanlık tarihindeki dört büyük aydınlanma (vahiy alma) yerinin sembolik işaretleridir. İncir ağacı Buda'ya, zeytin İsa'ya, Sina Dağı Musa'ya, Beled-i Emin de Hz. Muhammed'e işaret etmektedir.

Kuran, nebi (peygember) kavramını Yahudi kültüründeki anlamıyla kullanmaktadır. Yahudi kültüründe nebi, Tanrı adına insanlara hitap eden kimse anlamına geliyor. Bu kültürde insanları uyaran, onları doğruluğa teşvik eden azizlere de peygamber deniliyordu. Bu tür nebiler İsrailoğlları tarihinde çoktur. Aynı zamanda, aynı bölgede birçok peygamber görev yapmıştır. Kitap-ı Mukaddes'te Kral Ahap'ın birçok nebiyi öldürdüğü nakledilmektedir. Bu durumda "Ümmetimin âlimleri İsrailoğullarının peygamberleri gibidir" hadisine bakarak örneğin "Ebu Hanife, Gazali, Dehlevi vb. Müslüman âlimler İsrailoğulları tarihinde yaşasalardı nebi olarak anılacaklardı" demememiz mümkündür.

Yine başka bir hadiste haber verilen 124 bin peygamber ve Kuran'ın kendilerinden bahsedilmediğini söylediği nice nebiler vardır. İbrahim, Musa, İsa, Muhammed ve bilinen diğer peygamberler ve nebiler dışında Buda, Laotse, Konfüçyüs, Zerdüşt, Mani, Ksofanes, Sokrates gibi çeşitli milletlerin tarihinde görülen, insanlı-

ğı töreye, taoya, nomosa, tine, dine, namusa, adalete, rta veya ratioya, doğruluğa, dürüstlüğe çağıran tüm şahsiyetler de birer uyarıcıdır. Bunlar aynı vicdani kökten gelmektedir. Vicdani yoğunlaşmalarına göre, kendi topluluklarının diliyle ortak vicdanı farklı kavramlarla ifade etmişlerdir. Bütün bunlar ortak iyinin sesi olmuştur. Daha sorları, her birinin vicdanından fışkırıp gelen ortak iyiye ait kavramlar eskidikçe, bozuldukça, tahrif oldukça yenileri gelmiş, en son Hz. Muhammed insanlıkta doğru namına ne kalmışsa sürdürmüş, insanlığın iyilik ve adalet arayan vicdanını yeniden harekete geçirmiştir. Kuran'ın kendisini "musaddık" olarak tanıtması bu anlama gelmektedir. Bu anlamıyla "Müslümanlık" dediğimiz olgu, insanlığın ortak vicdanının tezahürüdür.(34)

Saka Türk'ü Buda

Hindistan'da bazı kesimlerce Buda'nın ruhunun Hz. İsa'ya geçtiğine inanıldığı için Buda konusunu geniş biçimde ele alacağız. İsa'nın çarmıhtan kurtulduktan sonra bir süre Şam'da yaşadığı ve burada -Hıristiyan kaynaklarında hiç görüşmedikleri bilinen- (Saul) Paul'u (Pavlus) ziyaret eğittiği ileri sürülüyor. Şam'ın 5 km. dışında halen "İsa Makamı" olarak adlandırılan bir yer bulunuyor. Aynı isimde başka bir yer ise Srinagar'dan 60 km. uzaklıkta Phalgam yolu üzerinde var. Akdeniz -Doğu istikametindeki İpek Yolu- Kervan yolunu takip eden İsa'nın, annesi Meryem, eşi Mecdelli Meryem ve Havari Thomas ile birlikte Keşmir'e ulaştığı iddia ediliyor. Tarihçi Nisibis'e göre, (Nusaybin onun adıyla bağlantılıdır) seyahat sırasında Kashan, Persia (İran), Taxila, Murree, Kuzey Pakistan güzergâhı izlenerek, Keşmir ve Ladakh'a

ulaşıldı. 14 sene Keşmir'de kalan İsa, ismini Yuz Asaf olarak burada değiştirdi.(35)

Hıristiyan ve İslam kaynakları, İsa'nın ergenlik-gençlik döneminde ne yaptığını, nerede yaşadığını yanıtlayamıyor. Bu konudaki tek kaynak Budistlerde mevcut. Lasha'ya 45 km. mesafedeki Hemis ve Samvas'da bulunan Budist manastırlarında halen saklanan antik belgelere göre, Buda Gautama, kehanetinde, kendisinden 500 sene sonra asıl kurtarıcının geleceğini bildirdi. Yıldızların işaretlerine göre kurtarıcının doğduğunu anlayan üç Budist rahip, İsrail'de fakir bir ailenin çocuğu olan bebek İsa'yı buldu. Kurallara göre, ailesinden ayrılacak yaşa gelinceye kadar annesi Meryem'le kalmasına izin verildi ve sıkı bir şekilde korundu. 14 ile 29 yaşları arasında Hindistan'a götürüldü ve beyaz tenli olduğu için adı "Bagwa Bodhisattva Avalokitesvara" konuldu. Büyük bağışlayıcı ve her şeyi gören sıfatlarıyla anıldı. Burada anlatılan kişinin bakire anneden doğduğu, bebekken konuştuğu, mucizeleri olduğu, dünya servetlerini reddedip temiz kalbiyle duru bir hayat yaşadığı ve Hindistan'a uzaklardan geldiği tarifi yapılıyor. Belgelerdeki İsa ile tıpatıp benzeyen anlatım dışında, İssa'nın (Yuz Asaf), barışı temsil eden kişiliği ve düşmanını dahi sevme prensibi ise son derece ilginç. Bu özellikler sadece Hz. İsa'ya mahsustu. Budistlerin bu öğretisi Hindistan Kralı Kushana döneminde yayıldı ve İssa'nın irşad yöntemi, "Büyük Işıklandırıcı", "Büyük Taşıyıcı" olarak bugünkü Budist dinine yerleşti. Daha önce Budizm'de "Küçük Taşıyıcı" anlayışı esastı. Allah baba olarak tanınan Amit-Abba'yı İssa tanıttı. Ancak 4. Budist Konseyi'nde Amit-Abba Budist öğretiden çıkarıldı. Buna rağmen İssa'nın getirdiği dinamizm ile Budizm dünya dini haline geldi.

Japonya'ya ulaşan İssa, Arapça Mesih'in karşılığı olan "Gezici Peygamber" olarak tanındı. Keşmir'e döndü. Japonya'da onun anlattığı Amit-Abba Tanrısı, "Namu Amida Butsu" olarak adlandırıldı.(36)

Brahman tarihçileri de, Kudüs'ten Benares'e gelen ve 14-29 yaşları arasında hizmet eden İssa'yı anlatıyor. Çok sevip saydıkları İssa, Brahmanların da bir nevi "Buda"sıydı. Vatikan arşivlerinde saklanan 63 belgede, İssa'nın hayatı ayrıntısıyla işlenmiştir.

Bu belgelerin varlığına şahit olan Richard Bock, Kalküta'yı ziyareti sırasında buradaki manastırı da ziyaret etti ve oradaki görevli Prajnanan'dan ve görevli Abhedananda'nın ağzından söz konusu belgenin 1922'de Himis'te bulunduğunu öğrendi. Bu antik belge birkaç yıl sonra Vatikan'a taşındı. Araştırmacı Rus Notovitch de aynı bulguya ulaşmıştı. Kilise, Hıristiyanların kendi kontrolünden çıkmasından endişe ediyor ve bu nedenle kendi çıkarlarına uygun bir din oluşturuyordu.(37)

Budizm'in tarihi, milattan altı asır önce Gautama adlı bir şahsın yanında toplanmış gezginci rahipler cemaati ile başlamıştır. Bu cemaati bir araya toplamış olan ülkü "Dünyevi her varlığın ıstıraptan başka bir şey olmadığı, ancak feragat ve ebedi sükunet ile bu ıstıraptan kurtulmanın mümkün olduğu" düsturudur.

Üstadı gibi talebeleri de oradan oraya mütemadiyen gezen bu cemaat, bu tarihlerden altı asır sonra Filistin'de, Galilee'de dolaşarak her gittiği yerde "İlahi hükümet yakındır!" müjdesini dağıtmış olan İsa ve havarileri gibi, kendilerini dinleyen halka: "Kulaklarınızı verin, ölümden kurtuluş çaresi bulundu!" müjdesini yaymışlardır.

Gautama, Himalayalar'ın eteklerindeki Lumbini ormanında doğdu. Buda, -şahsi bir ad gibi çağırılmakta olan Gautama-Pali şeklinde- Gautama'ya verilmiş bir unvandır. Buda, Saka Türklerindendir. Babası yine Sakalardan Şuddhodana, Kapilavastu kentinin yöneticisi idi. Annesi Maha Maya, çocuğun doğumundan yedi gün sonra öldü. Gautama, sorunsuz bir çocukluk ve gençlik çağının ardından, Yachodera adlı bir kadınla evlendi. Bu evlilikten Rahula adlı bir çocuğu oldu. Çocuğunun doğumundan sonra 29 yaşlarında iken bu devrin hayat vazifeleri hakkında beslediği telakkilere binaen, başkalarının da yaptığı gibi, evini barkını bırakıp kurtuluş aramaya çıktı. Evini barkını bırakıp, bu devrin diliyle, "Asil sükunetin en yüksek hali", "Yokluk", "Nirvana", "Ezeli ve ebedi hal"e kavuşmayı aramaya giden Gautama, 7 yıl arka arkaya meşhur iki muallimden dersler aldı. Bu muallimler ona öteden beri Hindistan'da fazlasıyla itibar gören, sonra bizzat Buda dininde önemli bir yer tutmuş olan bazı hareketleri, zihni her türlü muayyen fikirler ve düşüncelerden kurtarmaya mahsus temrinleri yaptırdılar. Bu temrinlerle kendisinde "Nefiste ölmek" diyebileceğimiz patolojik hali meydana getirmeye çalıştılar. Gautama, bundan sonraki 20 yıl boyunca öğretisini Hindistan'ın kuzey doğusundaki Ganj Havzası'nda yaydı.

"Buda" yani aydınlanmış ve bilen anlamında unvan verilen Gautama Siddharta, M.Ö. 6. yüzyılda yaşadı. Hindistan'ın kuzey doğusunda yaşayan Buda'nın M.Ö. 560-480 yılları arasında yaşadığı konusunda tarihçiler hemfikirdir. Buda'nın yaşadığı dönem, Hindistan'da çalkantıların ve dini arayışların olduğu bir dönemdir. Buda, önceleri Brahmancılığın bazı dini uygulamalarına tepki duydu ve böylece Budizm, Brahmancılığın bu uygula-

malarına tepki olarak doğdu. Aynı dönemde başka dinsel öğretiler de ortaya çıktı. Bunlar arasında özellikle Yazgı'nın (Niyati) önemini vurgulayan Acivikaların ve ruhu maddeden kurtarma gerekliliği üstünde duran çileci Cainlerin dinleri önemlidir; ruh (purusa) ve madde (prakriti) ikiliği üstünde duran Samkhya mezhebi ise, daha o dönemde Hint düşüncesini etkilemeye başlamıştı; tefekkür (dhyana) çerçevesinde yer alan Yoga ise, ruhaniliğin en yaygın biçimi idi. Buda gibi, başka bazı düşünürler de arayışa girmişlerdi. Arayış içerisindeki Acivikalar, kaderin önemi üzerinde durdular. Cainler ise ruhu maddeden kurtarmak gerektiğini düşündüler. Kurtuluş için de çileli bir yaşamı seçtiler. Samkhya mezhebi ise, ruh ve madde ikiliği üzerinde durdu. Bu anlayış Hint düşüncesini çok etkiledi. Yoga ise, tefekkür düşüncesini öne çıkardı ve ruhaniliğin en yaygın biçimini oluşturdu.

Buda'ya göre hiçbir varlık, doğum ve ölüm çevriminden kurtulamaz. İnsan varlığı acılıdır. Bu acıların kaynağı ise nefis, yani arzulardır. O halde acının üstesinden gelebilmek için acıyı yenmek gerekir. Buda insanlara arzuyu yenmenin yollarını şöyle sıralar: Doğru görüş, doğru karar, doğru ve iyi söz, doğru davranış, doğru iş, doğru çaba, doğru hafıza ve doğru gözlem. İnsan, yalnızlığını sevince dönüştürmelidir. İç huzuru elde etmek için tefekkür etmelidir. Bedeni mutluluğa kavuşturmak için ise, düşünceleri yoğunlaştırmak gerekir. Buda, bütün bunların sonunda, insanın mutluluğa ve mutsuzluğa karşı ilgisiz hale geleceğini söyler.

Budizm'de yaşamın son hedefi Nirvana'dır (Nibbana). Bu inanışa göre, her insan geçmişte başka hayatlar sürmüştür. Öldükten sonra tekrar başka bir vücut-

ta dirilecektir. Nirvana son dirilişten sonra ulaşılacak durumdur. İnsanın sonraki hayatında başına gelecekler, mevcut yaşamında yaptıklarının ödülü veya cezası olacaktır. İnsan daha önce dünyaya gelip gelmediğini bilemeyeceğinden, bu hayatında gelecek yaşamını düşünmelidir. İşte Buda, öğretisini bu prensipler doğrultusunda, gelecek hayatlarında insanların Nirvana'ya ulaşabilmeleri için geliştirdi.

Buda öğretisi sonraki yüzyıllarda kuzeye ve doğuya doğru yayıldı. Bu genişleme birbirinden çok farklı yorumları da beraberinde getirdi. Bu arada Budizm, doğduğu yer olan Hindistan'da geriledi. Bölge halkı, belirli bir kurucusu olmayan eski bir anlayış olan Hinduculuğa doğru kaymaya başladı. Türk Akhunların 5. yüzyılda Hindistan'a gelmeleri Budizm'deki gerilemeyi hızlandırdı. Daha sonra ise yine Türk olan Gaznelilerin, 12. yüzyılda Hindistan'ı fethetmeleri sonrasında Buda dini azınlığa düştü.

Çin, Tibet, Birmanya, Tayland, Vietnam, Japonya gibi ülkelerde ise Buda öğretisini anlatan okullar açıldı. Bu okullarda her devlet kendi yorumunu geliştirdi. Türk boylarından Çin'de egemenlik süren Tabgaçlar, Budizm'i kabul ettiler ve Çin'de yayılmasını sağladılar. Budizm, Hunlar ve Göktürkler arasında da benimsendi, fakat fazla etkili olamadı. Budizm'in en etkili olduğu Türk boyu Uygurlardır. Uygurlar, 8. yüzyılın ilk yarısında Budizm'den önemli çeviriler yaptılar. Buda'ya "Burkan", Budizm'e "Burkancılık" dediler. Öğretideki birçok kavramı Türkçeleştirdiler. Uygurlar Buda öğretisinden o kadar çok çeviri yaptı ki, Buda'nın orijinal dilleri olan Sanskritçe ve Praktrita dillerinde yazılmış eserler günü-

müze ulaşmadığı için, bu dinin öğretilerini anlamakta Uygur eserlerinden yararlanılmaktadır. Uygurlar 14. yüzyılda Müslümanlığı tamamen kabul edene kadar, Budizm burada kendine geniş yer buldu. Diğer uluslarda ise günümüze kadar sürdü.

Yoga: Buda kelimesinin Sanskritçe karşılığı Yoga'dır. Yoga gerek Hindu dinlerinin gerekse felsefelerinin en karekteristik özelliğini teşkil eder. Budist bir rahibin en belirgin özelliği, onun birtakım eski dini merasimlerden, aile ve "kast"ına karşı olan bağlarından ve işine olan rabıtasından kurtularak tam manasıyla "serbest" olmak istemesi durumudur.

O, başını alıp ıssız ormanlara, dağlara çekilir ve tüm insanlıktan, insanlığın adetlerinden ve tasavvurlarından uzak kalarak esaret zinciri saydığı bu bağları "çözmek" isterdi. İşte Yoga da, böyle bir hürriyet arzusunun yerine getirilmesi ve bu gibi bir ateşin "söndürülmesi" demektir.

Nirvana: Budizm'in biricik amacı, bu dünya ıstıraplarından "kurtuluş"tur. Bu manayı ifade eden ve seyrek olarak Brahmanlar tarafından da kullanılmış olan bu kelimenin tercümesi "sönmek"tir. Bir alevin sönmesi gibi insan ıstıraplarının da dinmesi bir sönüştür. Bu tabir, Budizm tarihi içerisinde büyük bir öneme sahiptir.

Budizm'in Ahlak Anlayışı: Buda'nın ahlak kaideleri, mutlak bir otoriteye dayanmaya imkân vermez. Bu düsturlar, Allah'ın emirleri değildir. İyi olan kimse, iyiliğinin karşılığını kendi iyi işinde, kurtuluşunda bulur. Ahlaki olgunluğun ilk şartı olarak sayılmış olan "doğruluk" aşağıdaki düsturlarda ifade edilmiştir:

- Can taşıyan varlıkları öldürmemek

- Kendisine ait olmayan bir şeyi almamak, çalmamak
- Zina etmemek
- Yalan söylememek
- İçki kullanmamak

Bu kaidelere tüm Budistler uymak mecburiyetindedirler. Bunlardan başka, rahipler, mutlak bir surette konforlu bir yaşayıştan, zevklerden uzak durmak, dünya işleri ile uğraşmamak durumundadırlar.

Budizm'de İbadet: Eski cemaatin tek merasimi, tüm bölgelerdeki rahiplerin ayda iki kere, ayın başında ve 14. gününde "Oruç Günü" için toplanmalarından ibarettir. Budistler için kurtuluş veya ölüm kararı veren tek bir makam vardır, o da insanın kendi vicdanıdır. Budizm'deki tek ibadet, bütün kardeşlerce, dini yaşayışın vazifelerinin ifa edilip edilmediğinin bir nevi murakebesi demek olan Oruç Günü yapılan "aleni ve resmi itiraf"tır. Patimokkha denilen bu merasim, on beş günde bir yapılır. Pavarana adı verilen ve yılda bir kez yapılan basit bir merasim daha vardır. Bu merasim, üç aylık yağmur mevsiminin sonunda, gezginciliğe çıkılmadan önce yapılır. Bu toplantıda rahipler, bir yıl içinde işledikleri bir günah olup olmadığını müminlere sorarlar. Her iki toplantı da, Budizm'e inananların düzenli olarak ve toplu halde yaptıkları ibadetleridir.(38)

Budizm'de de, başta belirttiğimiz gibi bir kurtarıcı Mesih beklentisi vardır. Buda, kendisinden 1000 yıl kadar sonra gelecek ve tüm âlemlere rahmet olacak Metteyya (Maitreya) ile dinini tamamlayacağını ifade etmiştir. Bu konuyla ilgili farklı ülkelere ait bazı Budist kaynaklar şu şekildedir:

Burma Kaynakları: Buda, Sariputta'ya şöyle dedi: "Bizim devrimiz mutlu bir devirdir. Önder, zamanımızda yaşadı: Kakusanda, Kanogama ve Kasapa. Ulu Buda benim, ama benden sonra Metteya geliyor. Bu mutlu çağ devam ederken onun yıllarının sayısı tükenmeden önce bu Buda 'Ulu' denen Metteya, tüm insanların önderi gelecektir."(39)

Seylan Kaynakları: "Ben yeryüzüne gelen ilk Buda değilim, son da değilim. Zaman içinde dünyaya bir başka Buda gelir ki bu kişi kutsal ışıkla tam aydınlanmış, davranışları hikmet dolu, hayırlı, eşi olmayan birisidir... Size benim açıkladığımı açıklar. Dinini ve amacını bildirir. Benim ilan ettiğim gibi saf ve hakiki dini tebliğ eder. Onun talebelerinin sayısı binlerce olur halbuki benim yüzlercedir. O Metteya olarak bilinecektir."(40)

M.Ö. 6. yüzyılda Hindistan'da ortaya çıkan Budizm, Hindistan'ın dışında M.Ö. 3. yüzyılda yayılmaya başlamış; Baktriya ve Gandhara'da mekân tutmuş; sonra Orta Asya'ya, Çin'e, 372'den sonra Kore'ye uzanmış; Tibet'e yerleşmesi ancak 8. yüzyılda olmuştur. Bir kısım bilginlerin aksi yöndeki görüşlerine rağmen, Köprülü'nün Türk asıllı olduklarını ve Sakalara karıştıklarını bildirdiği Yüeçiler(42), M.S. 1. yüzyılın ortalarında Sind ve Pencab'ı sonra da bütün Kuzey Hindistan'ı ele geçirerek Kuşan Hanedanı'nı kurmuşlardır. Bunlar, İç Asya'da ve hatta Çin'de Budizm'in yayıcıları olmuşlardır. Kuşan Kralı I. Kanışka döneminde (M.S. 2. yüzyılın başlarında) Budizm, Gandhara ve Baktriya'dan Harizm ve Soğdiyana'ya geçmiştir. Ancak Batı Türkistan'da Budizm, Sasanilerin desteklediği Zerdüştilik ve Mani dini

karşısında pek tutunamamış; Doğu Türkistan'ın yerleşik çevrelerinde kendine daha uygun muhitler elde etmiş; Budist külliyeler, Çin'e doğru uzanan kervan yolları boyunca dikilerek faaliyetlerini asırlarca sürdürmüşlerdir. Güneye doğru uzanan kervan yolu üzerinde Hotan ve Miran; kuzeye giden yol boyunca ise Tumşuk ve Kuça şehirlerinde, 3-4. yüzyıllardan itibaren kurulmaya başlayan, "Vihara" (Türkçe "Vihar") denilen Budist manastırlarında "Toyin" adı verilen Budist rahipler, bu dinin propagandasını yapmışlardır.(41) Buhara şehri aslında adını bu manastırlardan almakta ve anlaşılan özellikle Göktürler zamanında orada birçok Budist manastırı bulunmaktadır. Türkler, Buda heykellerine "Burkan" ve tapınaklarına da "Burkan Evi" demektedirler. Bu ismin Vihara'dan geldiği anlaşılmaktadır.(42)

7. Bölüm

Hindistan Dinleri ve İssa'nın Etkisi

İsa, henüz bebekken konuşarak bakire annesi Meryem'i kavmine karşı mahçup olmaktan kurtarmıştı. Kuran'da Meryem suresinde bu vak'a net olarak anlatılır. Bu mucize, İsrail sınırlarını aşarak Hindistan'a kadar ulaşmıştı. Buda'nın haber verdiği bebeği bekleyen Budistler, Allah'ın bu bebekle konuştuğunu varsayarak Meryem ve İsa'yı korumaları altına aldılar. Bazı kaynakların aktardığına göre Yahudilikte bir çocuk 13 yaşına geldiğinde hemen evlendiriliyordu. Ailesinin bu evlendirme baskısından kaçan İsa, Budist rahiplerinin Hindistan'a gitme teklifini kabul etti. 14 yaşında Hindistan'ın Sindh bölgesine, beş nehir ve Rajputana'ya geçerek giden İsa, Orsis topraklarında Hindu tanrısı Viassa Krişna'nın bulunduğu Taggannat'a vardı. Benares bölgesi içindeki Rajagriha / Tagganat'da 6 yıl yaşadı.

Sudraslarla birlikte Brahman ve Kshatriyaslara karşı mücadele etti. Allah'ın kulları arsında fark gözetmediği-

ni, hepsini sevdiğini belirterek, Hindistan'da kökleşmiş kast (sınıflara ayırma) sistemine karşı çıktı. Onların Vedas ve Puranas adlı tanrılarını reddetti. Tüm peygamberlerin ortak davası olan şu öğretiyi anlattı: "Allah, insana mesajını direkt, aracısız söyler ve O'ndan korkulmasını ister, başka tanrılara kulluk edilmesinden hoşlanmaz; çünkü Allah tektir ve tek güç sahibidir." Bunun üzerine beyaz rahipler ve savaşçı Sudraslar, İsa'yı öldürmek için Brahmanların suikastçılar gönderdiklerini haber verdi. Taggannat'dan ayrılan genç İsa, Buda Gautama'nın dağlar tepesindeki diyarına taşındı. Burası Büyük Buda Sakya Muni'nin doğum yeriydi. Bu yer, Brahmanlara karşı mücadelede koyu Budistlerin merkeziydi.

Pali dilini öğrenen İsa, Sudraların kutsal kitabı Suttas üzerinde çalışmaya başladı. 6 yıl sonra Budistler arasında İsa'nın Buda'nın kehanetde bulunduğu Mesih olduğu düşüncesi perçinleşti. Daha sonra Himalaya Dağları'nı aşarak Nepal'a giden, aşağıda Rajputana Vadisi'ne inen İsa, kâmil insanın nasıl olması gerektiğini tüm doğuya gösterdi. Pers dünyasında tebliğ yapınca, ateşperest rahipler onun insanlar üzerindeki etksinden endişe ederek, insanların İsa'yı dinlemelerini yasakladılar. İsa'nın mucizeleri karşısında şaşkına döndüler, ona zarar vermeyeceklerini vaat etmelerine karşın, bir akşam herkes uyurken İsa'yı vahşi ormanların içine, vahşi hayvanlar tarafından parçalanması için bıraktılar. Allah tarafından korunan İsa'ya hiçbir hayvan dokunmadı ve İsa 29 yaşında İran üzerinden İsrail'e döndü.(43)

1922'de Ramakrişna bağlısı Swami Abhedananda, Himalayalarda Himis'te aslı bulunan antik belgenin

kopyasını buldu. "Kashmiri O Tibet'ti" adlı seyahat kitabında, Himis'te ve Rus yazar Nicholas Notovitch'in elde edip kitabında yazdığı, Bengal diline çevirisi de bulunan 224 ayetlik kutsal kitabı yayımladı. 1925'te, aslen kule ustası ve bilim adamı olan başka bir Rus Nicholas Roerich, Himis'e gelerek Notovitch ve Abhedananda'nın elindeki belgeyi gördü. Ve seyahat kitabına İssa'nın efsanesini aynen geçirdi.(44)

İssa'nın Etkisindeki Hint Dinleri

Hindistan'da Hindu mistik yoga kültürünün önderi, 72 yaşındaki yaşlı dini lider Sathya Sai Baba, 1998 yılında milyonlarca taraftarına kendisini Allah tarafından gönderilmiş bir aziz olarak tanıtmaya başladı. İçlerinde çok sayıda Batılının da olduğu takipçileri, onun hakkında kitaplar yazdı. Paggy Mason ve Ron Laing (Mason) "Sathya Sai Baba: Sevgi" adlı kitaplarında Yuz Asaf'ı (İssa) peygamber olarak niteleyip, onun Rozabal Srinagar'daki mezarı ve bölgede yaşayan efsanesi hakkında geniş bilgiler verdiler. Yazarlar, Sathya Sai Baba'ya mezarda yatanın gerçekten İsa olup olmadığını sorunca, "Evet, kesinlikte İsa" cevabını aldılar. Yogocuları mistik tasavvuf aleminde seyahet eden özü-sözü doğru insanlar olarak gören Hindular, Baba'nın sözünün doğruluğundan kuşku duymuyorlar.(45)

İssa'nın Lahor seferine Hint kaynaklarında da değiniliyor. Deve üzerinde gezen "Kutsal Adam" olarak sembolize edilen İssa, Keşmir'den ayrılarak Hint beldelerine tebliğe gider. Batıda Pers diyarına gittiği gibi doğuda Lahor'a gittiği de anlatılır. Benares'te Ajainin'de rahipler onu ziyaret edip, sözlerinin doğruluğuna şahitlik ediyor-

lardı. İssa'ya şüpheli yaklaşan Brahman rahipleri dahi onu tatlı dilli bir lokum olarak tarif ediyorlardı. Özellikle şifa dağıtıcılığını sihir zanneden rahipler, ondan bu ilmin sırrını soruyorlardı. Ruhlar dünyasını nasıl kontrol ettiğini, ateşe, suya ve toprağa nasıl söz geçirdiğini anlatan İssa, bağışlanma ve günahları affettirme yollarını insanlara anlatıyordu.

Ajainin'de oturken, Hint müzik vedanslarından bir resital sunuldu. İssa, bu diyarı kulağa hoş gelen tatlı ve vahşi müziklerin diyarı olarak tanımladı. İssa, Lahor'da sıradan vatandaşlarla görüşüp onları iyileştiriyor ve yardıma muhtaçların elinden nasıl tutacaklarını anlatıyordu. Zengin olmadıklarını, ancak ellerindeki azı muhtaçlarla paylaşarak gelecek hayatlarında zengin olacaklarını ifade ediyordu. Ancak halkın üzerindeki etkisini gören Brahmanlar, onu rahat bırakmadı, sonunda o, devesine binerek Sind'e gitti.(46)

Hindistan'da din bir hayat tarzıdır. Bütün Hint geleneklerinin ayrılmaz bir parçasıdır. Birçok Hintli için din, günlük işlerden eğitim ve politikaya kadar hayatın her safhasına nüfuz etmiştir. Laik Hindistan, Hinduizm, İslam, Hıristiyanlık, Jainizm, Sihizm ve diğer sayısız dini geleneğe ev sahipliği yapar. Hinduizm en yaygın dindir ve nüfusun % 80'i tarafından uygulanır. Hinduların yanında Müslümanlar önde gelen dini gruptur ve Hint toplumunun ayrılmaz bir parçasıdır. Hindistan Endonezya'dan sonra sayıca en kalabalık Müslüman nüfusa sahiptir. Hindistan'da tüm dinlerce kabul edilen ortak uygulamalar vardır ve her yıl çeşitli müzik ve dans festivalleri tüm topluluklarca kutlanır. Her birinin kendi hac yerleri, kahramanları, efsaneleri ve hatta mutfak alışkan-

lıkları vardır ki bu toplumun temel özelliği olan özgün farklılık içinde karışır gider.

Hinduizm: Bir dini gelenekler derlemesi olan Hinduizm'in temelini belirleyen inanışları tanımlamak pek kolay değildir. Hindistan nüfusunun büyük bir çoğunluğunun sahip olduğu bu inancı şekillendiren tek bir felsefe yoktur. Hinduizm belki de bu şekilde hem teorik alanda hem de uygulamada farklılıklar içerdiğinden dolayı dinler müzesi diye anılabilecek tek dini gelenektir. Bu dinin bir kurucusu ya da kutsal kitabı yoktur. Rig Veda, Upanishads ve Bhagwad Gita, Hinduların kutsal metinleri olarak gösterilebilir.

Kurucusu bilinmeyen Hindu anlayışı Hindistan'da çok etkili oldu. Doğum ve ölüm çevrimine olan inanış açısından Budizm'e benzer. Hindu anlayışında insanlar, doğumlarından başlayarak evrenin düzeni içerisinde belirli bir yer işgal ederler. Bu nedenle insanlar dört çeşit "kast" ya da "sınıf"a ayrılırlar. Bir Hintli için, "kast"ına başkaldırmak saçma ve anlamsızdır. Çünkü, önceki var oluşunda dharma dedikleri kozmik düzenle uyum içerisinde olan herkes, bir üst sınıfta yeniden doğacaktır. Tersine bu düzeni ihlal edenler, alt basamaklara düşürülür. Doğum ve ölüm sürekli olduğundan bu yaşamdaki konumuna sabretmek gerekir.

İslam: Hindistan'a 8. yüzyılın başlarında Arap tüccarlar aracılığıyla girdi, fakat gerçek etkinliğini 12. yüzyılda kazandı. Hinduizm'in dalları olarak ortaya çıkan Budizm, Jainizm ve Sihizm'in aksine İslam'ın anlayışları, gelenekleri ve dini pratiği kendine mahsustur ve evrensel kardeşliği ve her şeye gücü yeten Allah'a teslimiyeti öngörür. 12. yüzyılda Müslüman akınları ve 16. ve 17.

yüzyıllardaki Moğol idaresi Hindistan'da İslamiyet'in yayılışında etkili olmuştur. Başta saldırgan gibi gözüken İslam'ın evrensel sevgi ve barışa yönelik mesajı daha sonraları mistik ve tasavvuf ehlinin yardımlarıyla yayılmıştır. Kabir ve Nanak gibi tasavvuf ehillerinin yaymış olduğu kardeşlik ruhu Hindistan'daki katı kast sisteminin çözülmesinde yardımcı olmuştur. İki inancın karşılıklı iletişimi, hayatın ve kültürün her safhasında Hindu ve İslami unsurların bir sentez oluşturmasını sağlamıştır. Baştaki çatışma ve çelişme döneminden sonra bugün bu iki din uyum sağlayarak birbirlerini zenginleştirmişlerdir.

Sihizm: İlahi öğretmenin ilhamı Sihizm dini, 16. yüzyılın başlarında Kuzey Hindistan'da Pencab eyaletinde ortaya çıkmıştır. Bu inancın kurucusu çocukluğundan beri hem Hindu hem de Müslüman önderlere ilgi duyan Guru Nanak'tır. Hindu bir ailede dünyaya gelen fakat İslam'ın öğretilerinden de etkilenen Nanak, her iki dinin birliğine yönelik mesajlar vermeye başladı. Ona göre, her iki dinin de temel öğretileri aynı idi. Nanak birçok kişiyi etkiledi ve bir Guru yani öğretmen olarak anılmaya başlandı. Müritleri bir araya gelerek Sihizm adında bir dini gelenek oluşturdular. Nanak'tan sonraki gurular Sihizm anlayışının sabitleştirilmesine ve yayılmasına katkı sağladılar. Nanak'ın öğretileri, Sihlerin tanrı sembolü haline gelen kutsal kitap "Guru Granth Sahib"de bir araya getirildi. Beşinci guru Arjun, Amritsar şehrinde Sih tapınaklarının en kutsalı olarak bilinen Altın Tapınak'ı inşa etti. Onuncu guru Govind Singh, Sihlerin kendilerini savunmaları için askeri eğitimi uygulamaya koydu. Ayrıca silsile yolu ile guruluğa son verdi; bu yüzden kendisi Sih guruların sonuncusudur. Sihizm

tek tanrıya ibadeti gerektiren monoteist bir dindir. Kast sistemine karşıdır ve tüm insanların eşit olduğuna inanır. Fakat Hinduizm'den alınan sonraki hayatı etkileyecek karma inancı ve yeniden doğuş bu inanışta da kabul edilmiştir. Bugün birçok Sih uygulaması Hindularla ortaktır. Her iki toplum arasında evlilik de yapılmaktadır. Ancak Sih toplumunun kendine has ayırdedici bir kimliği vardır. Sihler Hindistan nüfusunun yüzde ikiden daha azını teşkil etseler de Hint toplumunun ve dini geleneklerinin tanımlanmasında belirgin bir unsur olmuşlardır.

Uzak Kıyılardan Gelen Bir İnanç Hıristiyanlık: Hıristiyanlığın Hindistan'a Güney Hindistan'da bir müddet kalan ve büyük ihtimalle de orada ölen Hz. İsa'nın havarilerinden Aziz Thomas ile geldiğine inanılır. Fakat ülkeye gelen ilk misyonerin Aziz Bartholomew olduğunu düşünenler de vardır.

Tarihi bilgilere göre Hindistan'daki misyoner faaliyetler 1544 yılında Aziz Francis Xavier'in gelişiyle başladı. Onu başta Portekiz'den, daha sonra da Danimarka, Hollanda, Almanya ve İngiltere gibi ülkelerden gelen misyonerler izledi. 18. ve 19. yüzyıllarda hem Katolik hem de Protestan misyonerler Hıristiyan öğretilerini yaydılar ve bu arada Hindistan'ın eğitim sistemine ve sosyal gelişimine de önemli katkılarda bulundular. Bugünkü Hindistan toplumu üzerindeki modern etkilerde Hıristiyanlığın payı büyüktür. Hıristiyan misyonerler tüm ülkede okullar ve kolejler açarak inanç sistemlerini yaydılar. Hıristiyanlık ve öğretileri Mahatma Gandi de dahil olmak üzere birçok aydını ve düşünürü etkilemiştir. Bugün Hindistan'da 30 milyon kadar değişik mezheplerden Hıristiyan vardır.

Şiddet Karşıtı Bir İnanç Jainizm: Hindistan'da Budizm ile aynı zamanda kurulan bir dini gelenektir. Jinalardan (fatihlerden) biri olan Mahavira, Budizm'in başladığı yıllarda Jain felsefesini anlatmaya başladı.

Hint-İran mitolojisini oluşturan Hint ve İran toplumları, tarih ve inançlar olarak ortak köklere sahiptirler. Yves Bonnefoy'a göre, M.Ö. 3000 yıllarında -bilinebilen en eski yurtları- Doğu Avrupa'dan Asya içlerine doğru göçe başlayan bir kısım Hint-Avrupa aşireti, M.Ö. 2000'in başlarında, Asya içlerinden güneye doğru dönmüşlerdir. Bazı aşiretler Keşmir ve Pencab'dan başlayarak tüm Hindistan'ı işgal ederken, diğerleri Afganistan dağlarına ve İran platosuna girmiştir. M.Ö. 1800'lü yıllarda tüm İran'ı Kafkaslar'a ve Mezopotamya'ya dek ele geçirmişlerdir. Med aşiretleri kuzeye, şimdiki Urmiye Gölü civarına ve bu gölün kuzeyine, Azerbeycan'a yerleşirken, Pers aşiretleri ise güneye, Zagros silsilesinin doğusuna yerleşmiştir. İran dini Zoroastrianizm de, Hindistan'da egemen olan Hinduizm de aynı kökten, Hint-Avrupa Vada dininden türetilmişlertir.

Her iki akraba toplumun dinleri aynı kökten türetilmiş olmakla birlikte, Hinduizm inancının üstün "Yaratıcı" güçleri, olumlu karakterleri, Zoroastrianizm inancında yıkıcı şeytanlar (demon) rolünde gözükmektedir. Hintliler için bu olayın tam tersi geçerlidir. Kısacası İran dini Zoroastrianizm için olumlu olan, Hinduizm için olumsuzdur ve tam tersine Hinduizm için olumlu olan da Zoroastrianizm için olumsuzdur. Hinduizm'in ilk aşaması olan Veda dininin kozmolojisinde sonradan ortaya çıkan "kaos", Devas ve Asuras adı verilen güçlerin çatışması sonucudur ve bu çatışma felsefi anlamda bir çeşit

dualizm, zıt güçlerin karşıtlıkları olmaktadır. Sadece "kutsal" metinlerin kaleme alındığı bir yazı dili olan Sanskirit dilinde Devas, "Tanrısal" anlamına gelmektedir ve aynı güce İranlılar Daeva demektedir. Süreç içinde evrimleşecek, değişik aşamalardan geçecek olan Hindu mitolojisinde bir gurup egemen "Yaratıcı" gücü, gök, hava ve yer ile ilgili tanrıları (Varuna, Indra, Soma) temsileden Devas, İran'da, Zoroastrianizm inancında Demon (yıkıcı şeytan) anlamını yüklenecektir. Hinduizm'de daha alt güçte bir gurup tanrıyı, daha doğrusu titan (otoriteye başkaldıran tanrısal güçler) ve demonları (yıkıcı şeytanları) sembolize eden Asuras, İran dini Zorostrianizm'de tam tersine Asura ve ardından Ahura (akıllı, bilge) adıyla en üstün yaratıcı güç, sadece iyilik yapan tek "Yaratıcı" güç Ahura Mazda ("Akıllı Lord" veya "Akıllı Yaratıcı") olacaktır.

Doğaüstü oluşum, ruh anlamına gelen demon sözcüğü, Grekçe daimon sözcüğünden türemiştir ve bu üstün "ruh" değişik mitolojilerde farklı anlamlar taşımaktadır. Eski Grek düşüncesinde daimon tamamen olumlu bir anlam içermektedir. Yine Hinduizm inancında aldığı devas adıyla, Veda aşamasında ve ileri aşamalarında tamamen olumlu, yaratıcı büyük bir gücü ifade etmektedir. Buna karşın İran inancı Zoroastrianizm için daeva yıkıcı, kinci bir şeytan olmaktadır... Yahudilik (Tevrat), Hıristiyanlık (İncil) ve İslamiyet (Kuran) için demon, aynı şekilde şeytan anlamında kullanılmaktadır. Demon, İslamiyet'te Allah'ın düşmanı, karşıtı anlamında İblis veya Şeytan olarak anılmaktadır...

İran inancı Zoroastrianizm'in kozmolojisindeki (evren, varlık açıklaması) düalizm, iyi ile kötünün sürekli

kavgası, Hint felsefesinde, M.Ö. 1500 yıllarında başlayan ve yedi aşamadan geçen Hinduizm'de de vardır... Bu düalizm, mevcut masalların kaynağı sayılan ve belli başlı tüm batı ve doğu dillerine çevrilmiş olan Hint kökenli "Kelile ve Dimne"de kendisini en açık ve popülarize edilmiş biçimiyle gösterir. Beydeba (Bidbay, Bidba) adlı Hintli bir düşünüre maledilen yapıt, daha sonra İran'da Pahlavi dilinde (orta İran dili) geliştirilmiş ve sonrasında (651 yılından sonra) İslam kültürüne de uyarlanmıştır. Binbir gece masalları gibi ve ondan çok önce masal içinde masal üslubuyla yazılmış bu derin politik içerikli ve etik (ahlaki) yapıtın asıl amacı, biri iyiliği, diğeri ise kötülüğü simgeleyen Kelile ve Dimne adlı iki çakal aracılığıyla hükümdarlara ülkelerini adaletli biçimde yönetmeyi öğretmektir.

Hindu Dini

Hindistan nüfusunun % 80'i olan 600 milyon kişinin kabullendiği Hinduizm, bu ülkedeki en yaygın dindir. Hindistan'dan başka Nepal'de ve Endonezya'nın bir bölümünde de izlenmesi nedeniyle Hinduizm, Asya'nın en büyük dini niteliğindedir.

Çoğu diğer dinlerin aksine, Hinduizm tek bir ilaha tapınmayı öngörmez. Bir Hindu, Şiva, Vişnu, Rama, Krişna veya diğer tanrı ve tanrıçalara tapabilir ya da her ferdin içinde yer alan Yüce Ruh'a veya Yıkılmaz Ruh'a inanabilir ve hâlâ Hindu olarak anılabilir. Bu Hinduizm'in ne derece çelişkiler içerdiğinin de bir işaretidir. Terazinin bir yanında Nihai Hakikat yolunda bir arayış, diğer tarafında ise ruhlara, ağaçlara ve hayvanlara tapan mezhepler vardır. Hinduizm'de sadece tanrı ve tanrıça-

larla ilgili değil; güneş, ay, gezegenler, nehirler, okyanuslar, ağaçlar ve hayvanlarla da ilgili festivaller ve törenler vardır. En popülerleri Deepavali, Holi, Dussehra, Ganesh Chaturthi, Pongal, Janamasthmi ve Şiva Ratri festivalleridir. Hinduizm'i ilginç kılan ve Hint geleneğini zenginleştirip renklendiren, bu sayısız şenlik etkinlikleridir.

Hint mitolojisinde, yaşayan tanrılar Mahabharata ve Ramayana gibi destansı kahramanların ölümsüz olduklarına ve insanlar gibi hayatta olduklarına inanılır. Hinduizm'in tanrıları hem insanüstü hem de insan gibidir ve onlara karşı ayrı bir sıcaklık ve aşinalık duygusu vardır.

Kutsal Kitaplar: Hinduizm'in kutsal kitaplarının dili Sanskritçe'dir. Bu kitap kolleksiyonunun en başında Vedalar gelir. Veda, kelime olarak "ilahi bilgi" anlamındadır. Hindistan'ın en eski kutsal metinleri olan Vedalar dörde ayrılır:

1) Rigveda,

2) Samaveda,

3) Yajurveda,

4) Atharvaveda.

Rigveda: Tanrıları anmak ve övmek için yazılmış 1028 adet ilahiden oluşur. Bu ilahiler on kitaba ayrılır. Edebi bir usluba sahip olduğundan yüksek sesle okunur. Vedaların en önemlisi ve en eskisidir.

Samaveda: Melodiler Vedası'dır. Kurban esnasında rahipler tarafından okunur.

Yajurveda: Kurbanla ilgili formüllerin Vedası'dır. Siyah ve beyaz Yajurveda olmak üzere iki kısımdır. Bazı kısımları nesir, bazı kısımları manzum olarak yazılmıştır.

Kurbanla ilgili sözleri ve duaları içerir. Bu ilahiler kurban esnasında alçak sesle mırıldanarak söylenir.

Atharvaveda: Dördüncü Veda'dır. Kozmik evrenle ilgili ve mistik parçalardan ve dualardan oluşur. Brahmanlar bu metinleri hayatın çeşitli durumlarında okumak mecburiyetindedirler.

Aslında Hinduizm'in kutsal metinleri sadece Vedalardan ibaret olmayıp geniş bir koleksiyonu içerir. Bunların içinde Upanişadların ve destanların önemli bir yeri vardır. Upanişadlar; Tanrı, âlem, ruh, ölüm ötesi, hayatın tekâmülü ve kader gibi konuları ele alır. Geleneğe göre yüzden fazla Upanişad mevcuttur. Diğer kutsal metinler ise, Mahabharata ve Ramayana destanlarıdır.

Mahabarata destanı, dünyanın en uzun destanıdır. Mahabharata'daki heyecan verici metinler yakın akraba olan Pandavalar ve Kauravalar arasındaki hanedan kavgasının hikâyesini anlatır. Bu destanın bir bölümü "Bahagavad-Gita" başlığını taşır. Gita, Krişna'nın şarkısı demektir. Gita'da Arjuna ile Krişna'nın diyaloğu anlatılır ve Tanrı'yı bulma yolu olarak "yoga" üzerinde durulur. Lord Krişna bu büyük epikte çok önemli bir rol oynar. Kendisi Pandavalardan Arjuna'nın arkadaşı, rehberi ve filozofudur ve Arjuna, savaş alanlarında akrabalarını öldürmekte tereddüt gösterdiğinde ona bu tereddütünü aşmasında yardımcı olur. Krişna'nın hikmetli felsefesi ve öğretileri Bhagavad Gita'da yazılmıştır. Krişna çocukken tereyağı çalan, gençken de flüt çalıp yaramazlık yapan bir tanrı olarak bilinse de, yetişkinlik yıllarında daha ciddi taraflarının ön plana çıktığı, hikmetli bir filozof olarak tasvir edilmiştir.

Önemli destanlardan biri de Ramayana'dır. Ramayana'nın, Rişi Valmiki tarafından yazıldığı ileri sürülmektedir. Bu destanın kahramanı Rama, onur ve cesaret gibi nitelikleri temsil eder ve bir erkeklik modeli olarak görülür. Karısı Sita tipik bir Hint kadınıdır ve kocasıyla beraber sürgünde iken Lanka Kralı Ravana tarafından kaçırılmıştır. Destanda Sita'nın, Rama ve kardeşi Lakshmana ile sadık maymunu Hanuman tarafından kurtarılışının son derece ilginç hikâyesi anlatılır.

Dini Kavramlar

a) Tanrı Kavramı: Hinduizm, Tanrı kavramındaki değişik ifadeleri yadırgamaz. Her insan ve toplum, kendi şahsiyetine ve geleneğine uygun bir şekilde Tanrı'ya yönelebilir. Hinduizm'e göre, her dini gelenek Tanrı'yı kendine göre açıklar. Kimi onu kahredici bir kudret, kimi de kutsal bir sevginin kaynağı olarak görür. Fakat hepsi de aynı sonuca ulaşır. Hinduizm, peygamberli dinlerin vahiylerine de, Tanrı'nın kendini gösterdiği diğer dini şekillere de karşı çıkmaz. Çoğu diğer dinlerin aksine, Hinduizm tek bir ilaha tapınmayı öngörmez.

Hindistan'ın tamamında Hinduların taptığı birçok tanrı ve tanrıça vardır. Bunların arasında Hinduizm için en önemli olanları sırasıyla yaratıcı, koruyucu ve yok edici olarak bilinen Brahma, Vişnu ve Şiva üçlemesidir. Brahma'nın pusuladaki dört yöne tekabül eden dört başı vardır. Hayatı ve tüm evreni yarattığına inanılır. Vişnu, doğum ve yeniden doğumu yöneten koruyucudur. Ayrıca dünyayı kötü güçlerden korumak için birçok defa dünyaya geldiğine dair bir inanış vardır. Rama ve Krişna'nın Vişnu'nun enkarnasyonu olduğu düşünülür. Genellikle boynuna sarılı bir kobra yılanı ile görülen Şiva,

tüm kötülükleri yok eder ve birçok enkarnasyonu vardır. Görülemeyen tanrılar, ilahi güçleri sembolize eden birçok imge ve putlarla temsil edilir. Birçok put tanımsız güzelliğe ve ihtişama sahip süslü tapınaklarda korunur. Hint tanrıları tapınaklarda, karla kaplı tepelerde, nehirlerde, okyanuslarda ve Hintlilerin zihin ve kalplerinde canlıdır.

b) Geçiş: Avatar, Tanrı Vişnu'nun insan şeklinde cisimleşmesini ifade etmek üzere kullanılan Sanskritçe bir kelimedir, "İnen" anlamına gelir. Hinduizm Tanrı'nın tek tezahürü olduğu fikrine karşıdır. Hintliler, Tanrı'nın kendisini, tarihin her devresinde çeşitli şahsiyetlere bürünerek insanlara gösterdiğine inanırlar. Böylece Tanrı, kötülüğü yok edecek ve insanlara ihtiyaç duydukları vazifeleri ve kanunları bildirecektir. Peygamber konusunu da böyle açıklarlar. Ancak Hinduizm'e göre hiçbir peygamber veya hiçbir dinin mesajı, son değildir; bu iş sonsuza kadar devam edecektir.

c) Karma: Karma, bir sebep sonuç kanunudur. Bu kanuna göre insan geçmişte ne yapmışsa, gelecekte onu görecektir. İnsanın geçmişi, bugün kendisiyle karşı karşıyadır. Bugünün meyveleri yarın alınacaktır. Buna göre her hareket, eninde sonunda meyvesini verecektir. İyiden iyi, kötüden kötü çıkacaktır. Karma kanununa göre, bu hayatta yapılan eylemler, kişinin kaderini etkiler.

Hinduizm'e göre insan, sonu olmayan bir tenasüh (ruhgöçü) zinciri içerisinde dünyaya gelip gitmektedir. Buna göre ölüm, bir korku vasıtası, bir yokluk değil; bir halden diğerine geçiştir. Onlara göre karma doktirini, insanın arzularını gerçek anlamda ölümsüzlüğe ulaştırır. Bunun için her Hintli, tekrar dünyaya gelişte iyi bir hal-

de olabilmek için, iyi hareketlerle gelecekteki hayatını garanti altına almaya gayret sarf eder. İşlediği günahlar sebebiyle bitki veya hayvan olarak dünyaya gelmekten çekinir.

d) Tenasüh (ruhgöçü): Karma kanununa bağlı olarak tenasüh, ruhun bir bedenden bir başka bedene geçişidir. Böylece ölümden sonra devamlı var olma, ruhun bedenden ayrı olduğu düşüncesini doğurmuştur. Bu inanışa göre, ruh kendi derecesi içinde yüksek veya alçak olarak doğar. İnsan, yaptıklarına göre hayvan, bitki, insan veya tanrı şeklinde doğar. (Buna göre insan, kendi kaderinin mimarıdır.).. Bu doğuş, bir sebep sonuç ilişkisi içinde gerçekleşir. Sonraki hayatta mutlu olmak, şimdiki hayatta doğru hareket etmeye bağlıdır. Her şahıs, yaptıklarından sorumludur. Ölümden korkmaya gerek yoktur. İnsan, devamlı yeniden doğuşlarla arzularına ulaşır. Bu inanışın Hintlileri kuvvetli bir iyimserliğe ulaştırdığı ileri sürülmektedir.

e) Yoga: Sanskritçe, "bağlamak", "birleştirmek" anlamına gelen "yuj" kökünden gelmektedir. İnsanın enerjisini belli bir gayeye yöneltmeyi hedef alan bir disiplindir. Bir irade eğitimi yoludur. Gita'da, insanları kurtuluşa ulaştıran yol olarak gösterilir.

Yoga, insanın bedensel, zihinsel ve ruhsal gücünü bir araya getiren bir egzersizdir. Yoga yapana "yogi" denir. Yogi, nefesini kontrol eder ve zihnini bir noktada toplar. Böylece yogi, beden ile ruh, hareket ile zihin, his ile sezgi arasındaki uyumu sağlayarak, sonsuzluğa, evrenin değişmez özüne ulaşmaya çalışır. Yoga hakkındaki bilgilere 4. yüzyılda Patanjali'nin Yoga Sutrası'nda rastlanmaktadır.

Dini Ayin, İbadet ve Gelenekler

Hinduizm'de ibadet her yerde yapılabilir. Tapınak vardır, fakat cemaatle ibadet yoktur; ibadet kişiseldir. Öte yandan ibadetin belirli bir şekli yoktur. Onlara göre Tanrı, her yerdeki ibadeti görebilir. Dolayısıyla ibadet; her yerde, her zaman, her şekilde yapılabilir. Bir Hintli, kendisiyle tapındığı tanrı arasında, zihnini odaklaştıracağı bir vasıta arar. Bundan dolayı Hindistan'da çok sayıda tanrı tasviri bulunur. Ancak kişi aydınlığa ulaştığında artık bu vasıtalara ihtiyacı kalmayacağı kabul edilir. Hintlilerdeki ortak ibadet sembolü Om'dur. Om (Aum) kelimesi, bir çeşit besmele gibi, yemekten, Vedaları okumaya başlamadan, duadan, herhangi bir işten önce söylenir. Om; ilahi kuvvetle dolu, kutsal, sırlı bir kelime olarak kabul edilir. Uzun ve özel bir tarzda, nefes alarak söylenir. Bu kelimenin harfleri (Aum) Brahma-Vişnu-Şiva üçlemesini ifade eder.

Bir Hintli, sabah şafaktan önce kalkar; evde veya nehir kıyısında yapabileceği sabah ibadetine hazırlanır; tanrısının adını zikreder; yıkanır, ilahisini okur. Sabah ibadetinde yüzünü doğuya dönerek oturur. Vücudunun etrafına su serper. Nefesini kontrol eder. Tanrısının putuna yakarır. Öğle ve akşam vakitlerinde de bu yaptıklarını tekrarlar. Puta hediye sunar.

Evlerdeki ibadet ise şöyledir: Her evde tapınılan tanrıya ait, ona tahsis edilen bir oda veya bir köşe bulunur. Bunların önünde tütsü çubukları yakılarak, kutsal kitaplardan dualar okunur. Hediye olarak çiçekler, yiyecekler sunulur.

Hindistan'da ziyaret edilen yedi kutsal yer vardır. Bunların en bilineni Benares'tir. Bu kutsal yerlere yapılan

ziyaretler ve "hac" seferleri, Hinduların hayatlarında önemli bir rol oynar. Hintliler ölülerini yakar; küllerini Ganj Nehri'ne dökerler.

Tarihte, İndüs Irmağı çevresinde gelişen uygarlığın Hinduizm'e çok benzeyen bir din geliştirdiği bilinmektedir. Bu din, daha sonra güneydeki Dravidyanlar ile kuzey Hindistan'ı işgal eden Aryanların birleşmesiyle Hinduizm'e dönüşmüştür. M.Ö. 1000 yıllarında Vedaların yazılmasıyla bu dinin ilk yazılı kaynakları ortaya çıkmıştır. Hinduizm'in günümüzdeki önemli kitapları: Krişna'yı anlatan Bhagavad Gita bölümüyle ünlü Mahabharata Destanı, Rama'nın hikâyesini anlatan Ramayana Destanı, Vedalar, Upanishadlar ve Puranalardır.

Hinduizm'in temel inanışına göre insanlar, bir seri enkarnasyon yolu ile dünyaya birçok kez gelip giderler. Bu geliş gidişlerin sonunda "yeniden doğma" zincirinin kırılması ile "moksha" -özgürlük- seviyesine ulaşılır. Her yeniden doğuşla bu ebedi sona biraz daha yaklaşılır; burada belirleyici faktör, sebep ve sonuç yasasını oluşturan "karma"dır. Yaşam boyunca yapacağınız kötü davranışlar kötü karma oluşturmanıza, sonuçta da aşağı bir beden almanıza sebep olacaktır. Öte yandan, bu yaşamınızdaki iyi davranışlarınız iyi bir karma oluşturarak bir sonraki yaşamınızda tekrar doğma zincirinden kurtulmanızı ve özgür kalmanızı sağlayabilir.

Hinduizm'de Dharma adı verilen doğa yasaları, yaşamın sosyal, ahlaki ve ruhsal uyumunu gösterir. Üç tip Dharma vardır. Birincisi tüm evren ile ilgili evrensel uyumu belirler. İkincisi kastları ve kastlar arası ilişkileri anlatır. Üçüncüsü ise bireyin uygulaması gereken ahlaki kuralları oluşturur.

Hinduizm'de üç temel uygulama vardır: Puja denilen ibadet biçimi, ölülerin yakılması ve kast sisteminin yasa ve kuralları. Toplumsal yaşamda dört temel kast ve bunların altında yüzlerce alt sınıf bulunur. Bütün alt gruplar kendilerine özgü tanrı, tanrıça ve putlara ibadet ederler. Batılıların Hindu dinini anlamakta karşılaştıkları en büyük güçlük, bu kadar çok sayıda tanrıyı ve kutsal varlığı sınıflandırmaktır. Bunu kolaylaştırmak için bütün farklı tanrıların, ana tanrının çeşitli durumlarda yeniden biçimlenen farklı ifadeleri olduğu düşünülebilir. En üstün gücü sembolize eden, her şeye gücü yeten ve her zaman var olan yüce tanrı; Brahma'dır. Brahma'nın üç fiziksel ifadesi vardır. Bu ifadelere göre; Brahma-yaratıcı, Vişnu-koruyucu ve Şiva-yok edici ve yeniden yaratıcıdır. Brahma'nın her yeri görme özelliği nedeniyle dört yöne bakan dört kafası vardır. Dört Veda'nın bu dört ağızdan yayıldığına inanılır.

Tanrılar ayrıca bazı hayvanlarla birlikte gösterilir; bu hayvan, o tanrının kullandığı araçtır. Her tanrı, elinde bir de sembol taşır. Bu sembole ve araca bakarak tanrının hangi konu ile ilgilendiği anlaşılabilir.

Brahma'nın temel enkarnasyonlarından birisi, öğrenme tanrıçası olan Sarasvati'dir. Bir kuğu üzerinde ve elinde vina adlı bir müzik aleti ile birlikte gösterilir.

"Koruyucu" olan Vişnu, yeryüzüne enkarne olduğunda aldığı biçimlerden biriyle gösterilir. Vişnu, yeryüzüne dokuz kez gelmiştir. Onuncu bedenlenişinde Kalki isminde ve at üstünde geleceğine inanılmaktadır. Eski enkarnasyonlarında çeşitli hayvan bedenlerinde ya da Narsingh ismiyle bilinen yarı aslan yarı insan şeklinde biçimlendiğine inanılır. Ramayana destanına göre yedin-

ci enkarnasyonunda, ideal insanın ve bir kahramanın olması gereken şeklini gösteren Rama şeklinde belirmiştir. Rama, aynı zamanda Hanuman gibi ikincil derecedeki tanrıları da oluşturdu. Günümüzde Hanuman, uğur getirici özelliğiyle en popüler tanrılardan birisidir.

Vişnu, sekizinci ziyaretinde bir köylü olarak doğup büyüyen Krshna şeklinde enkarne olduğu için, çalışan sınıfların en çok sevdiği tanrı olmuştur. Krshna, eşleri Radha, Rukmani ve Satyabhama ile çok iyi tanınır. Resimlerde mavi bir ten renginde ve flüt çalarken gösterilir. Vişnu'nun dokuzuncu ve son enkarnasyonu Buda olmuştur. Bu kabul, Budistleri Hinduların etkisi altına almaya yönelik bir taktik olarak da yorumlanmaktadır.

Vişnu, Vişnu olarak gösterildiğinde sarmal şekilde oturmuş bir yılanın üzerinde bulunur; elinde deniz kabuğundan yapılma bir düdükle metal bir disk tutmaktadır. Vişnu'nun kullandığı araç, yarı insan yarı kartal olan Garuda'dır. Vişnu'nun karısı denizden gelen ve varlık ve zenginliğin tanrıçası olan güzel Laksmi'dir. Laksmi, son zamanlarda para tanrısı olarak da isimlendirilmeye başlanmıştır.

Şiva'nın yaratıcı rolü, erkek cinsel organı şeklinde gösterilen "lingam" ile sembolize edilir ve buna ibadet edilir. Şiva, öküz Nandi'yi araç olarak kullanır. Nandi'nin karışık saçları Ganj Nehri'nde yaşayan Ganga isimli tanrıçayı taşır. Şiva, hayatı boyunca Himalayalar'da yaşamış ve esrar kullanmıştır. İki kaşının arasında üçüncü bir göz taşır; bu nedenle üç çatallı bir mızrakla birlikte sembolize edilir. Şiva, aynı zamanda dansçı Nataraja olarak da bilinir. Nataraja kozmik dansı ile bütün evreni titreştirmektedir.

Şiva'nın eşi, güzel Parvati'dir. Parvati, Durga şekline girdiğinde karanlık bir görünüm alır. Bu rolde iken on tane koluyla çeşitli silahlar tutar ve bir kaplana biner. Şiva'nın yok edici kişiliğini gösteren Kali ise tanrıçaların en vahşisidir; insanlardan kurbanlar ister, belindeki kemerde kafatasları asılıdır.

Şiva ve Parvati'nin iki çocuğu vardır. Birinci çocukları olan Ganeş fil başlı tanrıdır. Ganeş, varlığın ve bilgeliğin tanrısıdır ve bütün tanrılar içinde en çok bilinenlerdendir. Baba Şiva, uzun bir yolculuktan döndükten sonra karısının yanında ilk kez gördüğü Ganeş'in kendi oğlu olduğuna inanmamış ve kafasını kesivermiştir. Gerçeği öğrendikten sonra karısı ona oğlunu yaşatması için baskı yapınca Şiva, Ganeşh'in ormanda karşılaşacağı ilk canlının kafasını alırsa yaşayacağını söylemiştir. Böylece Ganeş ormanda ilk karşılaştığı hayvan olan filin kafasını almıştır. Ganeş'in kullandığı araç ise bir faredir. Şiva ve Parvati'nin öbür çocukları, savaş tanrısı olan Kartikkaya'dır.

Kayıp tanrı ve tanrıçalar ortaya çıktıkça sınıflandırma yapmak iyice zorlaşmaktadır. Bu kadar çok tanrı için pek çok da tapınak yapılması gerekmektedir. Birçok Hindu'nun genelde Vaişnavit (Vişnu'yu izleyen) veya Şivait (Şiva'yı izleyen) olduğu söylenebilir. Kutsal inek bütün Hindular için dokunulmazlığı olan bir hayvandır.

Hindu dinine sonradan geçmek mümkün değildir. Yani Hindu olabilmek için Hindu anne ve babadan doğmak gerekmektedir. Günümüzde Hinduizm, batılı hayranlarını eli boş çevirmemek için Guru'lar ihraç etmeye başlamıştır. Bir Guru, sadece bir öğretmen veya ruhsal bir rehber değildir; o, yolunu izleyecek olan öğ-

rencilere kendi kişiliğini örnek olarak gösterir. Ruhsal yolda ilerleyebilmek için öğrencinin bir Guru'ya daima ihtiyacı vardır.

Sadhular, ruhsallığı arayış yolunda yalnız ilerleyen dervişlerdir. Bir Sadhu, genellikle yarı çıplak gezer, üstü başı tozlu ve saçı sakalına karışmış haliyle kolaylıkla tanınır. Şiva'yı izleyen Sadhular ellerinde üç çatallı bir mızrak taşırlar. Sadhular normal bir ailesi olan ve toplum için elinden gelen her şeyi yaptığına inanan ve ancak sahip oldukları her şeyden vazgeçerek ruhsal gerçekliğe ulaşmaya çalışan kişilerdir. Benliklerini aşabilmek için çeşitli yollar kullanarak inanılmaz acılara katlanıp bütün Hindistan'ı dolaşırlar. Çeşitli zamanlarda ve çeşitli yerlerde düzenlenen dini toplantılarda biraraya gelirler. Sadhular pis bir dilenci gibi görünmelerine karşın genellikle samimi bir arayış içinde olan saf kimselerdir. Gerçek bir Sadhu, bahşiş olarak verseniz bile sizden para kabul etmez. Birçok Sadhu, bu parayı gerçekten saf ve temiz yardım duygularınızın bir ifadesi olduğunu hissederse belki kabul edebilir.

Çakra sembolü, Mutlak Tamlık'ı sembolize eder. Hinduizm'de Vişnu ve Krişna'nın doğaüstü güçlerini ifade eder. Budizm'de ise 8 kanadı ile kurtuluşa ulaşmanın 8 katlı yolunu gösterir. Dört temel gerçeğin her birisi için üç aşamada on iki kez döndüğüne inanılır.

Om sembolü, Hinduizm'in en tanınmış sembolü ve en kutsal mantrasıdır. Yaratılış, gelişme ve ölüm çarkını temsil eder. Nokta şekli kozmik bilinci, ay şekli bireyin zihnini, ucu açık halka şekli yaratılış sürecini gösterir. Budistler bu mantrayı sürekli tekrar ederek konsantrasyonlarını artırırlar.

Yantra sembolü, görünen ve bilinen şeylerin çekirdeğini sembolize eder. Ona yoğunlaşıldığında enerjiye ulaşılır. Yantraların en yükseği Sri Yantra'dır. Ötekiler bundan türetilmiştir. En iyi Yantra kaya kristalinden yapılır. Işığı yansıtırken açığa çıkan şekillerde çeşitli Yantralar oluşur.(47)

8. Bölüm

Hindu Kutsal Kitabındaki Hz. Muhammed

Budist ve Hindu kutsal kitaplarında, Yuz Asaf veya İssa'dan kurtarıcı Mesih olarak bahsedildiğinden ve bu inançları derinden etkilediğinden bahsetmiştik. Şimdi de Hindu kutsal kitabında peygamberimiz Hz. Muhammed'den apaçık bahsedildiğini ve son kurtarıcı olarak beklendiğini göreceksiniz.

Hindu Profesör Pundit Vedaprakash Upadhyay, 2006'da çıkan son kitabında, Hindu dinindeki "Avatar" adlı peygamberin tanımı yaptı ve tanım sadece Peygamberimize uyuyordu. Kitabın konusu, tüm Hindistan'da yaygın bir söylenti ve tartışma konusu üzerine odaklanmıştı. Eğer bu kitabı yazan bir Hindu değil de bir Müslüman olsaydı öldürülebilir veya tutuklanabilirdi. Büyük ihtimalle bu kitabın tüm kopyaları toplatıldı ve yeni baskısına izin verilmedi. Kitap, Müslümanlara karşı şiddeti durduracak ve Hindularda Müslümanlığa geçişe vesile

olabilecek derecede sağlam bilgiler içeriyordu. Bengal kökenli, Hindu Brahman dininden olan Allahabad Üniversites'inde araştırma görevlisi Profesör Vedaprakash Upadhyay kitabının ismini "Kalki Avatar" koymuştu.

Yıllar süren araştırmalardan sonra Hinduların rehber ve lider olarak beklediği peygamberin "Kalki Avatar" adlı kurtarıcı olduğunu yazan Vedaprakash Upadhyay, Peygamberimizin Hindu kutsal kitabında yer alan tarifini yaptı. Sekiz delil ile tezini açıklayan yazar, Hinduların halen sabırsızlıkla büyük peygamberi beklemelerini anlamsız bularak, "Kalki Avatar"ın 14 asır evvel geldiğini ve dünyadan ayrıldığını kaydetti. Upadhyay, sunduğu delilleri Hinduların kutsal kitabı Vedalardan ve diğerlerinden çıkardı. Bunlar:

1. Hinduların en eski tanrı saydıkları Puranas'ın kutsal belgeleri, Kalki Avatar'ın Allah'ın son peygamberi olduğunu yazıyor. O, tüm dünyanın, belki de kâinatın rehberi olacaktır.

2. Hindu dini kaynaklarında geçen "Kalki Avatar"ın doğumu Arap bölgesinde gerçekleşecektir.

3. Hindu kutsal kitaplarında son peygamberin anne ve baba isimleri verilmiştir. Babasının adı "Vishnubhagat" annesinin adı "Sumaani" olacaktır. Bu iki kelimenin anlamlarına bakıldığında karşımıza şu sonuç çıkmaktadır: Vişnu, Hint dilinde Allah manasına gelirken, Bhagat, kul, köle anlamında kullanılıyor. Arapça karşılığı Allah'ın kulu oluyor, yani Abdullah adına tekabül ediyor. Böylece Peygamberimizin babasının ismi ortaya çıkıyor. Sumaani, Hint dilinde barış ve huzur anlamındadır. Peygamberimizin annesinin ismi Amine'dir ve bu kelimenin Arapça'daki karşılığı barış demektir.

4. Yine Hindu din kitaplarında Kalki Avatar'ın -son peygamberin- yiyeceğinin hurma ve zeytin olacağı belirtilirken; doğruluğundan emin olunan, herkesin saygı duyduğu, üstün bir ahlaka sahip kamil bir insan olacağı vurgulanıyor. Peygamberimizin ifade edilen kalite ve seviyede bir insan olduğu dost ve düşman her kesim tarafından kabul edilmiştir. Peygamberlikten önceki lakabı "Muhammed-ül Emin" idi. Yalan söylediğini kimse duymadı. Düşmanı olan amcası Ebu Leheb bile bunu kabul etti. Şefkatli ve merhametliydi. Kim ne istediyse geri çevirmedi. Hayatı boyunca azığı sadece bir parça hurma ve zeytin oldu. Şatafatlı bir hayat sürmedi. Oysa henüz ölmeden hazinesi dünya servetleriyle dolmuştu. Eşleri, aylarca evinde kazan kaynamadığını belirtir. Açlıktan ibadetini oturarak yaptığına ve karnına taş bağladığına Hz. Ömer şahit olmuştur. Öyle adaletli idi ki, ölmeden iki gün önce çıktığı hutbede üzerinde hakkı olanın almasını istedi. Bir sahabe, Müslüman olmadan önce ona kırbaç vurduğunu iddia etti. Doğru olmadığını bildiği halde eline kırbacı verdi ve sırtını açtı. Sahabe sırtındaki peygamberlik mührünü öpmek için bunu yapmıştı. Mütevazılıkta da zirvedeydi. Kimseyi kırmadı, incitmedi. Hindu kitabında bahsedilen Kalki Avatar'da bu özellikler anlatılıyor ve bu özellikler sadece Peygamberimize birebir uyuyor.

5. Hindu dini kutsal kitabı Vedalarda, son peygamber Kalki Avatar'ın asil bir kavmin içinde doğacağı belirtilir. Bu da Peygamberimizin doğduğu Kureyş kavmine işaret ediyor.

6. Allah'ın, son peygamberi Kalki Avatar'a mesajını melekleriyle bir mağarada göndereceği ifade ediliyor.

Burada da ayetleri getiren Cebrail aleyhisselam ve vahiy inen Hira Mağarası tarif ediliyor.

7. Allah'ın Kalki Avatar'ı çok hızlı atlara bindirerek, semanın 7 katında dolaştıracağı belirtiliyor. Bu işaret açıkça Miraç hadisesinde Peygamberimizin Burak adlı ata binerek, semanın 7 katını aşması ve cennete varmasını anlatıyor.

8. Allah'ın Kalki Avatar'a en kötü savaşlarında dahi yardım elini uzatacağını dile getiriyor. Bu delil, Uhud Harbi'nde yaşananları tarif ediyor.

9. Kalki Avatar'ın doğum tarihinin ayın 12'si olacağı kaydediliyor. Peygamberimiz hicri takvimine göre Rebiulevvel ayının 12'sinde doğdu.

10. Kalki Avatar'ın mükemmel bir at binicisi ve kılıç kullanıcısı olacağına dikkat çekiliyor. Yazar bu kısımda at binme ve kılıç kullanma devrinin eskilerde kaldığını ve bugün onların yerini silahlar ve füzelerin aldığına değiniyor. Halen Kalki Avatar'ı hızlı ata binen ve kılıç kullanan olarak beklemenin anlamsızlığına işaret ediyor. Hindu kutsal kitaplarında özellikleri anlatılan Kalki Avatar'ın tanımına sadece Peygamberimiz tıpatıp uyuyor.(48)

9. Bölüm

Yuz Asaf'ı Sahiplenen Ahmediye'nin Mesihliği

Hindistan, Sultan Gazneli Mahmud'un fethi ile Müslümanların eline geçmiş ve onlar tarafından idare edilmeye başlanmıştı. İslam'ın hoşgörüsü, Hindistan'daki İslami idareyi, Hintlileri dinlerinde serbest bırakmaya sevk etmişti. Hindistan'da hakim olan inanç, Budizm ve Brahmanizm idi; Brahmanizm mensupları, diğerlerine nispetle daha çoktu.

İslam, bu dini kabul etmeyen Hintlilere dolaylı olarak tesir etmişti. Hindular arasında İslamiyet ile Hinduizm'i birleştirmeye çalışanlar çıkmıştı. Mesela, M.S. 1538 yılında ölen Tanaka İslam'la Hinduizm'in karışımı sayılan bir din kurmuştu. Bu dini, Kuzey Hindistan'ın dağlık bölgelerinde yaşayan insanlar kabul etmişti.

Goldzhier, "El-akide ve Eş-şeria" adlı kitabında, bu din hakkında şöyle der: "Kanaatimizce, bu iki dini birbi-

rine yaklaştıran ve bunları bağdaştıran en önemli unsur, İslam tasavvufçularının inandıkları 'Vahdet-i Vücut' teorisini benimseyerek putçuluğu silmeye ve ortadan kaldırmaya yönelik çalışmalardır."

İslam dini putperest dinlere tesir ettiği gibi, İslam'ı yeni kabul etmiş olan bazı Müslümanlar da putperestliğe ait bir kısım düşüncelerden etkilenmişlerdir. Daha farklı bir ifadeyle, İslam'ı kabul ettiği halde henüz onun esaslarını tam olarak kalbine yerleştirememiş bazı insanların düşüncelerini bu eski inanışların işgal etmesi doğaldır.

İngilizler Hindistan'ı işgal ettiklerinde, ülkenin tamamına hakim olamayan İslam idaresinin yerine kendi idari sistemlerini yerleştirdiler. Bundan sonra ülkeye Hıristiyan Avrupa kültürü girmeye başladı. Her ne kadar bazı Hintliler Hıristiyan oldu ise de, bunların sayıları iki büyük gurubu teşkil eden Müslüman ve Hindular kadar değildi. Ayrıca İslam ve Hinduizm'in karışımı şeklinde meydana çıkan Sih dinine mensup olanlar da vardı.

Avrupa kültürü Müslüman olan bu insanların kalplerine girmeye başladı. Zaten bunların bazılarının kafalarında Hinduizm'in kalıntıları halen mevcuttu. Bazıları ise her ne kadar İslam'ı kabul etmişlerse de tam bir teslimiyetle İslam'a boyun eğmiş kimseler değillerdi. Bunlar, Allah'ın Kuran-ı Kerim'de bizlere bildirdiği şu bedevi Araplara benziyorlardı: "Bedeviler iman ettik derler. Sen onlara şöyle de: 'Hayır, siz henüz iman etmediniz, fakat İslam olduk deyin çünkü iman henüz kalplerinize girmedi.' "

İslami esasların tam olarak yerleşmemiş olduğu bu zayıf imanlı Müslümanların kalplerinde, Hıristiyanlıkla karışık olan Avrupa kültür ve medeniyeti büyük bir yer

işgal etmeye başladı. Avrupa kültür ve medeniyetini, bu eski ülkeye getiren İngilizler, bu kültürün tesirinde kalan Müslümanları seçiyor, kendilerine yaklaştırıyor ve bunları Müslümanlar adına idareci yapıyorlardı. Bu gibi insanlar, o ülkelerde Müslümanları temsil ediyorlardı.

İşte bu sebeple, Hindistan'da bir kısım sapık gruplar ortaya çıktı. Sayıda az olmalarına rağmen, bu grupların en güçlüsü ve en çok faaliyette bulunanı Kadıyanilik'tir.

İslam'a atfedilen bu gurubun kurucusu miladi 26 Mayıs 1908'de ölen Mirza Gulam Ahmed el-Kadıyani'dir. Bu kişi, Lahor şehrine yaklaşık altmış mil uzakta bulunan Kadıyan'da doğmuş ve öldükten sonra da oraya defnedilmiştir. Mezarının üstünde Mirza Gulam Ahmed el-Mev'ud; yani vaat edilen Mirza Gulam Ahmed, yazılıdır. Bunun manası şudur: Şeriatı ihya edeceği ve kıyamet gününde insanları kabul ettireceği vaat edilen Mehdi.

Gulam Ahmed, Keşmir'in yakınında bulunan Serancar denilen yerde velilerden biri olduğunu iddia ettiği Yusuf Asaf isminde birinin kabrini bulduktan sonra, Hintli Müslümanlar arasında nüfuzunu yaymaya başladı.

Gulam Ahmed, bu mezarın Hz İsa'ya ait olduğunu iddia etti ve Hz İsa'nın başka birisine benzetilmesi üzerine asılmaktan kurtulduğunu ve Yahudilerden kaçarak oraya geldiğini, ölünceye kadar da orada kaldığını ve oraya defnedildiğini söyledi.

Gulam Ahmed, iddialarını tarihi olaylarla ispata çalıştı. Ahmed bu iddiası ile Hz. İsa'nın göklere çıkarılmadığını, yeryüzünde olduğunu ve oraya defnedildiğini

ortaya atmış oluyordu. Böylece Gulam Ahmed, Allah'ın "Bilakis Allah onu kendi katına yükseltti. Seni katıma yükseltecek benim" buyurduğu ayetlerin zahirine dayanan İslam âlimlerinin çoğunluğuna karşı çıkmış oluyordu. Zira bu konuda çok sayıda âlim Hz. İsa'nın bedenen değil ruhen semaya çıktığını söylemişti.

Ahmed'in ilk icad ettiği görüş "Hz. İsa'nın bedenen değil ruhen göğe çıkarıldığı, cesedinin ise yeryüzünde defnedildiği ve defnedildiği yerin de kendisi tarafından keşfedildiği" görüşüydü.

Gulam Ahmed, bu keşfi yaptığını iddia ettikten sonra insanları yeni bir mezhebe davet etmeye başladı. Hicri 14. yüzyıl başında dini yenileyen biri olduğunu iddia etti. Bu hususta Peygamberimizin şu hadisini delil göstermeye çalıştı, "Şüphesiz ki Allah bu ümmete her yüzyılın başında dinini yeniden güçlendirecek birini gönderecektir." Ahmed, son yüzyıl müceddidinin kendisi olduğunu iddia ediyordu.

Gulam Ahmed'in iddiaları şunlar:

1) Hz. İsa'nın kabrini o keşfetmiştir. Bu kabri bulması sebebiyle Hz. İsa'nın kuvveti ve ruhu ona geçmiştir. Ahir zamanda çıkması beklenen Mehdi kendisidir. Hz. İsa'nın ruhu ile ve Mehdilikle dini yenilemektedir; dinde reform yapmaktadır. Söylediği her şey doğrudur, kimsenin bunları inkâra hakkı yoktur. Çünkü o, Allah'tan ilham alarak konuşmaktadır.

2) Gulam Ahmed Mehdi olmakla yetinmez, İlah'ın da kendisine girdiğini iddia eder.

Gulam'ın bu iddiası, Hz. İsa'nın gücünün kendisine girdiği iddiası ile parelellik içindedir. Gulam, bu düşünceyi Hiristiyanların inancından almıştır. Bugünkü Hıris-

tiyanlar insanlıkla ilahlığın Hz. İsa'da birleştiğine inanırlar.

3) Gulam, göstermiş olduğu mucizelerin sözlerini ispat ettiğini iddia etmiştir. Hicri 1312, miladi 1894'te, hem güneş hem de ay tutulmuştu. Gulam, ay ve güneşin kendisi için ve onun tarafından tutulduklarını ve bu tutulmaların kendisinin peygamberliğini ve iddialarını ispat eden mucizeler olduğunu iddia etti.

Gulam'ın bir kitabında şu ifadeler yer alır: "Onun için aydınlatan ay tutuldu, benim için ise aydınlatan güneş ve ay tutuldu." Gulam'a tabi bazı taraftarları bu metni şöyle izah ettiler: "Mana açıktır; sadece ayın tutulması Hz. Muhammed'in doğruluğuna delil olur da, hem güneşin hem de ayın tutulmasından sonra Gulam'ın doğruluğu nasıl inkâr edilebilir?"

4) Gulam Ahmed, Allah tarafından gönderilen bir peygamber olduğunu iddia eder. Kendisinin peygamber oluşunun Hz. Muhammed'in son peygamber oluşuyla çelişmediğini söyler. Çünkü Gulam, "Peygamberlerin sonuncusu" manasına gelen "Hatem-un nebiyyin" ifadesini şu şekilde yorumlar: "Ondan sonra gelen her peygamber onun mührü ve kabul etmesiyle gelir ve O'nun şeriatını diriltir ve yeniler."

Gulam Ahmed, "Hakikat-ül Vahy" adlı kitabında şöyle der: "O, (Hz. Muhammed) peygamberlerin hatemidir yani mühür sahibi sadece odur. Herhangi bir kimseye vahiy ancak onun mührü sayesinde nasip olur. Rabb'le konuşma ve Rabb'e muhatap olma kapısı onun ümmetinin önünde kıyamete kadar kapanmayacaktır. Bugün mührün sahibi sadece O'dur. Hz. Muhammed'in

ümmetinden başkasına nasip olmayacak olan peygamberliği sadece onun mührü kazandırır."

Gulam, "Talim" adlı kitabında da şunları söyler: " İnanç bakımından Allah'ın sizlerden istediği şeyler; Allah'ın birliğine, Muhammed'in Allah'ın peygamberi ve peygamberlerin sonuncusu ve en üstünü olduğuna, ondan sonra peygamber gelmeyeceğine ve ancak ona tabi olmak suretiyle Muhammed'lik kisvesini giyenin ondan sonra peygamber olabileceğine inanmanızdır. Çünkü hizmetçi, hizmet edilene ters davranmış olmaz. Aslından meydana gelen fer, asıldan ayrılmış sayılmaz."

Gulam, diğer bir yazısında ise şöyle der: "Eğer Muhammed ümmetinden olmasaydım ve onun yolunda yürümeseydim, yaptığım iyi ameller dünyadaki bütün dağların ağırlığında da olsa yine de Allah ile konuşma şerefine erişemezdim. Çünkü Hz. Muhammed'in peygamberliğinin haricindeki bütün peygamberlikler kesilmiştir. Hz. Muhammed'den sonra artık şeriat getiren bir peygamber gelmeyecektir. Fakat şeriat getirmeyen peygamberlerin gelmesi mümkündür. Ancak her şeyden önce böyle bir kişinin Muhammed ümmetinden olması gerekmektedir."

Görüldüğü gibi Gulam bu sözlerinde peygamber olduğunu, ay ve güneş tutulmalarının kendisinin mucizesi olduğunu, kendisinin bunların tutulacağını önceden haber verdiğini "Hatem-ül enbiya" sözünün kendisinin peygamber olmasıyla çelişmediğini iddia ediyordu. Çünkü o "hatem" kelimesini son manasında almıyor, ondan sonra gelecek peygamberlerin ancak onun mührüyle gelebilecekleri, yani onun şeriatını ayakta tutmak şartıyla gelebilecekleri manasında yorumluyordu.

Gulam'ın davet ettiği mezhebin görüşü zamanla değişti. Gulam, önce Hz. İsa'nın ruhunun kendisine intikal ettiğini ve Allah'ın kendisine girdiğini iddia ederken, daha sonra Hz. Muhammed'in peygamberliğinin gölgesi altında peygamberlik iddiasıyla yetinmişti. Mucizeleri ise, yukarıda anlattığımız ay ve güneşin tutulması konusudur. Bugün artık astronomi çok ilerlemiştir. Rasathanelerde çalışan bilginlerin, aylar öncesinden güneş ve ayın tutulacağını haber verdiklerini görmekteyiz. Maddi ilimler onun devrinde de ileri durumdaydı. Verdiği haberin doğru çıktığı kabul edilse dahi, bunlarda mucizelik sıfatı yoktur. Çünkü mucize demek karşı çıkanları susturan olay demektir. Burada, başkalarının aciz kalması söz konusu olmadığı için, mucize de söz konusu değildir.

Kadıyanilik -Ahmediye- mezhebinin kurucusunun son dönemlerdeki iddiaları şunlardı: Gulam Ahmed peygamberdir. Allah ile konuşur. Hz. Muhammed'in şeriatını izah eder, onu yeniler ve onunla amel eder. Kendi inancına göre; hicri 14. yüzyılın başında, bu reformu yapmak için gönderilmiştir.

Gulam Ahmed'in yorum ve izahlarından bazıları şöyledir:

1) Kuran-ı Kerim'in övdüğü dinlere sahip olanlar, günümüzdeki dinlere sahip olanlardır. Kuran-ı Kerim, Yahudiliği ve Hıristiyanlığı iyi olarak zikretmiştir. Bugün Yahudi veya Hıristiyan adını taşıyanlar da bu sıfata dahildir.

Gulam Ahmed bu noktadan haraket ederek İngiliz yanlısı olmuş ve İngilizlerin Hindistan'a iyilikleri olduğunu, Müslümanların onlara itaat etmesi gerektiğini emretmiştir.

Gulam şöyle der: "İnsanlara defalarca açıkladığım inancım şudur: İslam, iki temel esasa dayalıdır. Birincisi; Allah'a itaat etmemizdir. İkincisi ise; güvenliği sağlayan, canlarımızı mütecavizlerden koruyan hükümetlere karşı çıkmamamızdır. Bu hükümet şu anda burada bulunan İngiliz hükümeti olsa dahi..."

Gulam, başka bir yazısında da şöyle der: "Müminlerin, kendilerini değiştirmedikçe, bunlara karşı nankörlük etmeleri haramdır. Herhangi bir mümin erkek veya kadının, ırzını ve malını koruyan, ailesini ve çocuklarını himaye eden, iyilikte bulunmayı yaygınlaştıran, üzüntüleri gideren ve iyilikler icad eden bir hükümdara karşı isyan etmesi asla doğru olamaz. Ey fetva isteyenler! Fetva alın, ilimsiz fetva veren âlimlerin görüşlerini kabul etmeyin. Onlar sapıyor ve saptırıyorlar."

2) Gulam Ahmed, gayesi sona erdiği için cihadın kalktığını, din hususunda fitne kalmadığına göre, cihada da lüzum kalmadığını iddia eder. Kendisinin bir savaşçı veya savaşa davet eden olmadığını beyan eder. Ve şöyle der: "Ben kendimi, insanların, Kureyş kabilesinin Haşimi kolundan ve Fatıma'nın oğullarından gelmesini bekledikleri, kan döken ve yeryüzünü kanla dolduracak olan bir Mehdi saymıyorum, bu hususdaki hadislerin doğruluğunu da kabul etmiyorum. Bu hadisler, uydurma hadis yığınından başka bir şey değildir.

Evet, ben kendimin, Hz İsa gibi mütevazi bir hayat yaşayan ve geleceği vaat edilen İsa olduğunu iddia ediyorum. Ben savaşmaktan ve savaştan uzağım. Azamet sahibi olan Allah'ın yüzünden perdeyi sulh ve okşama yoluyla açanım. Bu yüz, birçok ümmete kapalı kalmıştır. Benim prensiplerim, inancım ve talimatlarım, savaşma

ve kaldırma damgası taşımaktadır. Şuna kesin kanaatim var ki, bana tabi olanların sayısı arttıkça, var olduğu zannedilen cihadın devam ettiğini söyleyenler azalacaktır. Çünkü bana İsa ve Mehdi olarak iman etmek, cihadı terk etmek demektir."

Gulam, başka bir konuşmasında da şöyle der: "Bugün kâfirlerden kim, dinine davet edene karşı kılıç çekiyor, Müslümanları dininden alı koyuyor? Kim Müslümanların camilerde okunan ezanlarına engel oluyor?

Eğer İsa, güvenliğin hakim olduğu bu gibi günlerde ortaya çıkar da bu güvenliği hafife alır ve sebepsiz olarak, sadece din için kılıca baş vururs a, Allah'a yemin ederim ki, böyle biri yalancı ve düzenbazın ta kendisidir. O, doğru söyleyen İsa olamaz; asla, kılıç ve değnekle kalplere iman sokamaz. Sahih-i Buhari'de geleceği vaat edilen İsa'nın sıfatlarını belirleyen şu hadis mevcuttur. O, savaşı bırakacaktır. Yani vaat olunan İsa, savaşmak için gönderilmemiştir," demektedir.

"Bu mesele hayreti muciptir, çünkü sizler bir yandan Kuran-ı Kerim'den sonra gelen en doğru kitap Buhari'dir dersiniz, diğer yandan Buhari ile açıkça çelişen kitaplardaki hadisleri kabul edersiniz. Halbuki, buna benzeyen binlerce kitabı kabul etmemeniz gerekirdi. Çünkü bunlar sadece Buhari'ye değil, Kuran-ı Kerim'e bile açıkça ters düşmektedirler."

3) Gulam Ahmed kendisine tabi olmayan Müslümanların, onu yalanlamadıkça ve kâfir saymadıkça, kâfir olmayacaklarını; şayet onu yalanlar ve kâfir olduğunu ilan ederlerse, kendilerinin yine de kâfir olmayacaklarını söyler.

Gulam Ahmed, kendi görüşleri karşısında insanları üç gurupta mütaala eder:

a) Söylediklerine inanan ve kendisine tabi olanlar.

Gulam'a göre, üstün derecelere ulaşanlar işte bu zümreden olanlardır.

b) Kendisini yalanladıkları ve kendisine kâfir deyip demedikleri belli olmayanlar.

Gulam bunlar hakkında şöyle der: "Anlatılması gereken bir husus da şudur: Yalanlayanların kâfirliğine hüküm vermek şeriat getiren peygamberlerin işidir. Bu gibi peygamberlerden olmayan ve kendilerine ilham gelen veya peygamberlerin sözlerini nakleden zatların dereceleri ve Allah katındaki mevkileri ne kadar yüce olursa olsun, Allah Teala onlara ne kadar kendisi ile konuşma lütfunda bulunursa bulunsu, bunları inkâr etmek kimseyi kâfirliğe götürmez. Fakat bu, Allah'a yakın olan kulları yalanlayan insan, bedbaht bir insandır. Çünkü inkârı sebebiyle gittikçe kalbi katılaşır, nihayet göğsünde iman nurunu kaybeder."

c) Gulam Ahmed'in kâfir olduğunu ilan edenler ve onu yalanlayanlar.

Gulam, bu tür insanların kâfir olacaklarına hüküm veriyor ve şunları sölüyor: "Şüphesiz ki ben, hak ve doğruluktan sapan herkesi murdar ve pis kabul ederim. Fakat ben, Kelime-i Şahadet getiren herhangi bir insana, benim kâfir olduğumu söylemedikçe, beni yalanlamadıkça, dolayısıyla bizzat kendisi kâfirliğe düşmedikçe kâfir demem. Görüldüğü gibi bu durumda, sürekli olarak karşı tarafın hareketi belirleyici olur. Onlar bana kâfir dediler. Bu hususta aleyhime fetva verdiler. Onlar beni kâfir sayarak kendileri kâfir olmuşlardır. Rasulullah'ın

fetvası bunu gerektirmektedir. Onlar benim sözümle kâfir olmuyorlar; bizzat kendileri, Rasulullah'ın fetvasının şümulüne girerek kâfir oluyorlar."

Gulam Ahmed bu nedenle, taraftarlarına, kendisini yalanlayanların veya "kâfir" diyenlerin cenaze namazlarını kılmalarını yasaklıyor ve kendisine sorulan bir soruya şu cevabı veriyordu: "Açıkça bize küfredenin ve bizim kâfirliğimizi ilan edenin, dolayısıyla bizi yalanlayanların en katmerlisi haline gelenin cenaze namazını kılmak elbette doğru olamaz. Buna mukabil durumu açıklığa kavuşmayanın cenaze namazını kılmakta bir sakınca yoktur. Çünkü cenaze namazı aslında duadan ibarettir, ama her halukârda bunlardan uzak kalmak daha iyidir. Yani; Gulam'a iman ettiğini bildirmeyinin cenaze namazını kılmamak daha evladır."

ç) Kadıyaniler, Gulam Ahmed'in peygamberliğine iman etmeyen erkeklerle, Kadıyani olan kadınların evlenmelerinin caiz olmadığı görüşündedirler. Ancak Kadıyani olan erkeklerin Gulam'ın peygamberliğine inanmayan kadınlarla evlenmesine cevaz verirler.

Kadıyaniler bu davranışlarıyla Kadıyani olmayanlara ehl-i kitap muamelesi yaparlar. Bu da onların kendilerinden olmayanları Müslüman saymadıklarını gösterir. Çünkü Müslüman saysa idiler, Kadıyani olan kadınların kendilerine muhalif olanlarla evlenmelerini yasaklamazlardı.

Gulam Ahmed'e tabi olanlardan birisi bu hususta şöyle diyor: "Mezhep veya din farklılığı iki eşten birini murdar kılmaz. Eğer bu tür bir farklılık eşlerden birini murdar kılacak olsaydı, İslam dini Müslüman bir erkeğin kitap ehli bir kadınla evlenmesine müsaade etmezdi. İs-

lam'ın Müslüman bir erkeğin Hıristiyan ve Yahudi bir kadınla evlenmesine müsaade edip, Müslüman bir kadının bunlarla evlenmesine müsaade etmemesi, din ve mezhep farklılığının eşlerden birini pis (murdar) saymayacağına bir delildir. Kadın, yaratılış itibari ile zayıftır. Bu sebeple kadının, kocasının zora veya benzeri yollara başvurması halinde tesir altında kalacağından korkulur. Bunu herhangi bir akıl sahibi inkâr edemez."

Evet, Gulam Ahmed'in üzerinde karar kıldığı görüşleri işte bunlardır. Ölürken dahi aynı görüşler üzerinde ısrar ederek ölmüştür. Gulam Ahmed, 26 Mayıs 1908'de ölümünden önce Ahmediye cemaatinin sevk ve idaresinin, cemaatin bütünü arasından seçilecek bir meclise ait olacağını, bu meclisin de kendi arasından halifesini seçeceğini ve halifenin dini reis olacağını vasiyet etmiştir.

Gulam'ın ilk halifesi "Mevla Nureddin"dir. Bu zat, Gulam'ın talimatlarını muhafaza etmiştir. Ahmediye cemaati emsali görülmemiş çalışmalarıyla temayüz etmiş bir cemaattir. Üyelerinin çoğu, geniş bir kültüre sahiptir. Eğer bu cemaat İslam için çalışmış olsaydı, ona büyük hizmetleri olurdu. Ne yazık ki, inançları batıl, davranışları sakattı.

Bu arada, Ahmediye fırkasını icad eden ailenin dışından birisi bu cemaate halife seçilmiş ise de, cemaat içinden bazı guruplar, Gulam Ahmed'in soyundan yeni bir Mehdi'nin geleceğine inanmaya devam etmiş, daha sonra da bu inanç, bütün cemaate hakim olmuştur.

Acaba bu cemaat, Gulam Ahmed'in bıraktığı gibi devam etmiş midir? Değişikler olmuş mudur? Bu değişiklikler nelerdir?

Gulam'ın ölümünden sonra cemaatin içinden, Gulam'ın peygamber olmadığını, onun sadece kendisine ilham gelen ve hadis nakleden biri olduğunu söyleyen bir topluluk çıkmıştır. Gulam'ın kendi eserlerinde de, kendisine ilham gelen biri olduğunu ifade eden cümleleri mevcuttur.

Buna rağmen Gulam'ın cemaati, Gulam'ın kendisine vahiy gelen bir peygamber olduğuna inandı. Peygambere verilen sıfatları ona da verdi ve ismi anıldığı zaman ona aleyhisselam dedi. Bu cemaat, Gulam'ın peygamberliğini ispat eden bir kısım mucizelerin bulunduğuna da inandı.

Cihad konusunda da Kadıyanilerden bazıları, hükmü sona eren cihadın maksadının, dinin kendisini savunma şeklindeki cihad olmayıp, saldırı mahiyetindeki savaş olduğunu söylemişlerdi. Bu yorum şekli pek mahzurlu değildir. Buna rağmen, İslami savaşların savunma mahiyetinde olduğunu ve bazen savunmanın da hücuma dönüşebileceğini belirtmemiz gerekir. Kadıyaniliğin diğer presipleri üzerinde bu cemaatin herhangi bir itilafı görülmemiş, sadece İngiliz yanlısı olanların, İngiltere'nin Hindistan'daki fonksiyonunun zayıflaması sebebiyle zayıfladıkları görülmüştür.

Bu fenomen nasıl doğmuştu? Hz. Muhammed'in izinde yürüyen ve onu canından çok sevdiğini söyleyen bir şahıs, yıllardan beri devamlı olarak Allah'tan ilahi işaretler ve bildiriler aldığını ve kendi şahsı ile İslam'ın yeniden doğuşunun yaklaştığına dair Allah'ın bizzat kendisine haber verdiğini iddia etti. Bu ses, Hindistan'ın uzak bir eyaletinde, dünyanın geri kalan kısmı ile hiçbir haberleşme imkânı olmayan Kadıyan isimli küçük bir

kasabada yaşayan Mirza Gulam Ahmed isimli bir zattan geliyordu. Bu kişi, son yıllarda serveti elden giden çok köklü, asil bir ailedendi. Ciddi bir öğrenim görmemişti. Ancak Kuran-ı Kerim ve diğer dinlere ait kitaplar üzerinde derin çalışmalar yapmıştı ve bu ebedi gerçekler hakkında geniş bir bilgi birikimine sahipti.

Kadıyanilik, 19. yüzyılın sonlarına doğru, Mirza Gulam Ahmed Kadıyani tarafından kuruldu. Mirza Gulam Ahmed, 1840 yılında Pencab eyaletine bağlı Kadıyan'da doğdu. 6 yaşında tahsil hayatına başlayan Gulam Ahmed, 18 yaşlarına kadar Kuran-ı Kerim, Farsça, Arapça mantık ve felsefe dersleri aldı. Babasından da hekimlik mesleğine ait bazı bilgiler öğrendi. Gulam Ahmed, 1864'ten 1868'e kadar Sialkot'ta, bölge mahkemesinde memur olarak çalıştı. Bu zaman içerisinde misyonerlerden Hıristiyanlık hakkında geniş bilgiler aldı. Hindularla tartışmalara girişti. İskoç papazı olan Butler ile samimi bir dostluk kurdu. Onunla uzun görüşmelerde bulundu.

Daha sonra, işlerinde kendisine yardımcı olması için babası onu yanına çağırdı. Ancak beceriksizliği sebebiyle "bir kenara itilen ve kendi haline terk edilen" bir durumda kaldı. Kendisi bunu şöyle ifade eder: "Babam bana olan ümitlerinin üstüne bir çizgi çizdi ve beni, ekmeğini yiyen ve fakat kendisi için bir şeyler yapmayan bir misafirden birazcık daha ileri gördü."

Gulam Ahmed bundan sonra inzivaya çekildi. Bu arada Kuran, tefsir, hadis sahasında çalışmalar yaptı; diğer dinler hakkında bilgi topladı. Bu inziva hayatı, Gulam'ın küçük yaştan beri gördüğü rüyalar ve garip davranışlara yeni bir şeyler daha eklenmesine sebep ol-

du. Ayrıca o, aşırı derecede unutkan ve dalgın biriydi. Pek çok hastalık sahibiydi. Kendisi bu hastalıklarını şöyle ifade eder: "Ben, müzmin hasta bir insanım. Baş ağrısı ve baş dönmesi, uykusuzluk ve kalp çarpıntısı ve vücudumun alt kısmının uzayıp giden hastalığı hep şekerdendir. Çoğunlukla gece ve gündüz yüz defadan çok idrara çıkarım."

1876 yılında babasının ölmesi üzerine, Gulam Ahmed'in hayatında yeni bir devre açıldı. Babasının ölümüyle, kendi anlayış ve ifadesine göre "dünya adamı olmadığı için" ailenin geçim ve idaresini nasıl çözümleyeceği korkusunu yaşarken, gaybdan duyduğunu söylediği bir ses kendisine, "eleysallahu bi-kafin 'abdehu" (Allah kuluna yetmez mi?) diye seslendi.

Bundan sonra, babasının işlerini kardeşine bırakarak inzivaya devam etti. Bu dönemde Farsça, Arapça ve Urduca dillerinde yazma alışkanlığını kazanmak için bazı denemelerde bulundu. 1877-1878 yıllarında gazetelerde Hindulara ve Hıristiyanlara karşı makaleler yazdı. Hindu ve Hıristiyanların, Müslümanları yaylım ateşine tuttuğu bir zamanda, onun İslamiyet'i savunmak için giriştiği bu faaliyet, halkın oldukça ilgisini çekti ve onun kişiliğini ön plana çıkardı.

Hindistan, 19. asrın sonlarında ciddi bir fikri huzursuzluğa sahne olmuştu. Ortada pek çok görüş dolaşıyordu. Hıristiyan misyonerleri Hindistan'ı baştanbaşa sarmıştı. Müslümanları kendi dinlerine çevirebilmek, en azından onları şüpheye düşürmek için oldukça gayret gösteriyorlardı. Bu dönemde dini inanç ve bağlılık dikkate değer bir şekilde zayıflamıştı. Halk bir kurtarıcı bekliyordu.

Gulam, halkın bu beklentisini iyi değerlendirdi. Bir yazısında Hindu ve Hıristiyanlara karşı 50 ciltlik bir reddiye yazacağını ama bastırabilmek için Müslümanların abone olup peşin para vermeleri gerektiğini bildirdi. Halkın çoğu onun bu isteğine uydu. Bundan sonra Gulam Ahmed, 1880'de Barahin-i Ahmediye ismini verdiği bu kitabın ilk iki cildi ile yayın hayatına girdi. Onun bu kitabı, Hinduların ve Hıristiyanların basın yayın yoluyla saldırdığı Müslümanlarca takdirle karşılandı.

Bu iki ciltte Gulam Ahmed, İslam'ı diğer dinlere karşı savunmuştu. Bu arada kendisine ilham geldiğini, keramet gösterdiğini de yazmış, kendi şahsiyetini böylece ön plana çıkarmıştı. Müslümanlar onun bu tutumundan şüphe etmediler. Hatta ona destek verdiler. Mesela, Müslümanların ileri gelenlerinden Muhammed Hüseyin Batalavî, "İşa'atu's-Sünne" isimli kendi dergisinin altı sayısında (Haziran-Kasım 1884) bu kitabın lehinde yazılar yazdı.

1884 yılına kadar kitabın üçüncü ve dördüncü ciltleri de yayınlandı. Gulam Ahmed, bu ciltlerde vahyin kesilmediğini, kesilmemesi gerektiğini, Peygamberimize tam uyan birinin, peygambere verilen zahiri ve batını bilgilerle donatılacağını, bu gibi kimselerin sezgiye dayanan bilgilerinin peygamberlerin bilgisini andırdığı gibi hezeyanlarda bulunuyordu.

Ayrıca bu yolda kendisinin pek çok vahiy aldığını söylüyordu. Ve İngiliz hükümetine övgüler yağdırarak, cihadın gereksizliği üzerinde duruyordu. Onun bu görüşleri, bu tür bir kültür içerisinde büyüyen Hind Müslümanlarınca fazla yadırganmadı ise de, içlerinden ileri görüşlü olan bazı âlimler, bu vahiylerin(!) birer fantezi

olduğunu, Gulam Ahmed'in yakında daha ileri iddialarda bulunacağını sezerek ona karşı cephe aldılar.

Gulam Ahmed, adı geçen kitabında kendisinin bir müceddid olduğu izlenimi vermiş, bu görüşleriyle Müslümanlar tarafından kısmen iyi karşılanmış, hiç değilse aleyhinde bulunulmamıştır. Bundan cesaret alan Gulam Ahmed, 1885'te kendisini açıkça 14. hicri yüzyılın müceddidi olarak ilan etti. Buna göre, kendisi 14. hicri yüzyılın başında, Allah tarafından dinini yenilemek üzere gönderilmişti. Bundan sonra o, diğer dinlere karşı Barahin'de başlattığı tartışmayı seyahatleriyle sürdürmeye başladı. İlk tartışmada ağırlığını koyarak iddiasını sürdürdü ve bu tartışmanın sonucunda, Urduca kaleme aldığı Surne-i Çeşm-i Arya (Arya'nın Gözüne Sürme) isimli kitabını yayımladı.

1885-1888 yılları halkın nabzını yoklamak için seyahatlerle geçti. Bu seyahatlerde durum ümit verici görülmüş olmalı ki, Gulam Ahmed bundan sonra bir adım daha ileri atarak, 1 Aralık 1888'de, seyahat için bulunduğu Ludhiana'da bir bildiri yayınlayarak, Allah'ın kendisine, taraftarlarından biat alarak, ayrı bir cemaat oluşturmasını buyurduğunu bildirdi. Biat şartları on maddede toplanmıştı. Buna göre; Gulam Ahmed'e biat eden kimse şirkten ve her türlü büyük günahtan sakınacak, namazını hatta teheccüt namazını da aksatmadan kılacak, bütün insanlara iyilikle davranacak, her durumda Allah'a bağlı kalıp kendini O'na adayacak, Kuran'ın yolundan yürüyecek, dine, İslam'a bağlılığa kendi hayatı ve malından, şerefi, çocukları ve kıymetli bildiği her şeyden çok değer verecek, dini dünyanın üstünde tutacak ve son olarak da kendini Gulam Ahmed'e kopmayacak derecede bağlayacak ve ölünceye kadar ona itaat edecek.

Gulam Ahmed, müceddidliği ile ilgili olarak Ayine isimli eserinin 346, Risale-i Tuhfe-i Bağdat isimli eserinin 11 ve el-Mektub isimli eserinin 6. sayfalarında şöyle diyordu: "Allah beni bu yüzyıl ve bu zaman için imam ve halife kıldı ve beni bu yüzyılın başında insanları karanlıklardan aydınlığa çıkarmam için müceddid olarak gönderdi."(49)

1857'de Hindistan Müslümanları, İngiliz idaresine karşı Sipahi Ayaklanması ismiyle tarihe geçen bir girişimde bulunmuş, ancak başarılı olamamışlardı. Bu sebeple İngilizlerin gözü devamlı olarak Müslümanların üzerindeydi. Bunu iyi bilen Gulam Ahmed, Barahin-i Ahmediye'nin ilk cildinin neşrinden itibaren, davranışlarının siyasi bir amacı olmadığını, bütünüyle idareye ve İngiliz hükümetine sadık ve bağlı olduğunu her fırsatta tekrarlamıştı. Bununla ilgili ifadelerinden bazıları şöyleydi: "Kalemimle hükümete hizmet ediyor ve eserlerimde İngiliz hükümetine sadakat ve muhabbeti yazıyorum... Biz kalemimizle bu devletin emrindeyiz; iyiliği için duacıyız, hizmetkârıyız. Gerçek İslam delililerini, yumuşaklıkla, çeşitli ülke halklarına arz etmekle emrolundum; bu yüzden kanatları altında hayatımı sulh ve güven içinde sürdürdüğüm İngiliz hükümetine karşı herhangi bir kötü düşüncem yoktur." Böylece İngiliz hükümetini emniyete alan Gulam Ahmed, halktan kendi adına biat almasından bir buçuk yıl sonra, yani 1891'de, hayatının üçüncü dönemine başlar. Buna göre, aldığı vahiyle ona Hz. İsa'nın normal bir şekilde öldüğü, kendisinin Müslümanların beklediği "Mesih" ve "Mehdi" olduğu bildirilmiştir.

O, bu konudaki görüşlerini Urduca olarak peş peşe yayımladığı Feth-i İslam, Tavzîh-i Meram (22 Ocak 1891)

ve Hale-i Evham (3 Eylül 1891) isimli eserlerinde açıkladı. Onun bu konudaki görüşleri özetle şöyle idi:(50)

"Hz. İsa çarmıhta ölmemiştir. O, öldü zannedilerek mezara indirildikten sonra kendine gelmiş, yaralarını Merhem-i İsa denilen bir ilaçla iyileştirdikten sonra, İncil'i yaymak ve özellikle kayıp 'On İsrail Koyununu' aramak üzere Keşmir'e seyahat etmiştir. Orada iken 120 yaşlarında ölmüş ve Srinagar'da gömülmüştür. Bu bakımdan ahir zamanda gelmesi beklenen Mesih, Hz. İsa değil, yaradılış bakımından ona benzeyen ama Muhammed ümmetinden biri olacaktır. Ayrıca Müslümanların beklediği Mehdi ve Mesih aynı şahıslardır. O da Mirza Gulam Ahmed'dir. O hem Hz. Muhammed, hem de Hz. İsa'nın ruhunu taşıdığı için barışçıdır."

"Cihadını kılıçla değil, propaganda ile yapıp İslam'ı yayacaktır. Davasının doğruluğunu ispat için ileri sürdüğü deliller, kendisine indirilen vahiy ve mucizeleri sebebiyle ona inanmak zorunludur."

Gulam Ahmed, İtmamu'l-Hucce isimli eserinin 3. sayfasında da Mehdi ve Mesihliği ile ilgili "vahiy" için şöyle diyordu:

"Rabbim bana bildirdi ve beni bu yüzyılın müceddidi kıldı ve dedi ki: 'Onların bekledikleri Mesîhu'l-Mev'ud ve el-Mehdiy-yu'l-Ma'hud sensin.' Ve yine dedi ki: 'Biz seni Mesih İbn-i Meryem kıldık.'"(51)

Bu görüşlerini açıkladıktan sonra, onun hayatı Müslümanlarla ve Hıristiyanlarla mücadele içinde geçti. Aleyhinde birtakım yazılar ve kitaplar yayınlandı. Başlangıçta Gulam Ahmed'in kitabı "Barahin" için övgüler yazan Hüseyin el-Batalavî, onun küfrüne dair bir fetva yayımladı. Gulam Ahmed kendisinin kâfir ve Deccal oldu-

ğu ile ilgili olarak yapılan yayınlara aldırış etmedi. Bunları "tahkike dayalı olmayan hased, zulüm ve iftira" olarak gördü. Görüşlerini yaymak için seyahatlere ve tartışmalara devam etti. Tartışmaların birinde halk Gulam'a saldırmak istedi ise de, polisin müdahale etmesi üzerine ona bir şey yapamadılar.

Gulam Ahmed, 27 Aralık 1891'de taraftarlarını bir toplantıya çağırdı. "Celse" ismi verilen bu toplantı, kendisine göre oldukça başarılı geçince, bunun her yıl yapılmasını istedi. Gulam Ahmed, 1893-1894'te Arapça olarak yeni kitaplar neşretti. Bunlar, Keramatu's-Sadikîn, Hamametu'l-Buşra, Nu-ru'l-Hak, Sırrı'l-Hilafe'dir.

Gulam, kendisine karşı çıkanlara meydan okuyarak, bu kitapların benzerini yazmaya davet etti. Ayrıca Allah'ın kendisine bir gecede kırk bin Arapça kelimenin köklerini öğrettiğini iddia etti.

Hemen her devirde, Peygamber Efendimizin sahih hadislerinde haber verdiği "mehdiyet" kavramını suiistimal edenler olmuştur. Hak adına hakkın ihlal edildiği bu mesele, günümüzde de bazı tezahürleri ile karşımıza çıkmaktadır. Öyle ki; mevzu da, mevzuun kahramanları da, insanları saptırmak için kullandıkları yol ve yöntemler de hep aynı ve bütün sahtelikleri ile işin içyüzünü bilenlere tüm açıklığı ile sırıtmaya devam etmektedir. Bu zevatın mehdiyetlerini ilan etmekle kalmayıp, yer yer bulunduklarını iddia ettikleri makam adına; dinin hükümlerini gevşeterek uydurdukları hezeyanlarla, cahil insanları bozdukları da görülmektedir. İşte halkı aldatarak, kendileriyle birlikte dalalete sürükleyen tüm bu şarlatanları, tarihin kirli yapraklarından arayıp bulduğumuz Ahmed Kadıyani'nin şahsında inceledik. Zaman

zaman duyduğumuz diğerlerine, Gulam Ahmed, sadece bir örnektir.

Kadıyaniliğin dünyanın 180 ülkesinde, milyonları aşkın üyesi bulunmaktadır. Günümüzde, Londra'da yaşayan Mirza Tahir Ahmed liderleridir. Kaleme aldığı eserlerinden bir tanesi Türkçe'ye aktarılmıştır. Eserin Türkçe ismi "Din Adına Kan"dır. Kendisi bu eserde şöyle demektedir. "Ben, terörün her çeşidine şiddetle karşıyım. Bunu herkes böyle bilsin. İster bu terör ırkçılık, renk ve herhangi bir millet uğruna işlenmiş olsun, ister din adına olsun. Gayesi görünürde her ne kadar faydalı olursa olsun her zaman ve her yerde kınanmaya müstahaktır. İslamiyet hiçbir zaman, hiçbir yerde terörü asla sevmez. Onun için terör ve İslamiyet arasındaki fark, doğu ile batı, nur ile karanlık arasındaki farka benzer. Albay Kaddafi petrolden kazandığı servete dayanarak örgütlenmiş bir terörizme arka çıkmaktadır. Peki, onun yaptıklarının dinle ne alakası vardır? Suriye hükümeti de geçmişte teröre destek olmuştur. Bunun hiçbir dini tarafı yoktur. İslamiyet buna müsaade eder mi? Eğer öyle olsa, o zaman İslamiyet ve sosyalizm arasında fark kalmaz. Doğrusu, Albay Kaddafi'nin yazmış olduğu 'Yeşil Kitap' adlı eserin sadece cildi yeşildir. İçindekiler ise baştan sona kadar 'kızıldır'!

İslamiyet'in rengi aynı anda hem yeşil hem de kızıl nasıl olabilir?... Kanlı devrimlerle İslamiyet'in hiçbir alakası yoktur. Bu gibi devrimleri gerçekleştirmek isteyenlere gerçek Müslüman ülkelerde hiç yer yoktur. Ben, yüzyıllık tarihimiz boyunca her türlü zulüm, baskı, eziyet ve işkenceye uğratılmış bir cemaatin manevi başkanı olarak her türlü terörü şiddetle kınarım. Bana göre sade-

ce İslamiyet değil, hiçbir hak dini –adı ne olursa olsun- Yüce Allah'ın adına masum erkek, kadın ve çocukların kanını dökmeye, onlara zulüm ve eziyet etmeye asla müsaade etmez. Allah, baştan başa bir sevgidir. Bir aşktır. O, büsbütün barıştır. Sevgiden nefret doğmaz ve gerçek barış hiçbir zaman insanoğlunu savaşa sürükleyemez."

Ahmedi Müslümanları diğer Müslüman gruplardan farklı kılan başka bir özellik, teokrasiye muhalefet etmeleridir. Ahmedi Müslümanlar yüz senelik tarihleri boyunca teokrasiden değil, bütün din ve mezheplere eşit mesafede olduğundan, laik bir devlet yapısından yana olmuşlardır.(52)

Bugünkü dünya, insanın 50 yıl önce rüyasında bile göremediği en yüksek ilmi ve teknolojik ilerlemelere ulaşmışken, ahlaki ve ruhi değerler bakımından hızla bozulmaktadır. Bu bozulma her gün, özellikle Batı ülkelerinde gittikçe artan bir hızla yayılmaktadır. Üstelik bu bozulmadan İslam dünyası da nasibini almıştır. Geleneksel ulema düzeninin bozulduğu, farklı bir söyleyişle, Müslümanların başıbozuk kaldığını gören bazı kendini kandırmış sahtekârlar, arkalarına cahil Müslümanları takarak onları da saptırmaya çalışmaktadırlar.

Tarih, bir fırsatını bulduklarında, bu tür şahısların neler yapabileceğinin kanıtlarıyla doludur; örneğin, Haşhaşilerin lideri Hasan Sabbah gibi. Kurduğu sözde tarikatının müritlerine afyon içirerek, onların cennette olduklarını ve büyük işi kendisinin onlara bahşettiğini söyleyerek kandırıyordu. Daha sonra da kendine fedai yaparak şahsi emelleri doğrultusunda onları kullanıyordu.

"Kötü örnek, örnek değildir" denilir, bu gibi şarlatanlara bakarak gerçek âlim ve velileri de inkâra yeltenmek doğru değildir. Bu gibi sapık itikatlı kişilere karşı en büyük silah, kişinin, dinin aslını doğru kaynaklardan ve âlimlerden öğrenerek, cehaletten kurtulmasıdır. Maalesef, Türkiye'de ve daha dünyanın pek çok yerinde, sadece Müslümanların cehaletinden dolayı, birçok dalalet ehli, Müslümanları kendi uydurma fikirlerine göre yönlendirebilmektedir. İlahi takdire bakın ki, Müslümanlar Allah'ın dininden uzak kalmanın cezasını, kendilerini aldatan sapıkların ardına düşmekle ödüyorlar!

İslam, bütün gerçeklerin damıtılmış, arıtılmış ruhudur. Bir tek temel gerçek yoktur ki, Kuran-ı Kerim'de yer almamış olsun. Kuran, Allah'ın bütün peygamberlerine ve onlara bahşedilen vahiy ve bilgilere inanmamızı emreder. Böylece Kuran, evrensel ve mükemmel bir kılavuzdur. Her kim onu hayatı için kanun yaparsa ve her işinde ve davranışında ona uyarsa, Allah da onu bu dünyada ve ahirette gözetir. Gerçek kurtuluş (selamet) budur. Başka bir kurtuluş yolu yoktur. Dünyada ve ahirette hayatın mükemmel olarak gerçekleşmesi ancak buna bağlıdır. İslam'ı gerçek kaynaklarından, Ehl-i Sünnet âlimlerinin eserlerinden öğrenmelidir. Onların hayatları sünnete en uygun olanı ve ahlakları Hz. Peygamber ahlakı üzeredir. İslam'ı en güzel bilen ve yaşayan Rasulullah'ın sünnetinden başka hakiki kurtuluş yolu da yoktur.(53)

"Peygamberlik Kapısı Açık Olsaydı..."

Mevdudi'nin yalancı peygamber Gulam Ahmed Kadıyani hakkındaki kanaati şöyleydi: "Mirza Gulam

Ahmed o kadar basit bir adam ki, eğer peygamberlik kapısı açık olsaydı bile en azından aklı başında biri onun peygamber olabileceğini kabul etmezdi."(54)

Vakıa, Kadıyanilik fitnesi, Hindistan'da zamanındaki İslam âlimlerini ve fikir liderlerini de endişelendirdi. Bu yüzden onlar, kalem ve dilleriyle ona karşı mücadele ettiler. O fitneye kendini kaptıranlara İslam dairesinden çıkmış nazarıyla baktılar. Bu, İngiliz idaresi altında iken yapılabilecek en büyük şeydi. Ancak Hindu liderleri Kadıyanilik fikrini desteklediler, korudular ve geliştirdiler. Zira Kadıyanilik Hindistan'a kutsilik sıfatı veriyor; Müslümanları Arap Peygamber'den, Mekke-i Mükerreme ve Medine-i Münevvere'den, Ahmed Gulam ve henpalarının kutsiyet elbisesi giydirdiği şehre, yani yalancı peygamberin şehri Kadıyan'a çeviriyordu. Mesela; Kadıyanilerden birisi der ki: "Kadıyan şehrindeki beklenen İsa'nın kubbesi olan Beyza Minaresi'ni ziyaret eden kimse, Medine'deki Peygamber'in mescidine tahsis edilen bereket ve ihsana nail olur. Kadıyan'a yaptığı büyük hac sırasında kendisini bu bereketlerden mahrum eden adamdan daha kötüsü kimdir?" Mirza Ahmed'in ikinci halifesi de şöyle der: "Kadıyan'a yapılan hac, Beyt-i Haramı'na yapılan haccın bir benzeridir."

Bir başka Kadıyani de şöyle der: "Kadıyan şehrini hac etmeksizin Mekke'ye yapılan hac, boş ve sevapsız bir hac'dır. Çünkü bugün Mekke'ye yapılan hac hedefine ulaşmamakta ve hacı vazifesini eda etmemektedir."

Sonra bunlar bir adım daha attılar ve Allah'ın Kâbe-i Muazzama ve Mescid-i Aksa gibi mübarek yerler hakkında indirdiği ayetleri Kadıyan şehri için uygulamaya başladılar. Mesela Mirza Gulam Ahmed, Allah'ın "Kim

oraya girerse emindir." sözünü te'vil ederken şöyle der: "Bu ayet Kadıyan şehrinde bina edilen mescidi vasf etmektedir." Ve devamla der ki: "Allah'ın kulu Muhammed'i, Mescid'i Haram'dan geceleyin çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa'ya götüren Allah ne yücedir." (İsra: 17/1) ayetinde geçen Mescid-i Aksa'dan kasıt, Kadıyan Mescidi'dir.

Şimdi de ikinci halifeyi dinleyelim: "Beklenilen Hz. Mesih'in (İsa) bizim Mekke veya Medine'de öleceğimize dair ilhamına gelince, deriz ki, bu iki isim şüphesiz Kadıyan şehridir."

İşte böylece Kadıyaniler bu davalarını; peygamberi, merkezi taraftarları, halifeleri, mukaddesatı, tarihi ve şahsiyetleri olan bir din haline getirmeye; Kadıyanilerin taraftarlarının ebedi İslam kültürünü, İslam kaynaklarını, İslam mukaddesatını teşkil ettiğini belirtmeye ve onların İslam'ın ruhi merkezi olan Mekke ile ilişkilerini kesmeye başladılar. Hatta bunlar kendi adamlarına "radıyallahu anh", liderlerine "aleyhisselam", Mirza'nın ailesine "ümm'ül mü'minin" gibi lakaplar takıyorlar ve Mirza'dan Kütüb-ü Sitte'nin senetleri gibi isnatlarla hadis rivayet ediyorlardı. İşte bu sebeple Hindu liderleri - mesela vefat eden Hindistan Başbakanı Pandit Cevahir Lal-Nihro- Kadıyanilik fikrini benimsiyorlar ve onu bir vatan davasıymış gibi müdafaa ediyorlardı. Aynı şekilde İngilizler de bu fitneyi destekliyor ve cesaretlendiriyorlardı. Hatta onun tohumunu atan ve destekleyenler de İngilizlerin ta kendileridir. Çünkü Kadıyanilik davası Müslümanların safları arasında ayrılık tohumları atmak ve onları dağıtmak vazifesini görüyordu. Vakıa, bu dava sömürücü hedeflerini gerçekleştirmek için en güzel bir

silahtı onlar için. Müslümanların, Kadıyanilerin Müslüman olmadıklarını ve İslam dairesinden çıktıklarını ilan etmelerine rağmen, İngilizler bunlara kulak asmayıp Kadıyanileri Müslümanlardan bir gurup olarak kabul etmekte ısrar ettiler. Aslında onlar, bunun ötesinde, bir yandan fikir ve dava yönünden Müslümanları parçalayacak bir fırkayı İslam ümmeti arasına yerleştirmek, diğer yandan da İngiliz menfaatleri için İngiliz idaresinin kuvvetlenmesini sağlamak kastı ile bu ümmetin varlığını ve bekasını yok etmek istiyorlardı. Ve İngiliz sömürüsü Kadıyanilik meselesini geliştirmeye, fikir ve deha yönünden onu beslemeye devam etti. Öyle ki, siyasetine karışmak sureti ile her işine burnunu soktu. Nihayet sömürü, bu tehlikeli akımın elinden tuttu, onu cesaretlendirdi ve sonunda da şehir idaresinde ve orduda önemli makamları onlara tahsis etti.

Müslümanlar, İngiliz ihtilali sırasında defalarca Kadıyanilerin kendilerinden ayrılmasını istediler. Ama sesleri dağların eteklerinde ve vadilerin düzlüklerinde yankı yapmaktan başka bir işe yaramadı. İslam ümmetinin Kadıyanilerden ayrılma isteğini destekleyenlerin başında gelen İslam mütefekkiri Dr. Muhammed İkbal, İslam'ı bu tehlikeden korumak istedi. Kadıyanilerin tuzaklarını daha başlamadan bertaraf etti. Sağlam ve temiz dini, etrafını saran pisliklerden ve hurafelerden temizledi. Gazetelerde neşrettiği sayısız açıklamalar ve makalelerde bu tehlikeli akıma karşı İslam'ın durumunu ve Kadıyanilerin sırlarını açıkladı. Onların esas hizmetlerinin gayesinin Britanya sömürüsünü desteklemek ve onun kuyruğunu havada tutmak olduğunu delillerle gösterdi. Mesela makalelerinin birinde der ki:

"İslam ümmeti arasındaki her taife, varlığını yeni bir nübüvvet iddia etmek ve zorlamadan ibaret bu nübüvveti tasdik etmeyen bütün Müslümanların, bunlara, İslam birliği aleyhine ciddi bir tehlike gözüyle bakmaları gerekir. Çünkü onun birliği, karşılıklı dayanışması, yardımlaşması sadece nübüvvetin son bulduğu inancına dayanır."

"Bu sabit durumu ciddiyet ve inayetle açıklaması, millet birliğini korumak için bütün ehemmiyetle üzerine eğildikleri bu mesele hususunda Müslümanların duygularını kabartmaya çalışması hükümetin bir vazifesidir."

"Hint idarecileri için en hayırlısı (ki o zaman idareciler İngilizlerdi) Kadıyanileri Müslümanlardan ayrı bir ümmet olarak itibara almalarıdır. Hem bu ayrılış Kadıyanilerin durumlarına da uygundur. Bundan sonra Müslümanların onlara tahammül etmeleri mümkündür. Tıpkı diğer dinlerin varlığına tahammül ettikleri gibi."

Dr. Muhammed İkbal o zamanların en büyük gazetesi olan "Statesman" gazetesine gönderdiği bir mektupta bu meseleyi ele alarak şöyle demişti:

"Kadıyanilik, Peygamber'in nübüvvetine karşılık, yeni bir taifenin kurulmasını hedef edinen kuvvetli bir örgüttür. Bundan dolayı da Kadıyaniler, dini ve sosyal hususlarda Müslümanlardan tam olarak ayrılmayı tercih etmektedirler."(55)

"Muhammed'in peygamberlerin sonuncusu olduğu hakkındaki inancımız, İslam dini ile, tevhid akidesi ve Peygamber'in nübüvveti hakkında Müslümanlara iştirak eden diğer dinler arasındaki ayrılık sınırını bütün inceliğiyle çizer. Fakat Hindistan'da 'Kebir Namüssemc', vahyin devam ettiğini ve nübüvvetin eksilmediğini söyle-

mektedir. İşte bu sınırla insan diğer dinler veya grupların İslam'la bir mi yoksa ayrı mı olduğuna hüküm verebilir. Tarihte hiçbir İslam taifesinin bu sınırı aştığını bilmiyorum. İran'daki Bahailiğin, peygamberliğin son bulduğunu inkâr ettiği doğrudur. Ama o, kendisinin müstakil bir taife olduğunu bütün açıklığıyla ilan etmiştir. Ve İslam ıstılahına göre de Müslüman değildir. Biz İslam'ın Allah tarafından vahyedilmiş bir din olduğuna inanıyoruz. Fakat İslam'ın bir ümmet veya topluluk olarak kalması Muhammed'in şahsiyeti üzerine kaimdir. O halde Kadıyanilik için şu ikisinden birisini seçmekten başka çıkar yol yoktur:

a) Ya Bahailer gibi Müslümanlardan ayrılsınlar,

b) Ya da İslam'daki 'nübüvvetin son bulma' akidesi aleyhinde uydurma yorumlar yapmaktan vazgeçsinler.

Kadıyanilerin İslam'ın siyasi esaslarından nefret etmelerini, kendilerine yeni bir lakap (yani Ahmediler) edinmelerini, Müslüman imamların arkasında namaza katılmamalarını ve her türlü hallerinde Müslümanlarla sosyal münasebetlerini kesmelerini de buna ilave edebiliriz. Hatta sair İslam âleminin kâfir olduklarını ilan etmeleri bundan daha da kötüdür. Bütün bunlar da açıkça gösterir ki Kadıyaniler Müslümanlardan tamamen ayrılmış bir kavimdir."

"Kadıyanilik, Muhammed'in ümmetinden Hintli peygambere inanan yeni bir ümmet meydana getirmek istemektedir." Doktor İkbal devamla bu inanışın Hindistan'da İslami sosyal hayat için, Yahudiliğe ateş püsküren Yahudi filozof İsfenohara'nın akidelerinden daha tehlikeli olduğunu söylemektedir.

Dr. Muhammed İkbal'in bu fitnenin başını ezmek için sarf ettiği gayretlerden birisi de Kadıyanilerden hiçbirisini İslami cemiyetlere almamalarını Müslümanlardan istemesidir. Bu mücadelesine Lahor'da kurduğu "İslam'ı Koruma" cemiyetiyle başladı. Sonra bu cemiyetin başkanı oldu. Ardından Kadıyanilerin de cemiyete katılmaları yüzünden başkanlıktan ayrıldıysa da üç ay daha bu görevde kaldı. Bu müddet zarfında cemiyette Kadıyaniliğe özenen hiçbir kimse bırakmadı. Hulasa, Dr. Muhammed İkbal bu fitneyi kökünden kurutmak için yedi başlı bir ejder kesildi!..

Kadıyaniler, İngiliz sömürüsünden yardım alarak, Peygamber'in şerefi ile oynadıkları zaman, Kadıyanilerle Müslümanlar arasında bir polemik savaşı ve çatışma başladı. Liderleri ve hempaları İslam'dan ayrılmayanlara karşı, İslam'a ve Peygamber'e saldırıya başladılar. Bu yüzden de çeşitli içtimai meseleler ortaya çıktı, bilhassa şahsi durumlar hakkında. Şikâyetler mahkemelere aksettirildi. Böylece Kadıyanilik davası İslam ve Müslümanlar arasında bir mesele halini aldı. Mesela bir kişi Müslümanlardan birinin kızıyla evlenip, sonra da onun Kadıyani olduğu veya Kadıyaniliğe geçtiği kız tarafından öğrenilince, kız onun karısı olarak kalmaya razı olmuyordu. Bu durumda mahkemelere birçok şikâyetler yapıldı. Mahkemeler de Kadıyanileri Müslümanlardan ayrı kabul ederek onlarla Müslümanlar arasındaki evliliklerin batıl olduğuna dair hüküm çıkarttı. Bu kararlar içerisinde en önemlisi gibi gözükeni 1935 senesinde hâkim Muhammed Ekber Han tarafından "Bilhavil Nacar" şehri mahkemesinde alınan karardır. Bu kararda şöyle deniliyordu:

"Davacı bayan Gulam Aişe, -ki Kadıyani olan kocası Abdurrezzak'la evlilik ilişkisinin kesilmesi için mahkemeye müracaat etmiştir- kat'i delillerle Peygamber'in gönderilişiyle nübüvvet silsilesinin sonra erdiğini ispat etmiştir. Sanık Abdurrezzak'ın İslam akideleri aleyhine yaptığı yorumlar ve ayıklamalar, tarih boyunca İslam ümmetinin ikrar ettiği ve anladığı açıklamalarla tamamen çelişmektedir. Bu sebeple sanık Abddurrezzak'ın Müslümanlardan biri gibi anılarak itibara alınması mümkün değildir. Bilakis o, İslam'dan irtidat etmiştir. Binaenaleyh, mürted bir kimsenin Müslüman bir kadınla olan nikâhı şahsi hallerde kaldırılmış (mülgü) kabul edilir. Sanığın zevcesinin, irtidat ettiği günden bu yana artık onun karısı olmadığına karar veriyoruz. Şu mahkemenin verdiği hakları kocasından istemesi kadının hakkıdır."(56)

Müslümanlar Hint savaşlarından dolayı hâlâ Kadıyanilik için düşmanlık ve kin beslemektedirler. İslam'ın fikir liderleri de bu konuda destek vermişlerdir. Ancak onların bu duyguları, evvelce zikrettiğimiz sebeplerden dolayı İngiliz ihtilali süresince umumi ıstıraplar ve üzüntülere yol açmamıştır. Hindistan ikiye ayrılıp Pakistan hükümeti ayrı bir devlet olarak kurulduğunda, Müslümanlar, hükümetlerinin başına, derhal azlettikleri Kadıyanilere karşılık, istedikleri kimseleri getirdiler. Böylece Kadıyanilerin İslam toplumu içindeki hareketlerine bir ölçü konuldu ve devletin gelecekteki istikrarını temin etmek maksadıyla onları akalliyet haline getirdiler. Bu gelişmelerden sonra, Müslümanların şefkat ve himaye kanatları yine Kadıyanilere karşı gerildi; onlara geniş araziler verdiler, hükümet dairelerinde koltuklar ayırdılar. Böylece balık baştan bozuldu!

Durum ciddileşip iş tehlikeli hale gelince, İslam liderleri ve bütün İslami mezhepleri temsil eden İslami cemiyet başkanları, Pakistan'ın Kürateşi şehrinde 1953 yılının ocak ayında bir kongre yaptılar. Bu kongrede ortadaki nazik durumu münakaşa ettiler ve Kadıyaniliği inceleyerek, onun nasıl tedavi edilebileceği hakkında fikirler ileriye sürdüler. Bir yönden İslami düsturlar için teklifler yaptılar, diğer yandan da hükümetten, Kadıyanileri diğer İslam memleketlerinde olduğu gibi, sağa sola dağıtarak akalliyet haline getirmesini, nüfusları ölçüsünde bakanlar kurulunda bazı sandalyeleri onlara tahsis etmesini istediler. Bu toplantıda aldıkları kararlarda, İslam akidelerine ve onun temel esaslarına taalluk eden meseleler hakkında bir söz birliğine varamadılar. Aksine topluca, Kadıyanilerin İslam dairesinden çıktıklarını ve Muhammed'in (binlerce selam olsun ona) nübüvvetine karşı geldiklerini teyit ettiler.

Ancak, iş sanıldığı gibi kolay olmadı. Çünkü Kadıyaniler, evvelce de söylediğimiz gibi, İngiliz ihtilalinden beri önemli mevkileri ellerine geçirmişlerdi. Hatta Pakistan devleti kurulduğu zaman bile ordu ve idare gibi önemli mevkiler ellerinde bulunuyordu. Bunlar, toplumda tesiri görülen vazifeleri evvelki durumlarını korumak ve nüfuzlarını genişletmek maksadıyla iyi yapıyorlardı. Mesela açık bir misal verecek olursak, Zaferullah Han'ın dışişleri bakanlığına atanmasını gösterebiliriz. Malumdur ki, Zaferullah sadece Kadıyaniliğin liderlerinden ve onun gayretkeş davetçilerinden değildi. Aksine, İngiliz dostluğunun en ileri gelen simalarındandı. Devlette dışişleri bakanlığını temsil eden bu adam, çoğunluk halkın kâfir olduğuna ve onların İslam'dan çıktıklarına inanıyordu. Zaferullah Han diğer devletlerdeki

hariciye erkânını, elçilikleri ve ataşeleri para ile iyice kuvvetlendirdi. Onları Müslüman vazifelilere tasallut etmekte serbest bıraktı. Onlar da istedikleri gibi onların mevkilerini ellerinden almaya, onlara hükmetmeye başladılar. Zaferullah Han, Pakistan'daki otoritesi sayesinde, Birleşmiş Milletler Kürsüsü'nde Arapları desteklemek sureti ile İslam memleketlerinde de Kadıyanilik nüfuzunu genişletti. Temelde Müslümanlara kötü davrandı ve sabırlarını taşırdı. Nihayet zaten gerilmiş olan ok yaydan fırladı ve 1953 yılında Zaferullah Han'ın dışişleri bakanlığından alınmasını ve Kadıyanilerin memlekette azınlık hale getirilmesini isteyen şiddetli bir hareket başladı. Bu hareket, bu memleketin uzun bir zamandan beri bir benzerine bile şahit olmadığı bir millet hareketiydi.

Bu sırada Mükfehirüşşaik mecmuası "Kadıyanilik Meselesi" başlığıyla ilk makaleyi yayınladı. Bu makalenin yazılmasının sebebi, Müslüman halkın ve âlimlerinin isteklerinin doğruluğunu göstermek; maksatlarının, menfaatperest ve tahripçilere fırsat vermemek olduğunu anlatmak; kanunun kendilerine tanıdığı hakka dayanarak istediklerini yaptırmak hususunda hükümeti ikna etmek için Müslüman topluluğuna nasihat vermek olduğuna yönetimi ikna etmekti. Bu istek ilmi bir metotla sunulmuştu.

Fakat zamanın olumsuzluklarına bakın ki, hükümet bu şikâyetleri dikkate alacağı, meseleyi hikmet ve düşünce ile halledeceği yerde, kendi bildiğini okumakta devam etti. Dile getirilen istekleri reddetti. Hareket mıntıkalarında sıkıyönetim ilan etti. Bu emre karşı gelenleri zincirlere vurdurdu, ateşe attırdı. Ordunun idaresinde sıkıyönetim üç ay kadar devam etti. Bu esnada yüzlerce

Müslüman, asker ve polislerin kurşunlarıyla can verdi. Binlerce âlim ve halkın ileri gelenleri zincire vurulup zindana atıldı.

Bu ıstırapların sona ermesinden ve sıkıyönetimin kaldırılmasından sonra bu olayın meydana geliş sebeplerini incelemek için bir hukuk mahkemesi oluşturuldu. Mahkeme, bu meseleyle ilişkisi olan dini ve siyasi partilere birtakım sorular tevcih etmekle başladı işe. Hepsi de bu mevzudaki fikirlerini açıkladılar.

Kadıyaniliğin yeryüzünün çeşitli memleketlerinde oluşturulmuş merkezleri ve davetçileri bulunmaktadır; bilhassa bazı Afrika ülkelerinde ve özellikle Avrupa'da Britanya idaresi altında bulunan memleketlerde. Dünyadaki merkezlerinin sayısı, kendilerinin yaptığı açıklamaya göre otuz bire yaklaşmaktadır. Hatta İsrail'de bile bir merkezlerinin bulunması işin en garip tarafıdır. Suriyeli İslam âlimi Muhammed Hayyr'ul Kadiri'nin İsrail'deki Kadıyani merkezi hakkında yaptığı açıklamalardan bazıları şöyledir:

"Kadıyaniler yeni dinlerini Arap memleketlerinde de yaymak istediler ve misyon teşkilatlarını kurmak için müsait bir yer aradılar. Neticede en uygun yer olarak Hayfa şehrini buldular. Bunun sebebi ise, sancağının gölgesi altında güvenlik ve istikrar buldukları İngilizlerin yardımını sağlamaktı. Böylece Hayfa'da misyon teşkilatlarını kurdular. Davetçilerini oradan kolaylıkla Arap ülkelerine gönderebiliyorlardı. İngilizlerin Hayfa'dan çekilmesinden sonra Kadıyaniler İsrail sancağı altında da aynı güveni ve istikrarı buldular. Günümüzde merkezleri hâlâ Hayfa şehrindedir. Oradan Filistin'e giriyorlar ve buradan da Arap topraklarına geçebiliyorlar."

"Bütün Arap devletleri İsrail'le olan ilişkilerini kesip, ondan ayrıldığı zaman bile Kadıyaniler onlarla sıkı temaslarda bulundular, dostluk tezahüratları gösterdiler. Ve bugün Kadıyaniler Filistin'e güvenlik içinde girip çıkmaktadırlar."

"Kadıyanilerin önce İngilizlerle sonra da İsraillilerle dostluk münasebetleri kurmaları, onların Müslümanlardan ayrı olduklarına kesinlikle delalet eder. Biz Arap ve İslam devletlerinden, bilhassa Arap âleminden ve İsrail'den, İsrail'deki mekteplerini kapatmak sureti ile Kadıyanileri korkutmalarını; onlara İsrail'de yollar açan Avrupa şirketlerine ve fabrikalarına iyi bir ders olsun diye, bütün Kadıyanileri Arap memleketlerinden sürmelerini ve oralara girmekten men etmelerini istiyoruz."(57)

Bizzat Kadıyani kaynakları şöyle diyor:

"Ahmediye misyoner teşkilatı, Hayfa'daki Kermel Dağı'na düşer... Orada bir mescidimiz, misyoner binamız, umumi bir okulumuz, kitap alışverişi için bir dükkânımız ve bir medresemiz vardır. Teşkilatımız 'Müjde' isminde aylık bir mecmua çıkartır. Bu mecmua başka memleketlerde de o memleketlerin diliyle yayınlatılmaktadır. Vakıa bu teşkilat, beklenen İsa'nın derslerinden birçoğunu Arapça'ya nakletmiştir."

"Ahmediye misyoner teşkilatı, Filistin'in taksimi sebebiyle çeşitli yerlerde tepkilerle karşılandı. Filistin'de kalan Müslümanlar, her fırsatta hizmet için çırpınan müessesemizden faydalanırlar, ondan hidayet alırlar. Bundan bir müddet önce misyon başkanımız, Hayfa belediye reisini karşıladı ve onunla çeşitli meseleleri görüştü. Ve belediye reisi, fırkamıza katılması pek önemli olan kimselerin oturduğu Kebabir Dağı'nın yakınlarında bir med-

resenin daha inşa edileceğini müessesemize vaat etti. Ayrıca Kebabir Dağı'nda misyonerimizi karşılayacağını da vaat etti ve bu vaadini yerine getirdi. Onlar bizi dört önemli şahısla karşıladı. Biz de onları misyon adamlarımız ve medrese talebeleri ile karşıladık. Burada tarihi bir görüşme yaptılar. Dönüşlerinde, intibalarını ziyaretçi defterine kaydettiler."

"Burada, İsrail'deki misyoner teşkilatımızın önemini belirten basit bir hadise oldu. Şöyle ki, misyonerimiz Muhammed Şerif, Pakistan'daki Ahmediye merkezine dönmek istediği zaman, İsrail başbakanı ona bir mektup göndererek Pakistan'a gitmeden evvel kendisini ziyaret etmesini istedi. Muhammed Şerif bu ziyareti kabul etti ve başbakana, hayretle kabul ettiği Kuran-ı Kerim'in Almanca tercümesinden bir nüsha sundu. Bu karşılıkla mukabele hareketinden İsrail gazeteleri geniş manşetler atarak bahsettiler ve hatta İsrail radyosu dahi bu haberi anons etti."

Okuyucu bu iktibaslardan şunu anlamalıdır ki, Kadıyaniler, İsrail idaresi altında çok zor koşullarda bir hayat yaşamakta olan Filistinli Araplar arasında fikirlerini yayarken, normal durumlarını koruyorlar, Siyonizmin kuvvetinden faydalanıyorlar ve idarede bulunan hükümeti kışkırtıp Araplara eziyet etmek suretiyle de hedeflerine ulaşıyorlar... Yani beklenilen İsa'nın sözleri diyerek onları cihad fikrinden vazgeçmeye ikna etmek istiyorlar.

Bu yazdıklarımız, bu hareketin yaptığı çalışmaların, kurduğu tuzakların, meydana getirdiği örgütlerin ve saçtığı zararların ancak çok azıdır. Burada dikkatinizi çekmek istediğimiz önemli bir husus daha var: Kadıyanili-

ğin davetçileri Müslümanlar arasında fikirlerini ve davetlerini yayarlarken, kendilerine İslam davetçileri süsü vermekte ve vazifelerinin sadece reform ve yenileme olduğunu söylemektedirler; sırf Müslümanlar tuzağa düşürülmek istendiklerini anlamasınlar diye. Sonra fikirlerine inanan kimselerin çıktığını ve onların iddia ettikleri şeylere ikna olduklarını gördükleri zaman, sahte elbiselerin altından çıkarak koydukları esasları kabul etmenin zaruri olduğunu söylüyorlar. Fakat aldananlar içinde işin gerçeğini anlayanlar pek azdır. Çoğunluk onların tuzaklarına düşmüş, bu sebeple de hem dünyalarını hem de ahiretlerini kaybetmişlerdir. İşte apaçık hüsran budur!

Türkiye'de Yasak Örgüt: Kadıyanilik

İstanbul DGM Cumhuriyet Başsavcılığı, 13 sanık hakkında, "Kadıyani (Ahmediye) adlı yasadışı örgüte üye oldukları" gerekçesiyle dava açtı. Başsavcılık tarafından hazırlanan iddianamede, Kadıyaniliğin, 1835 ile 1908 tarihleri arasında yaşayan Mirza Gulam Ahmed-el Kadıyani tarafından Hindistan'da kurulduğu ve Hint felsefesi, Hıristiyanlık ile İslam inançlarının bütünleştirilmesi sonucunda ortaya çıktığı anlatıldı. Silahlı cihad anlayışının ortadan kaldırıldığı ve "İngilizlere muhalefet etmenin İslam'a aykırı olduğu" görüşünün benimsendiği Kadıyaniliğin şu anki halifesi Mirza Tahir Ahmed'in İngiltere'de yaşadığı belirtilen iddianamede, örgütün çeşitli ülkelerde televizyon kanalları ile gazete ve dergilere sahip olduğu bildirildi. Sanıkların, bir kişinin "örgütten ayrılmak istediği için tehdit edildiğini" belirtmesi üzerine başlatılan operasyonda yakalandıkları anlatılan iddianamede, Türkiye'deki yapılanmanın, halen Almanya'da

yaşayan Pakistan uyruklu Raşit Paktürk tarafından oluşturulduğu kaydedildi. İddianamede, Almanya'ya yerleşen bu kişinin yerine sanıklardan Kubilay Çil'in geçtiği, Pakistan asıllı Alman vatandaşı Muhammad Jalal Shams'ın örgütte öğretmen olarak görev aldığı, Osman Şeker'in "Türkiye imamı", Göksel Yıldırım'ın örgütün gençlik kolu teşkilatı sorumlusu, Yasemin Çil'in de kadın kolu teşkilatı sorumlusu olduğu ifade edildi. Örgüte katılan kişilerden "çanda" (Chanda) adı altında, gelirinin en az 16'da 1'ine denk gelen paralar toplanarak örgüte gelir sağlandığı kaydedilen iddianamede, sanıkların örgüt içindeki konumları da tek tek anlatıldı. Sanıklardan Kubilay Çil, Osman Şeker ve Muhammad Jalal Shams'ın "Kadıyani adlı yasadışı örgütün yöneticisi olmak" suçundan 5 ila 10'ar yıl arasında ağır hapis cezasına çarptırılması istenen iddianamede, Göksel Yıldırım, Yasemin Çil, Serhat Baş, Mehmet Sait Arkun, Nadir Akın, Üzeyir Civri, Engin Mengütemur, Kuwebena Agyopong Osman ve Mukaddes Baş'ın da "Kadıyani adlı örgüte üye olmak" suçundan 3 ila 5'er yıl ağır hapis cezasına çarptırılması talep edildi.(58)

Sonuç

Tek Dünya Dini

Keşmir'de İsa efsanesi, Hindistan'da yaşamış belki onlarca peygamberden birini Türk kamuoyuna tanıtmak için kaleme alındı. Kitabımız, sansasyon meydana getirerek Yura Asaf veya Yus Asaph ya da Şehzade Nebi Hazreti adlarıyla meşhur Yuz Asaf'ın aslında çarmıha gerilememiş Hz. İsa olduğunu asla savunmuyor. Bu konuda batıda ve doğuda yazılan 50'ye yakın kaynak eserden farklı olarak, her görüşü ve düşünceyi kitabımıza alarak masallaştırılan efsanenin aslından uzaklaştırılmasını engellemek ve bilinmesi gereken bir Hintli Resulün peygamberi yönüne dikkat çekmeyi amaçladık. Aynı konuyu kaleme alan Hintli, Pakistanlı veya oryantalist Batılılar veya Budistlerin, aslında pek de meçhul olmayan bu Hintli peygamberi, kendi dini ve siyasi çıkarları gereği suiistimal ettiğini düşünerek, bu eseri kaleme almaya karar verdik.

Hıristiyanlık dinini bir kez daha yıpratarak dini inançları zayıflatmak, sonuçta kafalarına uyan devletten

uzak olduğu için laik sanılan ama devlet kontrollü "Tek Dünya Dini" adını verdikleri bir düzen kurarak insanları koyun sürüleri gibi tek elden yönetmeyi planlayan toplum mühendisleri, Yuz Asaf ile ilgili yeni şeytani planlarını Siyonist sermayeli medyayı kullanarak uygulamaya koymak istiyorlar. Kayıp 10 İsrail kavminin izini Afganistan ve Hindistan'da bulan Yahudiler, Yuz Asaf'a sahip çıkarak, bir taşla üç beş kuş vurmayı hedefliyorlar. New Age akımı, Yuz Asaf'ı semavi dinlerin dışındaki Budistler ve Hindular da dahil tüm dinlerin ortak paydası olarak gösterip, fantastik projeleri "Tek Dünya Devleti, Tek Dünya Dini" adına Yuz Asaf'ın İsa olarak pazarlanmasına destek veriyor. Bu yüzyıllık projede yer alan Yuz Asaf'ı İsa'laştırma süreci, İlluminati ve masonik yapılanmanın öngördüğü takvimde kullanılacak bir araç olduğu için konu net olarak açıklığa kavuşturulmalı düşüncesindeyiz.

Papalık ve Kilise'yi küçük düşürmeyi hedefleyen Yeni Dünya Düzeni kurucularının amiral gemisi New Age Akımı, Hollywood vasıtasıyla Yuz Asaf kartını kullanmaya hazırlanırken, erken davranarak onların oyunlarını bozmak gerekiyor. Da Vinci'nin Şifresi fenomeninde görüldüğü gibi Hıristiyan dünyası, kendi dinlerinin tarihi, Hz. İsa'nın yaşam ve portresi konusunda kendilerinden gizlenen gerçekler olduğuna inanıyor. İnanıyoruz ki, gerçeği araştırma içgüdüsü, 21. yüzyılda asırlardır uyutulan insanları uyandıracak, Hz. İsa'nın tanrılaştırılması ve üçte birlik gibi akıl, mantık süzgecinden geçemeyen inançları ortadan kaldıracak veya ciddi biçimde tevhide yaklaştıracak ve Hıristiyanlık yeniden yapılanma ihtiyacı duyacaktır.

Da Vinci'nin Şifresi adlı kitap ve filmi kafa karıştırmaktan başka bir işe yaramadı, sadece hedef saptırdı. Masonların bilinçli pazarlama taktikleriyle tüm dünyada ses getirdi. Masonluğun alt edilemeyecek kadar güçlü olduğu imajını çizerek, bazı odaklara gözdağı verirken, tarihe Vatikan ve Kilise'yi sindirme ve psikolojik savaş operasyonu olarak geçti. 21. yüzyılda, İslam alimi Said Nursi'nin öngördüğü gibi, Hıristiyan dünyası Müslüman dünyasına yakınlaşacak ve gerçek Hz. İsa'yı İslamiyet'te bulacaktır. Yuz Asaf'ı İsalaştırma psikozu, bu kaçınılmaz diyalogu baltalayabilecek kara bir deliktir. Oysaki bu olgu yakınlaştırma aracı olabilir. Yuz Asaf'ı suiistimal etme girişimi, inisiyatifin şeytani ellerden alınmasıyla boşa çıkartılabilir. Müslümanlar tarafından başlatılan dinler arası ve kültürler arası diyalog girişimleri, diyalog inisiyatifinin Vatikan'ın tekelinden alınmasını sağlayabileceği gibi, eserimizde Yuz Asaf'ın peygamberi yolunu ortaya koymakla, İsa'nın tekrar çarpıtılmasını engellemeyi gaye edindik. Tarafların düşüncelerine eşit oranda yer verdik. Ortak yolu bulmak için tek yol, eldeki karşılaştırmalı bilgiyi çarpıtmadan, taassuba düşmeden sunmaktır. Yaşlı dünyanın yeni bir felsefi ve dini çarpışmaya, kamplaşmaya yetecek kadar ömrü kalmadı.

Budistler ve Hinduların tanımlamasıyla söylersek "Bodhisattva" veya "İssa" asla Hz. İsa değildi. O, peygamberliğini M.Ö. 100'de Hindistan'da ilan eden büyük bir Resuldü. Yaşadığı devirde revaçta olduğu için kendisine Hz. İsa'ya verildiği gibi tıp alanında mucizeler Allah tarafından verilmişti. Tebliğ yöntemi ve mucizelerinin Hz. İsa'ya benzemesi, o devrin ihtiyaçlarının ne olduğunu göstermesi açısından manidardır. Hz. İsa sadece Yahudilere gönderilmiş bir peygamberdi ve yaşadığı dö-

nem de dahil olmak üzere Peygamberimize kadar nice peygamberler geldi ve her kavimde aynı tevhid mesajlarını toplumlara taşıdı. Yuz Asaf, Hindistan'da bir peygamber izi, soluğudur.

Hz. İsa'nın çarmıhtan kurtulduktan sonra Türkiye-İran-Afganistan üzerinden Hindistan'a geldiğini, isim değiştirerek Yuz Asaf adını aldığını ve 120 yaşına kadar dinini tebliğe devam ettiğini kabul etmek, Kuran'ı inkar etmek veya yalancılıkla suçlamak gibi ağır bir vebal altına girmek demektir. Bu soruya olumlu cevap veren Müslüman ve Hıristiyanların dayanakları ne olursa olsun sağlam kaynaklar olmadığı ortadadır. Kuran ve hatta Barnaba İncili'nin ayetleri Hz.İsa'nın göğe kaldırılış olayını ayrıntısına kadar anlatır. Barnaba'nın ayetlerinde daha fazla ayrıntı vardır, ama Kuran'a muhalif değildir; resmi İncil'lerin zıddıdır. Daha detaylı bilgi edinmek isteyenler Mesih'in Hızır'ı Barnaba adlı eserimize bakabilir.

Hıristiyanlığın Budizm kaynaklı olduğunu öne sürmek oldukça iddialıdır; Hıristiyanlara hakarettir. Aynı şekilde Budizm'in Yahudi kaynaklı olduğunu ortaya atmak, Budistlere saygısızlıktır. Buda'nın Saka, Yakut Türkü olduğu bilinen, fakat gizlenen bir gerçektir.

Bu kitapta, tarafsız olarak, bilinmeyen bir sorudan yola çıkıldı. Bu soru 14 ila 29 yaşları arasında Hz. İsa'nın nerede olduğu sorusuydu. İslam ve Hıristiyan kaynaklarında Hz. İsa'nın bu dönemde nerede olduğu anlatılmıyor. Yuz Asaf'ı İsa'laştırmaya çalışanlar, kutsal kitapların bu açığını değerlendirerek Budist ve Hindu kutsal kitaplarında "Bodhisattva" veya "İssa" olarak zikredilen muhtemelen bir peygamberin ismini Hz. İsa olarak ön

plana çıkartıyorlar. Kuran'da bu peygamberin ismi geçmediği için biz ancak (Allah'ul Alem) Allah bilir diyebiliyoruz. 120 yaşına kadar tebliğe devam eden Yuz Asaf'ın üç yıl boyunca ortadan kaybolup Kudüs'te yeni bir din tebliğ ettikten sonra dönmesi ise tamamen hayal ürünü bir komplo teorisi olarak görünüyor. Ancak halen açıklanamayan bir sır karşımızda duruyor: Hz. İsa'nın karanlıkta kalan gençlik yılları. Ne İnciller, ne Kuran, ne gerçeğe en yakın İncil sayılan Barnaba, bu bilgiyi bize sunmuyor.

Buda'nın işaretiyle beklenen Lama düşüncesiyle bebek iken korumaya alınan, beyaz tenli olduğu için adı "Bagwa Bodhisattva Avalokitesvara" konulan İssa'nın İsa olma ihtimali zayıftır. Yine de ihtimal dışı değildir. Kuran'da Hz. İsa'nın dilinden hayatının mucizeler ve harikulade olaylarla dolu olacağına; doğumunun, yaşamının, ölümünün sırlar taşıdığına işaret edilmiştir. Ayette, "öldükten sonra dirileceğim güne and olsun" diyen Hz.İsa, Kuran'da açıkça tekrar geri döneceğini bildirmiştir. Çarmıhta ölmeyen Hz. İsa, ikinci gelişinde ölecektir. Bu ayet, göğe kaldırılan Hz. İsa'nın hayatta olduğunu gösterdiği gibi, bu konuda peygamberimiz tarafından irad bulunan yüze yakın hadisi de doğrulamaktadır.

Sudraslarla birlikte Brahman ve Kshatriyaslara karşı mücadele eden ve bugünkü Budizm'in dünya dini haline gelmesini sağlayan İssa'nın öğretisi, gerçekten de Hz. İsa'nın getirdiği dine birebir benziyor. Bu derin yönü nedeniyle Budizm'in inanç dünyasını şekillendirmiş ve Hindistan dinlerini fazlaca etkilemiştir. Pek çok insanın sandığı gibi Budistler Buda putuna, Hindular Şiva veya Vişnu gibi putlara tapan putperestler değillerdir. İnanı-

lan Allah aynı Allah'tır. Hindu ve Budistlerde mevcut Allah'ın isimlerini ve sıfatlarını tarif eden bilgileri taraf-sız olarak dinlediğinizde, okuduğunuzda Esma-ül Hüs-na'nın semavi sayılmayan, ama peygamber izi tozu taşı-yan bu dinlere nasıl geçtiğini sorgulama gereği duyacak-sınız. Elbette peygamberlerin tebliğleriyle Allah tanım-lanmıştır. Allah, güzel isimlerini ilk insan Hz.Âdem'e öğretmiş ve sonraları bu isimleri toplumlara farklı dil ve kavimlerde anımsatan peygamberler olmuştur. Ancak zamanla dinler tahrif edilmiş, Allah şekle büründürül-müş ve eski örf, adet ve ananeleriyle yoğrulan dini ina-nışlar, bidatlar peygamberlerin getirdiği ortak dava olan tevhidin önüne geçmiştir. En büyük günah şirktir. Bu dinlerde bugün Allah'a ortak koşma alenen işleniyor gibi görünse de, bir Hindu veya Budist'e sorduğunuzda size bir olan Allah'a inandığını söyleyecek ve kendi inançla-rına saygı gösterilmesini bekleyecektir. İneğe tapmaları veya saygı göstermelerinin sebebini Allah'ın güzel isim-lerini taşımasına bağlayacaklardır. Oysa sevip saydıkları İssa, onlara doğru olanı dosdoğru söyledi.

Buna en büyük delillerden biri, Hindu kutsal kitap-ları ve Vedalarda, İssa'dan bahsedilirken, İssa'nın ısrarla insanlardan Allah'ı şekil olarak düşünmemelerini iste-mesi ve onları cehennemle korkutmasıdır. Halbuki onu dinlemedikleri ortadadır. Ayrıca bu kutsal kitaplarda bunca tahriften sonra peygamberimiz Hz. Muhammed "Kalki Avatar" adıyla son kurtarıcı olarak tanımlanmış-tır. Beklenen son peygamberin özellikleri, Hint dilinde karşılığı olan isim ve sıfatlarda Hz. Muhammed'e tama-men uymaktadır. Bu gerçeğin seslendirilmesi engellen-mekte veya farklı yorumlarla üstü örtülmektedir.

Hıristiyanlığın ve İslam'ın Batı'da yayılmasından sonra Hindistan ve Orta Doğu arasında halk, dil, felsefe ve yer isimleri konusunda benzerlikler olduğu unutuldu. Tüm dinlerin aynı kaynaktan doğduğu düşünülürse dillerin de kardeş olduğu açıktır. Kavimler göçü ve hicretler, kavimler arasında dil ve din alışverişine yol açmıştır. Sankstriçe'ye değil Hebrew Yahudi diline yakın olan Keşmir'in dili, Keşmirlilerin Yahudi asıllı olduğunu gösterebilir. Musevi iken Müslüman veya Hıristiyan olmuş pek çok kavim sayılabilir. Dünyanın en eski kavmi olan Yahudilerin nüfusu bugün 30 milyonu geçmiyorsa, bunun nedeni uğradıkları soykırımlar değil bu geçişlerdir. Yahudilerin Keşmirlileri akraba ilan etmeleri, Yunanlıların eskiden Rum diyarı sayılan ve bin yıllık bir tarih sürecinden sonra tamamen Müslümanlaşan Anadolu'yu ve Türkleri Rum saymasına benzetilebilir.

Kitabımızda en son bölümde yer verdiğimiz olgu, Yuz Asaf'ı İsa'laştırarak kendilerini veraset usulüyle Mesihleştiren Ahmediye-Kadıyani mezhebi ve kurucusu Gulam Ahmed'in gerçek yüzüdür. Mesihliğin kendisine geçtiğini varsayan, bugün 180 milyon takipçisi bulunan Ahmediye grubu, Hindistan ve Pakistan ağırlıklı olmak üzere İslam dünyasının kanayan yaralarından birisidir. Hz. İsa'nın Kuran ayetlerinde anlatıldığı gibi göğe kaldırılmadığını iddia ederek efsaneye destek sağlayan tarikat, Yeni Dünya Düzeni'nin Hindistan ayağında, İngilizlere kurulduğu günden bugüne hizmet veren etkin bir koldur.

Kadıyanilerin sapık fikirlerini ve İslam âlimlerinin bunlara verdiği cevapları dikkate alan Pakistan Parlamentosu, 7 Eylül 1974 tarihli kararıyla Kadıyanileri İslam

dışı azınlık olarak ilan etmiştir. Küfürlerine sebep olan şeyler çok ise de, iddialarının ikisi oldukça önemlidir.

Birincisi; Kadıyanilere göre, Hz. İsa çarmıha gerilerek öldürülmek istenmişti. Fakat o, kendiliğinden öldü ve toprağa kondu. Sonra kabrinden çıkıp Hindistan'da, Keşmir'e gitti. Orada, İncili öğretip tekrar öldü.

İkincisi; Mehdi'nin çıkmasında ve herkesi dine çağırmasında da İslamiyet'ten ayrılıyorlar. Onların inancına göre, Hz. İsa ve Hz. Muhammed'in ruhları insan şeklinde görünecektir. Bu da, Mirza Ahmed'dir ve başka Mehdi de yoktur diyorlar.

Hindistan'da, Pencab'da, 1880 senesinde Mirza Gulam Ahmed Kadıyani tarafından kurulan bu tarikat, sapık fikirlerini, İngilizler Hindistan'ı sömürge yaptıktan bir sene sonra yaymaya başladı. Tarikat, İslamiyet'i içerden yıkmak için, İngilizler tarafından kurulmuş ve beslenmiş, İngiliz casuslarının yardımı ile de süratle yayılmıştır.

Abdürreşid İbrahim Efendi, 1910 senesinde İstanbul'da basılan Türkçe Âlem-i İslam kitabının ikinci cildinde, İngilizlerin İslam düşmanlığı yazısının bir yerinde diyor ki:

"Hilafet-i İslamiyenin bir an evvel kaldırılması, İngilizlerin birinci düşüncesidir. Kırım muharebelerine sebep olmaları ve burada Türklere yardım etmeleri hilafeti mahvetmek için bir hile idi. Paris muahedesi, bu hileyi ortaya koymaktadır. 1923'te yapılan Lozan sulhunun gizli celselerinde, bu düşmanlıklarını açıkça göstermişlerdir. Her zaman Türklerin başına gelen felaketler, hangi perde ile örtülürse örtülsün, hep İngilizlerden gelmiştir. İngiliz siyasetinin temeli, İslamiyet'i yok etmektir. Bu

siyasetin sebebi, İslamiyet'ten korkmalarıdır. Müslümanları aldatmak için, satılmış vicdanları kullanmaktadırlar. Bunları İslam âlimi, kahraman olarak tanıtırlar. Sözümüzün hulasası, İslamiyet'in en büyük düşmanı İngilizlerdir. Hindistan'da Müslümanları bölüp yönetme taktiklerini hayata geçirirken Ahmediye kurduruldu ve Yuz Asaf hikâyesi uyduruldu."

Yuz Asaf efsanesini besleyenlerin, Hindistan'ın İngiliz sömürgesi olduğu dönemlerde, İngiliz ajanlarından çıkması tesadüf değildir. Onlar bu konuda kitap yazanları yönlendirmişlerdir. Kısacası Yuz Asaf suiistimali, sadece Hz. İsa'yı kirletmeye, hakaret etmeye yönelik bir girişim değil, Müslümanları bölmeye yönelik bir silah, dini savaşım aracıdır. Ayrıca bizi bu konuyu araştırmaya zorlayan etkenlerden biri de, Müslümanları saf dışı bırakmak ve güçsüz kılmak amacıyla binbir türlü fitneler tezgâhlayan fanatik Yahudilerin Keşmir'de İsa Efsanesi'nin organizatörü ve pazarlayanı olmalarıdır. Eserde her görüşü barındırmamız, okuyucuya bu konuda neler yazılıp çizildiğini, konuşulduğunu göstermeye yönelik bir çabadır. Haddi aştıysak hoş görülmesini diliyoruz.

Bu eserin, efsaneye Müslüman bakışını yansıttığı için okuyucu tarafından da tercüme veya İngilizce basılan kitaplardan farklı değerlendirileceğini ümit ediyoruz.

DİPNOTLAR

1. Süleyman Nazif, İsa Nerede?, 1924; Yorumlayan Dr. Necati Alkan, s. 132-135, Atlas, Mart 2006,
2. Prof. Dr. Fida Muhammed Hassnain, Tarihsel İsa İçin Bir Araştırma, Gateway Books, 1994.
3. Mirza Gulam Ahmed, Hz. İsa Hindistan'da, İnternet versiyonu.
4. Nicolas Notovitch, İsa'nın Bilinmeyen Hayatı, Leaves of Healing Publications, 1 Nisan 1990.
5. George Moore, Kayıp Kavim.
6. American National Geographics Society, Kayıp Yahuda İncili.
7. Siegfried Obermeier, İsa Keşmirde mi Öldü?
8. Buhari, Müslim, Ebu Davud ve Tirmizi; Büyük Hadis Külliyatı, Rudani cilt 5, s. 380.
9. CNN'de 8 Temmuz 1999, İsa Japonya'da.
10. Holger Kersten, İsa Hindistan'da Yaşadı, İnternet özeti.
11. Subhrajit Mitra, "İsa'nın Bilinmeyen Hikâyesi" Belgeseli, Hindistan Ladak Turizm Bürosu.
12. BBC, İsa Öldü mü? Açık Oturumu, 24 Ağustos 2003.

(Bu bölüm, aşağıda isimleri zikredilen, alanlarında uzman açık oturum katılımcılarının yaptıkları konuşmalardan edinilen bilgilere yorum yazılmasıyla derlenmiştir.)

- Elaina Pagels, Din Profesörü, Princeton Üniversitesi.
- Peter Stanford, Din Tarihçisi.
- John Dominic Crossan, Din Çalışmaları Profesörü, DePaul Üniversitesi, Chicago.
- Paula Fredericksen, Din Çalışmaları Profesörü, Boston Üniversitesi.
- Fr. Jerome Murphy O'Connor, L'Ecole Biblique, Kudüs.
- Tom Wright, Westminster Canon.

- Tierre Laconte, Tapınak Şövalyeleri Araştırmacısı.
- Richard Andrews, Allah'ın Mezarı kitabının yazarı.
- James Talsor, Din Çalışmaları Profesörü, North Carolina Üniversitesi.
- Steve Mason, Antik Tarih Profesörü, York Üniversitesi, Toronto.
- Abdul Aziz Kashmiri, The Dailiy Roshi Srinagar editörü ve İsa Keşmir'de kitabı yazarı.

13. Joseph L. Cumming, İsa Çarmıhta Öldü mü? Sünni Tefsir Kitaplarında İsa'nın Dünyevi Hayatının Sonu Hakkında Tarihi Düşünceler, Yale Üniversitesi web sayfasından sadeleştirilerek Türkçe'ye aynen çevrilmiştir.
14. Abdul Ahad Azad, Kashmiri Zuban aur Shairi, vol 1. sayfa 10, J/K Akademi ve Sanat Kültürü Dilleri.
15. The Times of India, sayfa 5, 7 Ocak 1982.
16. Akvam-ı Keşmir, sayfa 239.
17. Edward Schou, Kitabul Hind ve Al-Biruni Hindistan'ı, sayfa 206.
18. Hargopal Kaul, Güldeste-i Keşmir, sayfa 17.
19. Usul-i Kafi, sayfa 334.
20. Aziz Kashmiri, İsa Keşmir'de, sayfa 7, 1998.
21. Muhammed Asad Leopold, Kuran'ın Mesajı, Mekke, Tüm Müslümanlar Ligi, sayfa 178.
22. Nicholes Notovitch, İsa'nın Bilinmeyen Hayatı.
23. Şeyh Al-Said-us Sadık, Ikamal-ül Din, sayfa 327, 359.
24. V:11.
25. V: 15-27, sayfa 13-15.
26. Vi: sayfa 17-19.
27. Vii: sayfa 21-22.
28. IX: sayfa 28-30.
29. X: sayfa 31-32, Nicholas Notovitch, İsa'nın Bilinmeyen Hayatı.
30. Beyza Güdücü, İnsanlığın Kayıp Dili, Yeni Şafak, 8 Kasım 2005.
31. Gene D. Matlock, B.A., M.A., Kadim İbranice ve Hintçe Arasında Bir Bağ Var mı? Türkçe'ye Tercüme Eden: Kemal Menemencioğlu – www.hermetics.org. Bu yazının İngilizce'si http://www.viewzone.com/matlock.html sayfasında bulunabilir.
32. Aziz Kashmiri, İsa Keşmir'de, sayfa 51 - 54.
33. Aziz Kashmiri, İsa Keşmir'de, sayfa 62, 63.
34. İhsan Eliaçık, Dinlerin Vicdani Birliği.
35. Nelson T. Bruknaer, İsa'nın Hayatı, sayfa 2.
36. Nelson T. Bruknaer, İsa'nın Hayatı, sayfa 3.
37. Malibu, Heart, Summit Üniversitesi Basın Bülteni, sayfa 4, 110-11, Bahar, 1983.
38. İsmail Hakkı Küpçü, Budizm.
39. Warren, Budizm, s. 481-82.
40. Bkz. F. Köprülü, Türk Edebiyatı Tarihi, s. 89, İstanbul, 1980.

41. E. Esin, İslamiyet'ten Önce Türk Kültür Tarihi ve İslam'a Giriş, s. 59-60, İstanbul, 1978.
42. O. Turan, Türk Cihan Hakimiyeti Mefkuresi Tarihi, s. 129, İstanbul, 1978.
43. Nicholas Notovitch, İsa'nın Bilinmeyen Hayatı, Macmillan ve and Company, New York, 1894 .
44. Heart, Summit Üniversitesi Basın Bülteni, sayfa 13, Malibu, Kaliforna̲ya, Bahar 1983.
45. Paggy Mason ve Ron Laing (Mason), Sathya Sai Baba: Sevgi ve İliştirilme, s. 49, 179.
46. Levi Dowling, Aquarian İsa İncili, 1920, 7th ed. Ch 37 pp. 67-68, L.N. Fowler and Company, Ludgate, London, E.C. 4.
47. Dinler Tarihi, Hint Dinleri.
48. Profesör Pundit Vedaprakash Upadhyay, Avatar, 2006.
49. Gulam Ahmed, Ayine, s. 34; Risale-i Tuhfe-i Bağdat, s. 11; el-Mektub, s. 6.
50. Gulam Ahmed, Feth-i İslam, Tavzîh-i Meram, 22 Ocak 1891 ve Hale-i Evham, 3 Eylül 1891.
51. Gulam Ahmed, İtmamu'l-Hucce, s. 3.
52. Türk Ahmediyeleri web sayfası enformasyon bölümü.
53. Wikipedia Ansiklopedisi, Mirza Gulam Ahmed.
54. Mevdudi, Meseleler ve Çözümleri, s. 187.
55. Dr. Muhammed İkbal, "Statesman" gazetesine gönderdiği mektup.
56. Hâkim Muhammed Ekber Han'ın Bilhavil Nacar Mahkemesi Kadıyani Kararı.
57. Muhammed Hayyr'ul Kadiri, İsrail'deki Kadıyani Merkezi.
58. İstanbul DGM Cumhuriyet Başsavcılığı, Kadıyanilik İddianamesi.

YARARLANILAN KAYNAKLAR

1. Azizi Keşmiri, İsa Keşmir'de. Roshni Yayınları, 2004.
2. George Moore, Kayıp Kavimler.
3. Walter Lawrence, Keşmir Vadisi.
4. G.T. Vigne, Keşmir'deki Ladak ve İskerdho'ya Seyahatler.
5. A. Faiber Kaiser, İsa Keşmirde Öldü, Londra.
6. Nicholas Notovitch, İsa'nın Bilinmeyen Hayatı.
7. Marlon Crawford, İsa'nın Bilinmeyen Hayatı, Newyork, Londra.
8. Nelson T-Bruknair ve Kurt Berna, İsa'nın İkinci Hayatı, Almanya.
9. Aziz Ahmed, Keşmir'in Esrarı.
10. Hadim Rahmani Nuri, İsa'nın Merhemi.
11. Asadullah Rawalpindi, Keşmir Halkının Nesil Yolu.
12. J.D. Sham Kadian, İsa Nerede Öldü?
13. Motıur Rahman, İsa'nın Mezarı.
14. İncil, Dünya Yayınları, New York.
15. Kuran, Mevlana Muhammed Ali Tercümesi.
16. Gulam Ahmed, Hindistan'da Mesih.

17. Gulam Ahmed, Hak Nuru.
18. Bernier, Moğol İmparatorluğuna Yolculuk.
19. Catrou, Moğolların Tarihi.
20. Francis Younhusband, Keşmir.
21. Tyndal Bisco, Keşmir'de Güneş Işığı ve Gölgeler.
22. Muhammed Sadık, Mesih'in Kabri.
23. Nazir Ahmed, Dünya Cennetindeki İsa.
24. Hakim Abdul Latif, Mukaddes Kefen.
25. Muhammed Amin Pandit, Keşmir Yolu.
26. Muhammed Din Faik, Keşmir'de Milletler.
27. Muhammed Azam Deedmar, Keşmir'in Büyük Yolu.
28. Gwash Lal kaul, Tarih Boyunca Keşmir.
29. Muhammed Saadat, Yuz Asaf'ın İpi.
30. Gulam Mustafa, Rishni Nama.
31. Siegfried Obermeier, İsa Keşmir'de mi Öldü?"
32. Holger Kersten, İsa'nın Hindistan Seferi.
32. Godfrey Higgins, Anacalypsis, University Books, NY. Kissinger Publishing Co., Montana, USA, 1965.
33. Prof. Dr. Günay Tümer, Prof. Dr. Abdurrahman Küçük, Ocak Yayınları, Baskı: İstanbul, 1993.
34- JM Robertson "Kurgu Olarak Buda, Pagan Hıristiyanlar, Dorset Press
35- Mezmurlar 149: 1-9; 145: 1-17; 110: 1-7, İşaya 66: 13-4, Daniel 9: 23-4
36. Dinler Tarihi, İstanbul Teknik Üniversitesi.
37- John Hogue, Mesihler, İkinci Gelişine Dair Kehanetler, Element Books Limited, sayfa 35.